

INTET HJEM – TUSIND STJERNER

ROLLER

INTRODUKTION

Her finder du alle rollerne til "Intet hjem – Tusind stjerner". Da spillerne kun har mulighed for at læse deres rolle under optakten, kan det være nyttigt/nødvendigt at have et kort resumé af rollen på sig under spillet. Hver rolle afsluttes derfor med et kort resumé og evt. vigtige oplysninger, spilleren kan have brug for under spillet. Resuméet kan rives af og puttes i lommen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

INTRODUKTION	2	ROLLER FRA SACKI	50
INDHOLDSFORTEGNELSE.....	3	KAPTAJN TAN DEKO	50
ROLLER FRA KULTUREN.....	4	STYRMAND PERON HEYDT	52
DADES ADELLO	4	KVARTERSMESTER SANI PARK.....	54
ROLLER FRA BYEN.....	6	KIMCHI JONES	56
RICHARD.....	6	ROLLER - ANDROIDER FRA SACKI.....	58
KIM	9	LAKSHI/TABT OG FUNDET	58
PEYTON	12	KRIS/NÆSTEN GENNEMSIGTIG BLÅ	61
ROLLER FRA URRAS.....	14	ROLLER – SEKOLTERE FRA SACKI	65
LAOI PAE/TÅLMOD.....	14	FRYD, DATTER AF STOLTLED	65
SIRO UIE/STYRKE	16	PLIGT.....	67
LYDIGHED/IOE	18	TAKSIGELSE	69
TUIO MEISTHE.....	20	VISDOM, DATTER AF KLOGSKAB	71
MAIO LEKES	22	ARBEJDSOM	73
SHEVEK/REIO	24	OMHU	75
ALUEO POESTI /ROEO KEILE	27	ÆRE, DATTER AF HÆDER	78
EO SAEFE.....	29	FLID	80
ROLLER FRA ABAR	31	ÆRBARHED	82
SEFA KELALE.....	31		
AKESA KELALE	34		
?/KALL ESKAN	37		
ERELA KESER	39		
ROLLER FRA ARIS.....	41		
AKALANI AF PAKENA KLANEN	41		
KELE AF PAKENA KLANEN	44		
AKKAL TIDLIGERE AF REKASO KLANEN	46		

ROLLER FRA KULTUREN

DADES ADELLO

Turist og selvbestaltet VR-reporter, vil lave en reportage om flygtningenes vilkår, rejser rundt i de primitive dele af galak-sen for at opleve rigtige eventyr, der rent faktisk er farlige, 152 år

Dades besluttede sig en dag for at se mere af galaksen end Kulturens trygge område. Hun var begyndt at kede sig og følte, at hverdagen var for nem og ufarlig. Ja, man kunne da tage ud og kravle i bjerge, hvis man ville. Det føltes måske farligt et kort øjeblik, men der var altid en redningsservice 20 sekunder væk, der var altid taget backup af ens personlighed. Selv hvis hendes krop virkelig døde, ville hun vågne op et års tid senere i en ny krop. Virkelig fare, strabadser og ubehageligheder findes ikke i Dades' verden, Kulturen. Så hun måtte tage længere væk. Hun var aldrig blevet rekrutteret af Kontakt, Kulturens ansigt udadtil, så den mulighed havde hun ikke. Hun måtte selv finde ud af noget.

Hun pakkede alle de ting, hun mente at få brug for, sagde farvel til alle sine venner og familie og holdt en kæmpeafskedsfest. Alle ønskede hende held og lykke, det var meget almindeligt for kulturbeboere at bruge en del af deres liv på at rejse. Men hun havde nu heller ikke været helt ærlig med, hvor hun ville rejse hen. De fleste turister holdt sig indenfor Kulturen selv. Enkelte bevægede sig til de solsystemer, der stadig lå indenfor Kulturens indflydelsessfære. Meget få vovede at rejse længere, langt væk fra Kulturens indflydelse og beskyttelse, men det var der, hun ville hen.

Hun ville ud i det fremmede og eksotiske, og foreløbig har rejsen overgået alle hendes forventninger! Hun ankom til Sacki efter at have besøgt nogle mindre bemærkelsesværdige solsystemer. Sacki er et forfærdeligt sted, men det er også

fascinerende. Befolkningen kappes fuldstændig uhæmmet om at forbruge mest muligt, uden tanke for planetens økosystem og de mennesker, der havner på bunden af samfundet. Deres samfundsform er en mærkelig blanding af vildtvoksende kapitalisme og rå kriminalitet. Bestik-kelse er overalt, alt kan købes for penge, og androidebefolkningen udnyttes skrappelløst. Det sidste er det sværeste at acceptere for Dades. Hendes egen gudfar er en maskinintelligens, familiens husven i de sidste 1000 år, og at se alle disse maskiner med potentialet for fuld bevidsthed behandlet som slaver er overvældende.

Dades har omhyggeligt sørget for at holde sin identitet som Kulturbeboer hemmelig. Selvfølgelig taler hun næsten kun marain, men hun kan godt gå for at komme fra en af solsystemerne indenfor Kulturens indflydelsessfære, hvor der ofte tales marain. Hun har brugt planeten Gelidan som dække, en ikke særlig kendt planet uden særlige karakteristika. Hun har en plan om at udgive sine oplevelser som fuldimmersion-VR (Virtuel Realitet), når hun kommer hjem, og hvis folk vidste, at hun var fra Kulturen, ville det dominere alle deres reaktioner overfor hende. Hun ønsker ikke, at optagelsernes originalitet og fremmedhed skal spoles af reaktionen på hende som Kulturbeboer, så derfor gør hun meget for at rejse incognito. Hun har altså ikke medbragt ret megen teknologi, men sine medfødte evner som Kulturbeboer kan hun ikke løbe fra. Dades har egenskaber, almindelige mennesker ikke har: hun er meget stærkere end mennesker normalt, hun kan blokere for smerter, hun kan klare sig længere tid end normalt uden mad og drikke, hun kan kontrollere sin fertilitet, hun er immun overfor alle kendte sygdomme, og desuden kan hun sekretære forskellige euforiserende stoffer eller medikamenter direkte ud i sin blodstrøm, når hun vil. Hun har indopereret en

diskret lille harddisk i sin hjerne til at optage sine oplevelser på, og kan endda indtale kommentarer ved at subvokalisere. Hun synes selv, hun er blevet meget god til diskret at tale, næsten uden at bevæge læberne.

Hun har lavet mange spændende reportager allerede. Sekolterproblematikken har hun dækket indgående. Problemerne i, at sekolterne rent faktisk adskiller sig meget fra den omliggende befolkning og ikke blot kan fravælge deres religion, fascinerer hende. Tænk, de har genetiske fejl, der får dem til at opleve ekstatiske hallucinationer, så de rent faktisk oplever deres Gudinde tale til dem! Desværre har det vist sig meget svært at komme til at tale med sekolterne i deres landsbyer, hun har brug for at komme tættere på.

Det er en af grundene, til at hun har valgt at gå endnu mere under dække. Det er gået op for hende, at der er mange flygtninge, der sætter alt på spil for at flygte til Kulturen eller de omkringliggende solsystemer, deriblandt sekolterne. Hun var ikke klar over, at der var så mange. De samles på Sacki for at få skibsløjlighed på et menneskesmuglerskib, og det har Dades også tænkt sig at gøre. Det er en historie, der bør bringes til

Kulturen! Måske er deres politik om ikke at opmuntre immigration måske ikke så rationel og oplyst, som de tror? Nogle af de historier, Dades allerede har hørt fra flygtninge på Sacki, er i hvert fald hårrejsende, og hvis hun nu viser, hvordan det her virkelig foregår, kan hun måske påvirke debatten.

Hendes plan er at lade, som om hun er en mislykket kriminel, der føler jorden brænde under sine fødder på Sacki, og nu er nødt til at bruge illegale veje for at komme hjem til Gelidan. Hun kommer til at være tæt sammen med alle disse skæbner, som hun – helt naturligt – kan falde i snak med og lokke detaljer om deres liv ud af. Dades føler, at hun virkelig lever livet primitivt og farligt nu. Ingen mind-backup, ingen skjulte våben, ingen vagtdrone, kun hende og hendes krop ombord på et vaskeægte flygtningeskib. Det er ufatteligt råt og primitivt, det føles bare så ægte!

Nu står hun her udenfor rumskibet Aspera. Det ser så lille og primitivt ud. Tænk det er ikke styret af en maskinintelligens, det er faktisk mennesker der styrer det! De andre flygtninge ser bange ud, nogle ser meget trætte ud. Nu kommer besætningen. Måske er det alligevel en smule for risikabelt, det her.

KORT RESUMÉ – DADES ADELLO, FRA KULTUREN, 152 ÅR

Du er en turist fra Kulturen, der er ude for at opleve virkelig fare og virkelige eventyr. Du optager fulddimmersions-VR (Virtuel Realitet), så du kan blive berømt hjemme i Kulturen. Du er blevet optaget af flygtningetrafikken fra Sacki til Kulturen og vil lave nogle optagelser, der virkelig kan skabe debat derhjemme. Du er meget oprørt over, de ting du har set indtil nu, men det er nok ingenting i forhold til, hvad du kommer til at se på rejsen. Du er ved at blive bange, du har jo hverken mind-backup, våben, droner eller noget! Du har falske identitetspapirer, der siger, at du kommer fra en lidet kendt planet ved navn Gelidan, og en falsk rejsetilladelse. Du har et kreditkort med praktisk taget ubegrænsede midler og 55.000 kreditter, du skal jo helst ikke vække mistanke. Du må hellere lytte efter de andre for at finde ud af, hvad du skal give i bestikkelse til grænsepatruljen.

ROLLER FRA BYEN

RICHARD

Kunstnertype, farverig, excentrisk (efter bybostandard), frihedselsker, 24 år

Richard er grænseoverskridende excentrisk – efter Bybostandarder, altså. Han har et navn, der ligefrem fortæller, hvilket køn han har. Hans kappe er mørkelilla, med broderier på. Det er ikke nogen særlig store broderier, men de er HÅND-LAVEDE, og nok til, at folk ville vende sig om og stirre efter ham (hvis de kunne få sig selv til at overskride tabuet mod tydeligt at glo på andre). Han laver kæmpestore skulpturer (der er helt op til en meter høje).

Richard er en af de få byboere, der er opvokset i en helt rigtig gammeldags familie. Hans far og mor fik en særlig tilladelse til at slå hele tre boenheder sammen, da de også boede sammen med farens mor, som de kaldte bedstemor. Da hans forældre jo hver havde licens til at få et barn, talte familien fem medlemmer! Indenfor deres ni kvadratmeter store hjem var der hygge, et fristed hvor kapper aldrig blev båret, hvor stemmer aldrig blev tysset på og følelser aldrig skjult. Da bedstemor fyldte 60 og skulle aflives, var Richard heldigvis gammel nok til at have ret til sine egne tre kvadratmeter, så de kunne beholde den sammenslåede boenhed.

Men altså, Richards far og mor var virkelig til en side, gammeldags i deres holdninger og ønsker til deres liv. De kunne måske også have fundet på at emigrere, men deres kærlighed til hinanden og deres familie gjorde deres liv værd at leve. For to år siden fyldte hans far 60 og blev aflivet, og sidste år var det hans mors tur. Richard blev boende med sine forældre til det sidste, også da hjemmet blev formindsket efter farens død. Richards bror derimod har længe været fremmedgjort fra familien. Han har taget et kønsneutralt navn, Frances,

og ønsker blot at være som alle andre. Han er blevet en rigtig mønsterborger, en gråkappe hele vejen igennem. Han kom på besøg en gang imellem, da far og mor levede, men det var også alt. Nu hvor de er væk, har de intet tilfælles og ses aldrig.

Indenfor det sidste år har Richard tænkt meget over sit liv. Han har fået nok af bare at gå rundt med sine excentriske venner, hygge sig med sin kæreste Kim og provokere de kedelige gråkapper. Det er altså blot varm luft og barnagtighed. Han vil leve livet! Han vil kunne gøre, hvad der passer ham, gå rundt med bart ansigt altid, bære farverigt tøj så alle kan se det, skabe kæmpestore skulpturer, løbe, slås, elske – leve!

Det eneste, der har bundet Richard til Byen, er hans kæreste, Kim. Der er ingen af Richards venner, der forstår, hvad Richard ser i Kim (og sådan set ingen af Kims venner, der forstår hvad høn ser i Richard). De er hinandens modsætninger: Kim er en rigtig gråkappe (et nedsættende udtryk om udpræget konventionelle mønsterborgere), der er udemærket tilfreds med sit liv i Byen, lever et stille og roligt virtuelt liv og laver bittesmå miniature skulpturer, der er symboliserede afbildninger af Byens myretuelev. De mødtes på et kunstgalleri, hvor hun beundrede hans skulpturer. Da hun lyttede til hans samtale med en ven, havde han provokerende henvendt sig direkte til hende, og kun hendes fascination af hans skulpturer og ham havde holdt hende fra at gå lige der. Han havde følt en nedladende beundring for denne gråkappe, der for første gang i sit liv kæmpede med en stærk følelse, havde talt lidt med hende og for sjov inviteret hende med til efterfesten.

Han blev en smule imponeret, da hun tog med, og selvom hun flippede ret meget ud over de bare ansigter hos hele 15 mennesker på en gang og beholdt sin kappe på hele aftenen, blev hun optaget i slænget. Hendes konstante beundring

for ham havde smigret ham. Han havde forført hende, ikke nænnet at droppe hende igen, lært hende bedre og kende og faktisk også faldet for hende. Han savnede sine forældre, følte sig ensom, og Kims stormende forelskelse var smittende. Han følte, at han næsten allerede havde forladt Byen, så flammende var deres første opslugthed af hinanden.

Men tiden gik, og nu er det ikke helt lige så spændende mere. Richard føler sig efterhånden mere og mere forpligtet overfor Kim, hun har jo rykket sig så meget for hans skyld, udfordret så meget af sin vanetænkning, brudt så mange tabuer. Da han annoncerede, at han var parat til at emigrere, besluttede Kim at følge med. Richard føler sig noget tynget af ansvaret for Kims beslutning. Han er ikke sikker på, at hans følelser er stærke nok til, at han kan tage ansvaret for at rive hende væk fra et liv, hun har det fint med. Grunden til, at han ikke har ladet hende tilbage, er nok følelsen af forpligtelse og angsten for ensomheden: hun virker som det eneste familie, han har.

Richard har spinket og sparet, fået solgt små diskrete kunstværker til rige gråkapper, og nu har han endelig nok penge til at tage den illegale rute til Kulturens sfære. Han glæder sig utrolig meget til at komme frem og ønsker at tage forskud på frihedens glæder, men har til sin store overraskelse opdaget, at han faktisk selv er hæmmet af de stramme tabuer og normer i Byen. Han har følt sig genert, de gange han har forsøgt at slå kappen tilbage og gå rundt med bart ansigt, han

har været nødt til at tage hættten på igen. I Byen havde han en følelse af, at han sagtens kunne, men når nu han tænker over det, går det op for ham, at det jo kun var i glimt, alt andet var for farligt. Og alle andre havde kapper på. Han kan simpelthen ikke se folk i øjnene, selvom han prøver alt det, han har lært, det er det, der er galt. Han prøvede på Sacki, men følte sig så ilde tilpas, at hættten straks røg ned igen. Han trøster sig med, at han bare skal vænne sig til det og må blive ved med at prøve.

Han har allerede haft flere samtaler med ikke-byboere, og det har været fascinerende. Kim beundrer hans evne til ikke at miste besindelsen, når de taler så højt og spørger om alt muligt. Det er heller ikke helt nemt, men indtil videre har han faktisk kun råbt af dem enkelte gange. Han glæder sig til at prøve igen ombord på smuglerskibet Aspera. Han har virkelig brug for flere oplysninger om rejsen videre, for det var svært at finde ud af, hvor mange penge, de egentlig skulle bruge til rejsen. Så er der Kim. Hun har klaret udfordringen med de helt anderledes omgangsformer virkelig dårligt, og det bekymrer ham endnu meget. Han ved ikke helt, hvordan han skal hjælpe hende. Måske skal hun bare skubbes lidt til at interagere med de andre flygtninge, men hun kan jo ikke styre sine aggressioner og kommer så nemt til at slå folk, når hun føler sig provokeret. På Sacki har han været nødt til at holde hende tilbage et par gange, før hun kom i alvorlige problemer. Hun bekymrer ham. Han skal nok klare det, det er jo den fremtid, han ønsker sig. Men Kim derimod...

KORT RESUMÉ – RICHARD, BYBOER, 24 ÅR

Du er fra Byen, men er ikke en typisk byboer. Du er vokset op i en gammeldags familie med bedstemor, far, mor og bror. Alle de ældre er aflivede pga. aldersgrænsen og du er fremmedgjort fra din bror, så der er intet, der holder dig tilbage. Du ønsker at kunne lave store dramatiske skulpturer og udtrykke dig frit, LEVE!, så derfor er du emigreret. Din kæreste Kim har valgt at følge med dig, selvom du ikke egentlig spurgte hende. Hun er meget mere konventionel end dig, og du er ikke så forelsket i hende mere, hvis du nogensinde var det. Du vil meget gerne udforske denne nye verden med andre og helt forskellige normer, men du er jo også nødt til at tage dig af Kim. Du har identitetspapirer, men ingen rejsetilladelse. Du har 19.000 kreditter. Du aner ikke, hvad der er normalt at byde i bestikkelse til grænsepatruljer.

Som byboer lider du af forbigående anfald af psykiatiske lidelser. Du skal vælge den af de nedenstående lidelser, som du har mest lyst til at spille. Du vælger selv, hvornår og hvor ofte du får anfald, alt efter hvad der passer til dit spil.

- Paranoia, dvs. forfølgelsesvanvid, at du tror alle/nogen er ude efter dig
- Tvangshandlinger, f.eks. at rokke frem og tilbage, vride hænder igen og igen, åbne og lukke noget
- Angstanfald, hvor man pludselig bliver rædselsslagen for ingenting
- Vrangforestillinger/hallucinationer, hvor man ser ting, der ikke er der, som edderkopper der kravler over hele ens krop
- Hysterisk blindhed, hvor man pludselig tror, man ikke kan se
- Maniske eller depressive episoder, hvor man enten er superlykkelig og hyperaktiv eller ulykkelig og handlingslammet

KIM

Gråkappe, dvs. konventionel byboer, næsten mod sin vilje forelsket i Richard, kun flygtet pga. ham, 23 år

Kim går rundt i en tilstand af stadig forbløffelse over sig selv. Høn har nu gjort ting, høn aldrig troede, høn ville gøre i hele sit liv. Det hele startede, da høn mødte Richard – alene navnet! Det var ganske tydeligt et gammelt mandenavn, helt og aldeles skandaløst. Han og hans venner gik rundt og talte højt sammen i det offentlige rum uden at lade sig gå på af de forargede blikke, der blev sendt dem under kapperne. Noget ved måden han gik på, de sætninger høn kunne opfange i trængslen i korridoren, der var noget, der fangede hende ind, og høn kunne ikke glemme ham igen. Da høn blev trukket med til en skulpturudstilling af en ven, så høn ham igen. Det var selvfølgelig denne mand i en mørkelilla kappe med broderier, der havde lavet skulpturer, der knap var plads til i det snævre multikulturrum.

Høn ville egentlig ikke have talt til ham. Høn havde stået og kigget på en af skulpturerne og diskret lyttet til hans samtale med en ven. Han var så levende, så totalt anderledes end alle andre, høn havde mødt. Høn kunne næsten ikke holde ud, hvor meget han fyldte i rummet, men høn kunne heller ikke se væk. Han bemærkede hendes opmærksomhed og i stedet for høfligt at lade som ingenting, vendte han sig om mod hende og spurgte hende, hvad høn mente om skulpturen! Høn kæmpede med sig selv, men høn kunne ikke lade være med at svare, høn kunne ikke lade denne chance for kontakt gå fra sig. Først var han meget sarkastisk og virkede mest, som om han gjorde grin med hende pga. hendes konventionalitet, men da han opdagede, at høn også var en kunstner, tøede han lidt op.

Han inviterede hende med til en fest efter udstillingen. Selvfølgelig forventede høn, at folk ville

beholde deres kapper på, de var jo fremmede, og det var vel ikke noget orgie! Der var ikke noget til at sige, at høn blev lidt hysterisk, da de pludselig alle sammen blottede deres ansigter! Høn blev kun efter det, fordi høn ikke ville opfylde alle Richards fordomme om hende. Høn kunne ikke bære, hvis han bare afskrev hende som en anden gråkappe. Høn kom underligt nok med i deres slæng efter det. Sådan lidt i udkanten og kun tolereret pga. Richard. Da han forførte hende, var det nok også mest ment som et forsøg på at provokere hende, men høn var lykkelig.

De begyndte at ses mere og mere, det var som om Richard ingen grænser havde. Det føltes underligt, så hurtigt at komme tæt på et andet menneske. Ind i mellem føltes det klaustrofobisk, men han var som et stof, høn var blevet afhængig af. Det virkede som om, det i starten mest var en udfordring for ham at se, hvor langt han kunne presse hende, hvor mange grænser han kunne få hende til at overskride, men efterhånden som hendes følelser for ham blev mere og mere brændende, forsvandt distancen mellem dem, og han overgav sig til hende. Høn havde aldrig været så lykkelig, som da de aftalte at være kærestere.

Kims skulpturer har altid været en virkelig succes, høn havde mange virtuelle venner og omkring tre venner, høn så ansigt til ansigt, og høn følte egentlig, at høn havde et godt liv, før høn mødte Richard. Da de blev kærestere, blev livet både bedre og værre, hendes hverdag meget mere ekstrem i stedet for det jævne rolige liv, høn førte før. Mange af hendes gamle venner droppede hende på nettet og i virkeligheden. Høn oplevede, at folk så skævt efter hende og Richard, når Richard insisterede på, at de skulle holde hånd i det offentlige rum. De hang meget ud med hans venner, og høn kunne blive helt kulret af at skulle se på alle de ansigter, når de tog deres hætter ned. Høn følte sig ikke særlig tilpas med dem, men høn kunne ikke undvære Richard. Når de var alene sammen....

Men lige pludselig havde Richard fået sparet penge nok sammen til at emigrere og fundet et smuglerskib væk fra Byen. Han havde talt om det selvfølgelig, mange gange, men høn havde aldrig rigtig troet, at han mente det. Høn kunne ikke forestille sig livet udenfor Byen, men nu var høn nødt til det, for høn kunne heller ikke forestille sig livet uden Richard. Selvom høn overvejede det meget, var det egentlig ikke en svær beslutning, for høn havde intet valg. Høn var kun levende sammen med Richard, livet før ham havde været halvt og dødt, og nu vidste høn det. Der er ingen vej tilbage, selvom høn har ønsket det mange gange efter, at de forlod Byen.

Deres rejse til Sacki var ubehagelig for hende, og høn kom i flere slagsmål, fordi provokationerne var for store, men selv det kunne ikke forberede hende på selve Sacki. Der er slet ikke nok mennesker rundt om hende, og høn er faktisk glad for, at planeten er fyldt med androider, så den ikke virker så tom. Men på den anden side er høn overvældet af alle de følelser, folk viser på deres nøgne ansigter, og der er alt for meget at

forholde sig til. Richard har været nødt til at holde hende tilbage et par gange, for at høn ikke skulle rode sig ud i problemer ved at slå folk.

Høn gruer for rejsen videre på Aspera. På Sacki har de i det mindste kunnet lukke sig inde i det kæmpestore hotelværelse, når det blev for meget for hende, men på skibet vil høn være nødt til at forholde sig til alle de mennesker. Høn synes selv, det virker absurd, at høn er skræmt ved tanken om mange mennesker, høn der levede lykkeligt i Byen. Men det er noget helt andet, når man er trukket ind i deres liv, når de udstiller sig, som folk gør her. Og Richard virker fjernere for hver dag, der går. Høn kan se, at han også slås med de anderledes skikke, men han nyder udfordringerne, han går på med krum hals, mens høn bare har lyst til at gemme sig. Han siger, han stadig elsker hende, men nogen gange kommer høn i tvivl. Hvad skal høn dog gøre, hvis han dropper hende?

KORT RESUMÉ - KIM, BYBOER, 23 ÅR

Du er fulgt med Richard, fordi du kun føler dig rigtigt levende sammen med ham. Indtil du mødte ham, levede du et stille og roligt liv med nogle få gode ansigtsvenner og en del virtuelle. Du havde succes med dine miniatureskulpturer og var prototypen på en gråkappe. Nu har du mistet dine venner, fordi de føler, du er en provokatør, og Richard fylder hele dit liv. Du synes, det er meget svært at håndtere de anderledes omgangsmåder udenfor Byen og er allerede flere gange kommet i slagsmål med provokerende ikke-byboere. Deres nøgne ansigter gør dig rasende og irriteret. Du håber, at Richard ikke er ved at være træt af dig. Du har dine identitetspapirer, men ingen rejsetilladelse. Du har rigeligt med penge, 28.000 kreditter, da dine miniaturer gik som varmt brød. Du aner ikke, hvad der er normalt at byde i bestikkelse til grænsepatruljer.

Som byboer lider du af forbigående anfald af psykiatiske lidelser. Du skal vælge den af de nedenstående lidelser, som du har mest lyst til at spille. Du vælger selv, hvornår og hvor ofte du får anfald, alt efter hvad der passer til dit spil.

- Paranoia, dvs. forfølgelsesvanvid, at du tror alle/nogen er ude efter dig
- Tvangshandlinger, f.eks. at rokke frem og tilbage, vride hænder igen og igen, åbne og lukke noget
- Angstanfald, hvor man pludselig bliver rædselsslagen for ingenting
- Vrangforestillinger/hallucinationer, hvor man ser ting, der ikke er der, som edderkopper der kravler over hele ens krop
- Hysterisk blindhed, hvor man pludselig tror, man ikke kan se
- Maniske eller depressive episoder, hvor man enten er superlykkelig og hyperaktiv eller ulykkelig og handlingslammet

PEYTON

Naturelsker i fanatisk grad, lider af skizofren personlighedsspaltning, er en rigtig gråkappe normalt, men skifter ind imellem til mild, kærlighedsfyldt, animalsk personlighed, 26 år

Peyton er simpelthen nødt til at komme væk fra Byen, høn kan ikke leve her mere. Høn er ved at gå fuldkommen i stykker, efter høn har været forment adgang til alle parker. Høn er ved at blive sindssyg over kun at gå rundt og se på grå vægge. Hologrammerne virker ikke mere for høn, og høn sover hele tiden for at kunne drømme om skove og enge og fugle. Sindssyge er så udbredt i Byen, at ingen tager sig af det. Det er bare et af livets vilkår, så ingen tager høns kvaler særlig alvorligt. Men Peyton er bange. Foreløbig er det kun sket nogle gange, men han er bange for at han er ved udvikle personlighedsspaltning. Først afskrev han det som meget levende drømme, men dagen efter så høn, at tingene i høns boenhed var flyttet rundt – ligesom høn havde gjort i drømmen.

Det er skræmmende. Høn står et sted, høn ikke ved, hvordan høn er kommet til. Høn kan ikke rigtig huske de sidste timer, kun som en livagtig drøm. Det mest skræmmende er den opførsel, høn udviser i drømmen, skønt de ikke alle er skræmmende. I nogle af drømmene falder bare høn i svime i timevis over en af sine dyre- eller plantemodeller. I andre er høn ude blandt andre i det evige mylder i Byen, hvor høn opfører sig næsten som et dyr! Høn søger kontakt med alle mulige, taler usammenhængende, følger efter dufte, forsøger at komme til at røre folk! Høn er kommet til sig selv på et fremmed sted, med sår og blå mærker alle vegne efter at have fået tæv. Ja, endda en brækket arm en gang. Det er ikke så underligt, Peyton ved ikke, hvordan høn selv ville reagere på den opførsel høns drømmejag lægger for dagen.

Men Peyton må jo indrømme for sig selv, at det ikke kan være drømme. Drømme efterlader ikke brækkede arme. Det er personlighedsspaltning. I Byen får almindelige mennesker ikke psykiatrisk behandling, det ville være som at sætte et plaster på et blødende sår. Hvis ens lidelse ikke er alvorlig, ignoreres den. Hvis den generer andre, får man tæv. Hvis den er tilstrækkelig alvorlig og opdages af myndighederne, aflives man. Der er tre muligheder: Enten dør høn af at få tæv, når høns anden personlighed går over stregen, bliver opdaget af myndighederne og aflivet – eller flygter langt væk fra Byen til et sted, hvor der er rigtige levende dyr og planter. Et sted, hvor høn kan være rask.

Peytons problem er, at høn har en altopslugende interesse eller snarere besættelse, der er meget usædvanlig for en byboer. Høn elsker natur og levende ting, al slags natur, der ikke er mennesker. Ikke at høn har set ret meget af den, men høn tigger sig til virtuelle venners og bekendtes parkbesøg, bestikker sig til dem om nødvendigt. Peyton føler kun, at høn rigtigt lever, når høn kan se på noget grønt. Høns værelse er indrettet med en kunstig blå himmel, imiterede planter og blomster og dyr, med væggene dækkede af hologrammer af forlængst forgangne skove, have og ørkner. Høn har læst alt om de dyr og planter, der engang levede på Jorden, som høn ofte kalder Byen i sine egne tanker, og også om dyr og planter på mange andre andre planeter.

Efterhånden er det blevet sværere og sværere for Peyton at gå ud af parken, når høns besøgstid er ovre. Det gik helt galt for et år siden, da Peyton ikke kunne få sig selv til at gå og derfor blev smidt ud. Det var sådan høn mistede sin adgang til de offentlige parker. Og derfor er høns psykiske tilstand støt blevet værre og værre. Før i tiden, havde høn en gang imellem vrangforestillinger, helt normalt, men det er næsten gået væk og erstattet af personlighedsspaltningen. Peyton har undgået sine venner (både virtuelle og

ansigtsvenner) og ladet som om, høn bare har haft lidt flere vrangforestillinger end sædvanligt. Høns venner sender høm opmuntrende virtuelle knus, men de er ikke klar over, hvor desperat Peytons situation er.

Beslutningen er taget. Høn er nødt til at undslippe Byen og finde et nyt hjem på en planet med en uspoleret natur. Selve rejsen er selvfølgelig også en udfordring, for hvordan skal det gå, hvis høn får et anfald ombord på skibet? Og hvordan skal høn i det hele taget, håndtere det at være indespærret med højrøstede, udadvendte folk fra andre kulturer på en lang rejse? Når høn ikke har et anfald, er høn jo en helt almindelig byboer, der ikke kan håndtere folks nøgne ansigter eller fysisk kontakt med fremmede. Høn ved ikke, hvordan høn skal klare det, men det er høn jo nødt til. Det er lykkedes høm at spare sammen til rejsen, men det er ikke fordi høn har mange penge tilovers. Høn har lånt penge af hver af og en af sine venner og ladet som, om de er til at bestikke en parkvagt til at lukke ham ind. De tror alle sammen, at de får det tilbage på et tidspunkt, når høn har fået det lidt bedre. Tilsammen gav det nok. Det er langtfra ulovligt at forlade Byen, men der er bare

meget få steder, der vil lukke dem ind, så hvis man vil nå frem, skal det ske ad lyssky ruter.

Høn er foreløbig nået frem til Sacki, hvor selv den forurenede og forsmøgte natur har fyldt høm med glæde og forundring. Høn overvejede kort at blive på Sacki, men var meget frastødt af den kolde og hårde omgangstone, høn vil være et venligere sted. Og hvis hans anden personlighed ikke forsvinder snart, skal det nok være et meget venligt sted, for den personlighed er simpelthen så mild og rar og elsker alle, det føles meget mærkeligt at tænke på, når høn kommer til sig selv. Da høn så, hvordan de naturelskende sekolttere bliver forfulgt, stod det høm klart, at høn måtte videre. Høn har fået plads på smuglerskibet Aspera, så høn kan komme til minestationen KaorMC-14, og så håber høn, at høn kan komme videre til Gaia, en idyllisk verden fyldt med skove, bjerge og have, befolket af efterkommere af folk fra Jorden (dvs. Byen). Bare høn har penge nok, det var svært at finde ud af i Byen, når høn ikke måtte vække mistanke. Der ser ud til at være mange sekolttere, der skal med skibet, det lover godt. Måske skulle høn i stedet følge med nogle sekolttere til en af deres kolonier? Der er i hvert fald natur, det kan man være sikker på.

KORT RESUME – PEYTON, BYBOER, 26 ÅR

Du er ved at blive en virkelig alvorligt sindssyg, ikke kun lidt som alle byboere. Du har behov for natur, virkelig behov for det, og da du er blevet udelukket fra de (bittesmå) offentlige parker, er du ved at udvikle en personlighedsspaltning. Din normale personlighed er en fuldkommen konventionel byboer, inde-stængte aggressioner skjult under en stille overflade, altid pakket ind i en kappe. Din anden personlighed er dine forestillinger og fascination om natur udtrykt som en rigtig hippiepersonlighed, fuld af kærlighed, der opfører sig dyrisk og umiddelbart og falder i svime over ting. Du har lige skrabet nok penge sammen til turen og er nu nede på 11.000 kreditter. Du har dine identitetspapirer, men ingen rejsetilladelse. Du aner ikke, hvad der er normalt at byde i bestikkelse til grænsepatruljer.

ROLLER FRA URRAS

LAOI PAE/TÅLMOD

Revolutionær frihedskæmper/terrorist forklædt som sekoltisk mand, ideolog bag voldelig revolution, Siros elsker, meget eftersøgt, 30 år

Laio Pae er den mest eftersøgte person på Urras, i hele det cetianske solsystem og i flere omkringliggende solsystemer, fordi han er hovedkraften bag den voldelige drejning den anarkistiske revolutionsbevægelse på Urras har taget. Laio er faktisk af en bedre, uddannet familie, der mistede deres penge på farens uheldige investeringer. Uretfærdigheden og fattigdommen, han først stiftede bekendtskab med som stor dreng, gjorde derfor et endnu større og uudsletteligt udtryk på ham.

Han er en af de fremmeste ideologer i den anarkistiske bevægelse og har skrevet mange kampskrifter for anarkismen, men ynder især at citere Odo, odonismens grundlægger, hvis ideologi lægger til grund for staten på Anarres, for derved at demonstrere sin ydmyghed. Det er citater som:

”For at skabe en tyv, lav en ejer – for at skabe forbrydelser, lav love”.

”Hvis man ikke tager en retning, hvis man ingen vegne går, vil der ingen ændring ske”.

”Et sundt samfund vil lade dig udøve din optimale funktion frit, og vil i koordinationen af alle sådanne funktioner finde samfundets fulde fleksibilitet og styrke”.

Laio Pae er på flugt, da styret i A-lo ønsker ham død, helst uden offentlighed og drama, men hvis det ikke kan være anderledes, så gerne i fuld offentlighed. Han rejser derfor incognito og forsøger at udgive sig for at være en sekoltisk mand, idet denne forklædning ligger meget langt fra hans normale identitet. Ingen burde kunne

gætte, at den underdanige sekoltiske mand i virkeligheden er en farlig revolutionær!

Laio har taget det sekoltiske navn Tålmod som dække for hele tiden at minde ham om at være tålmodig. Revolutionens tid skal nok komme! Hans hud er sminket til den blege lyserøde hudfarve for at skjule hans grå hud, og håret er farvet. Han bærer mørkt tøj med lange ærmer og et kulørt tørklæde om halsen. Idet Laio er vant til at bære meget funktionelt tøj uden pynt, føles det meget mærkeligt, men endnu sværere er det for ham at skjule sin stærke anarkistiske overbevisning. Han er blevet grundig coachet i rollen af den sekoltiske udbryder loe, nå nej, nu skal han jo kalde ham Lydighed, hans sekoltiske navn! Han er en ivrig anarkist som ham selv, der har indvilliget i at dykke ned i sin fortid for at gøre den falske identitet overbevisende.

Laio har som ideal, at kønnene er lige, men han kan ikke løbe fra, at han er opvokset i et meget sexistisk samfund. Det er derfor heller ikke helt nemt for ham at være underdanig overfor hans ”mage”, som jo i virkeligheden er hans undergivne, elsker og højre hånd. Han er vant til at være den, der bestemmer i forholdet med Siro, som ser op til ham som en helt. Forholdet er måske for meget sagt, for Laio er det kun revolutionen, der tæller. Det er i hvert fald, hvad han fortæller sig selv om natten, når de ligger tæt sammen, og han synes, hun fylder for meget i hans tanker. Hvis han skal være helt ærlig over for sig selv, så er hans følelser for Siro en stor del af forklaringen på, at det lykkedes for hans kammerater at overtale ham til at flygte. Hun er næsten lige så eftersøgt på Urras som han selv, og mens han altid har accepteret risikoen for sig selv, har han svært ved at acceptere, den konstante fare hun også svæver i, sammen med ham.

De står uden for skibet, de skal flygte videre på. Der er flere sekoltere, ser han. En af de unge sekoltiske mænd nikker opmuntrende til ham,

han nikker tilbage og forsøger at se tilstrækkelig ydmyg ud. Det føles mærkeligt at stå og se ned i jorden. Ud af øjenkrogen får han øje på Shevek! Den meget talentfulde fysiker fra Anarres, den første annarianer til at besøge Urras! Skal han virkelig med det samme skib? Shevek havde undveget magthavernes kontrol over ham og derved vist sig som den ægte anarkist, han er! Han havde under sin flugt søgt tilflugt hos den anarkistiske undergrundsbevægelse, og Laio har hørt meget om ham. Siro har vist ikke fået øje på ham endnu.

De er ikke direkte blevet præsenteret for hinanden, men de var til samme demonstration, hvor de begge stod på podiet. Laio nåede ikke at holde sin tale, men Shevek holdt en tale om at revolutionen kan lykkes, hvis bare man er villig til at ofre alt. Laio håber intenst, at Shevek forstår nok af situationen til ikke at afsløre, at han har set ham før. Heldigvis ved Shevek ikke nøjagtig, hvem han

er. Er det risikoen værd at prøve at komme i kontakt med Shevek, for at han ikke ved et uheld skal komme til at afsløre ham? Måske, det må vise sig. Og ville en sekoltisk mand snakke med en fremmed mand? Det må han spørge Lydighed om.

Laio er ikke et sekund i tvivl om, at Shevek vil være fuldkommen kold overfor dusøren på hans hoved. Han kommer jo fra et profitløst samfund. Men desuden er der Sheveks sikkerhed at tænke på. Jo mere, han tænker over det, jo mere går det op for ham, hvor katastrofalt det ville være, hvis Shevek bliver opdaget! Hvis magthaverne på Urras, de kapitalistvin, får fingre i ham, skal de nok få hans viden ud af ham. Den nye teknologi, de ville kunne lave, ville bare styrke den kapitalistiske struktur, og gøre det endnu sværere for anarkisterne at sejre. Måske er det faktisk endnu vigtigere, at Shevek slipper væk, end Laio selv?

KORT RESUME - TÅLMOD/LAIO PAE, URRASTIANER, 30 ÅR

Du er forklædt som sekolter, men i virkeligheden er du den berygtede frihedskæmper Laio Pae, leder af den anarkistiske revolutionære bevægelse på Urras. Du er eftersøgt i utallige solsystemer for terrorisme, og der er en høj pris på dit hoved. Rollen som underdanig sekoltisk mand er et godt dække, men meget fremmed for dig. Det er ekstremt vigtigt, at du ikke kommer til at afsløre dig selv eller din elskede Siro (23 år), også frihedskæmper og også forklædt som sekolter. Desuden er du bekymret for den berømte fysiker Shevek, der er ombord, da det er meget vigtigt, at han også slipper væk fra de urrastianske magthavere. Du har penge skjult på dig, men da en sekoltisk mand aldrig ville have penge, må du overlade al forhandlen om bestikkelse til Siro. I rejser også med en rigtig sekolter Lydighed, også kaldet loe, for at gøre jeres dække bedre (en sekoltisk kvinde med to mager).

SIRO UIE/STYRKE

Fanatisk kvindelig anarkistisk revolutionær, udklædt som sekoltisk kvinde, Laio Paes elsker og højre hånd, eftersøgt, 23 år

Siro så første gang Laio Pae til et hemmeligt politisk møde. Det var langt fra hendes første politiske møde i den anarkistiske bevægelse. På fabrikken, hvor hun arbejdede, var hun kommet i kontakt med en gruppe anarkister. Det havde taget noget tid, før hun havde opnået deres tillid, og de virkelig havde lukket hende ind i gruppen. Det var farligt at være anarkist, det vidste hun godt, men de kunne stole på hende.

Da det gik op for hendes familie, hvad hun var på vej ud i, blev de meget nervøse. Det kom til mange skænderier, hvor de forsøgte at overtale hende til at være fornuftig og passe på. De anklagede hende for ikke at tænke på dem og deres sikkerhed. Hvis det hemmelige politi nu skulle finde ud af, at hun var anarkist, hvad ville der så ikke ske med dem? Hendes voksende anarkistiske overbevisning gjorde voldsomt oprør mod denne begrænsning af hendes frie vilje og mod de skruppelløse forsøg på følelsesmæssig manipulation. Hun flyttede ud og skar enhver forbindelse med dem over. Hun følte sig heller ikke sikker på, at de ikke ville snakke med venner og familier og derved uden at tænke over det sprede rygter om, at hun var anarkist. Så hun bad dem om aldrig at tale om hende eller nævnes hendes navn igen.

Dette bevis på hendes gennemførte anarkistiske tankegang overbeviste hendes kammerater om, at hun var en seriøs og ægte anarkist. Hun blev for alvor lukket ind i indercirklerne i bevægelsen, og det var der, hun mødte Laio. Da hun så ham holde en tale, indfølt og overbevisende, om uretfærdigheden i det samfund, der omgav dem, flammede hendes hjerte op, og hun havde aldrig været mere overbevist om styrken i deres idé end på dette tidspunkt.

Hun kastede sig med liv og sjæl ind i den væbnede kamp for anarkistisk frihed, som dele af den anarkistiske revolutionsbevægelse nu valgte. Der var mange ophedede diskussioner i den anarkistiske bevægelse om at anvende vold mod civile, men nu var de jo anarkister, og hver måtte selv vælge sin kurs i kampen. I disse interne magtkampe var Siro Laio Paes faste støtte. De blev frie kammerater i kampen mod kapitalisterne, og da de begyndte at udføre de voldelige aktioner var hun hans højre hånd og hjælper. Ingen var mere dedikeret til sagen, ingen fandt på mere gennemførte aktioner, der virkelig ramte de rige og magthaverne. Det var hendes idé at forgifte vandet i det bedste boligkvarter i hovedstaden, og også hendes idé, da de kidnappede den øverste generals søn.

Det var efter en af disse farlige aktioner, da de gemte sig sammen i et sikkert hus, at de indledte et forhold. Siro ser op til Laio, hun anser ham for at være den største anarkistiske tænker Urras har set, større end Odo, der grundlagde den anarkistiske bevægelse odonismen på Anarres. Hun ved ikke så meget om hans liv, før han valgte anarkismen, det taler de ikke så meget om. Han spørger hende tit ud om hendes barndom og liv, før de mødte hinanden, men hun vil hellere høre ham tale om anarkismen. Han gør det så strålende. Hun ved ikke helt, hvad han ser i hende, men hun har overbevist sig selv om, at det er hendes stål-satte overbevisning for sagen og hendes store bidrag til kampen.

De har klaret sig igennem mange farer sammen, og efterhånden føles det som et helt normalt hverdagsliv at leve under jorden, konstant i forskellige forklædninger, for at kunne snyde det hemmelige politi. Til sidst blev jorden dog for hed for dem, især for Laio. Der er en enorm dusør udlovet for at bringe ham, død eller levende, til det hemmelige politi, og de mange penge kunne nemt friste svage sjæle. De begyndte seriøst at overveje at flygte til en anden planet, men det gik

efterhånden op for dem, at de måtte flygte virkelig langt væk, hvis de skulle undgå kapitalisternes kløer. Kapitalisterne er gået så langt som til at sætte en pris på hans hoved i flere solsystemer, så det er ikke så ligetil at slippe væk.

Derfor fandt de på denne forklædning, men selvom Siro har prøvet at spille mange roller i løbet af deres år under jorden, falder denne hende svær. De fik idéen pga. loe. Han har været et aktivt medlem af deres cirkel i den revolutionære anarkistbevægelse i flere år. Han taler ikke meget om sin baggrund, men hun vidste, at han kom fra en anden planet, fra en eller anden sekt. Hun fik ham til at fortælle mere en aften, de tre sad sammen i et sikkert hus, for hun havde tænkt, at hans viden kunne være nyttig i at arrangere en flugt. Jo mere hun hørte om den sekoltiske kult, jo mere gik det op for hende, at her var løsningen. Hvis hun spiller en sekoltisk kvinde, der rejser med sine ægtemænd, vil ingen mistænke en ydmyg, svag sekoltisk mand for at være den berygtede Laio Pae. loe kunne lære dem at være overbevisende sekoltere og spille en af hendes to mager for at øge troværdigheden.

Det, hun ikke havde overvejet var, hvor svært det ville falde hende at være den dominerende

overfor Laio. Det plejer at være ham, der fører an, og hende der følger. Selvom anarkisterne forsøger at gøre op med de undertrykkende forældede kønsroller på Urras, er det svært helt at slippe de reaktioner, der sidder en på ryggraden fra barnsben af. Siro mente at være fuldstændig fri for underlegenhedskomplekser, men nu kan hun mærke, at det er hun bestemt ikke. Hun gør sit bedste, men hun kan ikke lade være med at krympe sig indeni, når hun skal kommandere rundt med Laio. Hun er konstant bange for ikke at virke overbevisende. Hun kan også se, at det falder Laio svært at være underdanig og ydmyg. Han forsøger at kigge ned i jorden og være bly. loe lægger hun ikke rigtig mærke til, det går vist meget fint.

Nu står de udenfor menneskesmuglerskibet Aspera, og hun kan se, at der er andre sekoltere, der skal med samme skib. Det gør det bare endnu værre! Nu skal de ikke bare narre mennesker fra andre kulturer, men også den ægte vare. Hun forsøger at nikke smilende og selvsikkert tilbage til den sekoltiske matriark, der hilser på hende. Mon der er nogle agenter blandt flygtningene? Der er også nogle urrastianere, der måske kan genkende Laio. Hun bliver nødt til at holde godt øje med dem alle sammen!

KORT RESUMÉ - SIRO UIE/STYRKE (K), URRASTIANER, 23 ÅR

Du er forklædt som sekolter, men i virkeligheden er du frihedskæmper i den anarkistiske revolutionære bevægelse på Urras. Du er flygtet med din elsker, den berygtede frihedskæmper Laio Pae. I er eftersøgt i utallige solsystemer for terrorisme, og der er en høj pris på jeres hoveder, især Laios. Det er ekstremt vigtigt ikke at komme til at afsløre Laio, men det er underligt at skulle være en dominerende sekoltisk kvinde overfor Laio, nå nej Tålmod! I rejser også med en rigtig sekolter, Lydighed, for at gøre jeres dække som en sekoltisk familie bedre (kvinde med to mager). Du har de fleste af jeres penge på dig, da en sekoltisk kvinde normalt ville have pengene, så du må du klare al forhandlen om bestikkelse. I har egentlig mange penge (107.000 kreditter), men det vil virke afslørende, hvis det opdages. Du har kun falske identitetspapirer (som sekoltere) for jer alle tre at fremvise og ingen rejsetilladelse, så du ved, at du skal betale bestikkelse. Da sekoltere er fattige, bør du starte med at byde 800 kreditter for jer hver.

LYDIGHED/IOE

Mandlig anarkistisk revolutionær, sekoltisk kætter med almindelig styrke og uden hallucinationer, rejser med Laio og Siro for at gøre deres dækidentiteter bedre, 25 år

Lydighed er dens sjældneste af alle sekoltere: en sekoltisk mand der både har almindelig styrke OG ikke kan se Gudinden. Han og hans enæggede tvillingebror blev begge født med disse "defekter". Deres ene far, Høflighed, opdagede det, da de var ganske små og legede lege med dem, så de lærte at efterligne de andres hallucinationer, og prøvede at skjule deres styrke, både for resten af familien og hele landsbyen i sekolterkolonien på Sacki. Han vidste, at moderen og de andre fædre ikke ville tolerere kættere, heller ikke selv om det var deres egne børn. Da brødrene blev større, forstod de bedre, hvor vigtigt det var, at de efterlignede de andres religiøse anfald og ikke demonstrerede deres fysiske styrke.

Men Omhu, Lydigheds tvillingebror, var ikke særlig godt navngivet. Han kunne glemme at fake et anfald i dagevis, han kom ofte til at løfte tunge ting, og far Gæstfrihed begyndte at få mistanke. Da de kom i puberteten, begyndte det at gå helt galt. Drengene skulle, som alle teenagere, vænne sig til ændringerne i deres kroppe, og det blev endnu sværere at skjule den muskulære styrke, der nu voksede med forbavsende fart. Omhu kom til at afsløre sig foran Gæstfrihed, da han legede og kastede rundt med sin lillesøster, der var alt for stor til, at Gæstfrihed selv kunne løfte på hende.

Gæstfrihed begyndte straks at råbe op og og kalde på sin kone, og sammen slæbte de af med Omhu til de ældre kvinder i landsbyen. Da solen gik ned, blev han dræbt i skoven og stegt over et bål. Hans kød blev rituelt fortæret af alle i landsbyen, og hans knogler begravet i jorden som

offergave til Gudinden. Lydighed var på besøg hos sine fætre i nabobyen, da han kunne mærke, at der var noget galt med Omhu. Han sneg sig væk fra de andre drenge og klatrede ud af et vindue, bare for at være alene, men det var ikke et øjeblik for tidligt. Knælende nedenfor vinduet, kunne han høre sin tante og onkler tale om Omhus skæbne, og at de måtte fange den anden dreng, ham(!), for at finde ud af, om han også var en vederstyggelighed. Han sneg sig væk i mørket og så aldrig siden sin familie.

Lydighed arbejdede sig igennem landet til rumhavnen, hvor han fik arbejde som kokkedreng på et skib, og efterlod sin identitet som sekolter på den planet, hvor han var født. Han havnede af forskellige veje på Urras, hvor han måtte arbejde hårdt for at klare sig. Han følte sig rodløs og ensom, så da han blev inviteret med til et hemmeligt anarkistisk møde, blev de andre anarkister hurtigt meget vigtige for ham. Han elskede de nye ideer, idealet om individets frie udfoldelse og selvbestemmelse, blikket for det indbyrdes afhængighedsforhold mellem frie individer. Han dykkede fuldstændig ned i den anarkistiske bevægelse, blev revolutionær med hud og hår, netop som han aldrig havde kunnet være et fuldbyrdet medlem af det sekoltiske samfund.

Han tog det urrastiske navn Ioe (en anarkist kan kun meget dårligt hedde Lydighed) og blev efterhånden et betroet medlem i den revolutionære bevægelse. Da det blev besluttet, at jorden var blevet for hed under Laio Pae, var der en af Laios nærmeste, Siro, der fik en god idé. Hun havde kun hørt lidt om sekoltere fra Ioe, der ikke var glad for at tale sin fortid, men alle havde hørt rygterne om, at der var pogromer mod sekoltere på vej i flere solsystemer, og at mange sekoltere var på flugt. Nogle var endda ankommet til Urras på vej mod andre planeter. Det var en oplagt idé at udnytte Ioes ekspertise til at smugle Laio Pae ud forklædt som sekolter.

loe drømte ikke om at protestere. Endelig kunne han virkelig gøre noget for anarkismen, ja, han kunne redde selve Laio Paes liv! Men det har været hårdere for ham, end han troede, at grave alle minderne frem. Han har undervist Laio og Siro i at opføre sig som en sekolter, men han har ikke fortalt dem, hvorfor han flygtede. Han kan ikke få sig selv til at fortælle, at de historier, man så ofte hører om sekolternes børneofringer,

virkelig er sande. Og nu skal han igen lægge bånd på sig selv og opføre sig som en underdanig, svagelig sekoltisk mand. De står udenfor skibet nu og venter på at borde sammen med de andre flygtninge. Det krymper sig i ham, da han ser en ung sekoltisk mand kigge frygtsomt på sin ældre hustru, der holder godt fast i ham, og han får lyst til at blande sig. Tænk, at han skal ind i det liv igen...

LYDIGHED (M), SEKOLTER, 25 ÅR

Du er frihedskæmper i den anarkistiske revolutionære bevægelse på Urras, men du er født som sekolter på Sacki. Du er sekoltisk kætter, dvs. du er født uden evnen til at få religiøse hallucinationer og med almindelig styrke. Du flygtede som teenager for at undgå at blive ofret til Gudinden. Du blev anarkist på Urras og vil nu gøre alt for at hjælpe dine helte Laio og Siro med at flygte. De er begge anarkistiske frihedskæmpere, der er blevet nødt til at flygte, fordi de har en kæmpe pris på deres hoveder. Dit job er at gøre deres dækidentiteter troværdige, og du gør alt, hvad du kan. De finder det begge to svært at opføre sig naturligt med de anderledes kønsroller. I rejser som en sekoltisk familie (kvinde med to mager), og det er derfor Siro, der som kvinden tager sig af pengene. Du har kun penge på dig til at hjælpe i en snæver vending (5.000 kreditter).

TUIO MEISTHE

Arbejder, uskyldigt arresteret og tortureret af politiet, nu narkotikamule for at få penge til at flygte for, 23 år

Tuio Meisthe voksede op i Nio Esseias værste slum. Han havde skiftende arbejde på fabrikker, når han kunne få det, farligt, snavset ubehageligt arbejde. Hans liv ville være fortsat sådan, med hårdt nedslidende arbejde, ægteskab, sikkert mange børn, hvoraf kun få ville overleve. Hvis ikke han var gået til den demonstration, var det helt sikkert sådan, hans liv ville have formet sig, det ved han helt sikkert. Han ved ikke, om det ville have været bedre, end den kurs han nu har begivet sig ud på. Han har nu mulighed for at opnå ting, han ikke kunne have forestillet sig i sine vildeste drømme, men risikoen for at noget kan gå galt, forekommer ham skræmmende stor.

Han gik egentlig med til demonstrationen, fordi en sød pige Mereive inviterede ham med. Først var han lidt modstræbende, han gik ikke særlig meget op i politik, men da hun lokkede med, at der gik rygter om, at Laio Pae ville tale til demonstrationen, blev han fyr og flamme. Hvem ville ikke gerne se ham? Alle unge mennesker, han kendte, beundrede den berømte og berygtede anarkist. Mange fra den ældre generation rynkede på næsen af ham, de mente, at det var bedre med den gamle ikke-voldelige anarkistiske strategi, men de unge argumenterede med, at det jo ikke havde nyttet noget. De var stadig på bunden af samfundet, de havde stadig ikke en chance!

Så de gik med til demonstrationen, han og Mereive. I starten var det festligt, alle marcherede sammen, og der blev sunget anarkistiske slagsange. Det viste sig, at Shevek, den berømte fysiker fra Anarres, var med. Tænk, en person, der var opvokset i et fuldkommen anarkistisk samfund! Han og Mereive var så heldige at gå omkring femten meter bag ham i demonstra-

tionen, og de hørte ham synge Opstandshymnen på pravisk. Selvom Tuio ikke var mere anarkist end den næste fabriksarbejder, blev han helt rørstrømsk, og han tænkte, at dette var en dag, han ville huske hele sit liv. De kom til en stor plads, og der var flere talere. Tuio blev skilt fra Mereive af presset fra folkemængden. Han blev presset tæt op foran podiet, hvor alle talerne stod. Han mente at kunne genkende Laio Pae, men han stod stadigvæk 20 meter væk, så det var svært at se. Shevek var helt sikkert en af dem, for han holdt en storslået tale om, at de alle sammen var bundet sammen af lidelse. Men lige da Shevek var færdig med sin tale, kom politiet! Tuio hørte lyden af automatvåben og helikoptere over folkemængden. Helikoptererne skød på den tætpakkede folkemængde, og alle forsøgte i vild panik at komme væk. Politiet viste ingen nåde, det vidste alle.

Tuio og Mereive havde oprindeligt planlagt, at de ville holde sig i udkanten af demonstrationen, men Tuio var jo blevet så optaget af at holde øje med Shevek og var blevet ført dybt ind i hjertet af demonstrationen. Han havde ikke en chance for at slippe væk nu! Han kastede sig frem mod podiet og ind under det, hvor han lå og gemte sig, mens han så mennesker blive skudt ned lige foran sig. Det hemmelige politi fandt ham i nærmest lammet tilstand sammen med nogle andre få overlevende bag en vold af lig. De hev dem alle sammen ind i en fangevogn og tog dem med til politihovedkvarteret.

Hvad der skete der, bryder han sig ikke om at tænke på. Han har prøvet at fortrænge det, men han genoplever det i sine mareridt og vågner skrigende og grædende op. Det hemmelige politi var overbevist om, at han måtte være et vigtigt medlem af de anarkistiske indercirkler, fordi han var blevet fundet så tæt på talerpodiet. Han forsøgte forgæves at overbevise dem om, at han bare var havnet der ved et tilfælde, men de blev ved med at presse. Da det gik op for dem, at de

ikke kunne få andet end et løseligt signalement af Laio Pae og Shevek ud af ham, signalementer som de kunne få fra tusinder af andre, opgav de ham. Han havnede i det almindelige fængsel, hvor han så kunne rådne op. Det almindelige fængsel, så elendigt som det var, føltes som et paradys efter torturrummene hos det hemmelige politi. Først nu havde han overskud til at tænke sig om. Han var syg af bekymring for Mereive og sin familie, der sikkert også var blevet arresteret. Han prøvede at bruge de hemmelige kommunikationskanaler i fængslet, men han fik ikke noget svar tilbage. Indtil han en dag modtog et tilbud via en medfange. Hvis han ville smugle stoffer til KaorMC-14, ville Alueo Poestis organisation få ham ud af fængslet og skaffe ham væk. Når stofferne var nået sikkert frem til KaorMC-14, ville han endda skaffe Tuios familie væk fra Urras og betale ham et beløb, så han kunne nå videre. Det var et tilbud, han ikke kunne afslå, og derfor står han nu udenfor smuglerskibet Aspera.

Han kigger rundt på de andre flygtninge, der ser meget fremmedartede ud. Han ved, at han har en chance, men det hele forekommer ham så uoverskueligt. Han er bange for, at han skal blive afsløret. De bliver jo tjekket af en grænsepatrulje, det har han fået besked om. Hans kontakt påstod, at de ikke kunne opdage kapslerne i hans krop, men hvad nu hvis de kan? Og hvad nu, hvis der går hul på dem? Han ved ikke rigtig, hvad der er i dem, men han har stærkt på fornemmelsen, at det er ikke sundt for ham, hvis der går hul på en. Lige pludselig får han øje på Shevek – her!? Han er åbenbart undsluppet efter demonstrationen, og nu er han på vej væk med det samme skib. Stakkels ham, at han ikke er kommet hjem til Anarres. Måske kan han komme til at tale med ham, det ville være noget særligt at have talt med en ægte annaresti! Og... det var da mærkeligt. Den der mand med tørklædet om halsen ligner virkelig Laio Paie, bortset fra at han har lyserød hud selvfølgelig?

KORT RESUMÉ - TUIO MEISTHE (M), URRASTIANER, 23 ÅR

Arbejder fra Urras. Du blev arresteret og tortureret af politiet på Urras efter en anarkistisk demonstration. De anklagede dig fejlagtigt for terrorisme. For at komme ud af fængslet og slippe væk, har du indvilliget i at blive mule (smugle narkotika i kroppen) for en kriminel, Alueo Poesti. Den kriminelle sagde, at du får flere penge og redder din familie, hvis du når frem til KaorMC-14 med stofferne. Du er bange for, at kapslerne skal gå i stykker under rejsen (hvis du udsættes for vold, begynder de at sive – optræd som om du er skæv). Hvis du virkelig får tærv, går en i stykker, og du får kramper og er virkelig dårlig i så lang tid, som det passer ind). Du har falske identitetspapirer at fremvise og en tydeligt falsk rejsetilladelse. Du har ikke ret mange penge (2000 kreditter), så du bør starte med at tilbyde 800 kreditter i bestikkelse til grænsepatruljen.

MAIO LEKES

Urrastisk regeringsagent, egentlig kun sat til at finde oplysninger, men er på eget initiativ taget med Aspera på jagt efter Laio Pae, 25 år

Det er noget nær første gang, at Maio selv har taget et initiativ. Han har altid fulgt den slagne vej, fulgt sine foresattes ordrer til punkt og prikke og på den måde støt og roligt avanceret. Men nu har han taget en chance. Han har sat alt på et bræt, og hvis det ikke lykkes, er hans karriere smadret. Han var udkommanderet til at lede efter Laio Pae på Sacki. Det er alment kendt, at der afgår en del menneskesmuglerskibe fra Sacki, så det er et logisk sted at søge efter Laio Pae, nu hvor de har rimelig sikre efterlydender om, at han har forladt Urras. Hans ordrer var at kontakte myndighederne, kontakte deres agenter på Sacki, opsøge kendte stikkere og sladrehanke, i det hele taget skaffe al den information han kunne, give flest muligt folk besked om Laio Pae's signalement og sende alt tilbage til Urras. Forstærkninger var på vej, han skulle bare skaffe den nødvendige viden, så skulle de nok fange Laio.

Men så var det, at han fik det her tip om at en urrastianer, der kunne være Laio, havde fået plads på et skib, der afgik i morgen. Det eneste skib, der afgik dagen efter, var Aspera, så han købte sig passage ombord. De andre fra efterretningstjenesten er først fremme om to dage, og så er det jo for sent! Han har efterladt informationer om alt, hvad han har fundet ud af, og rationalet bag hans beslutning. Men vil hans foresatte værdsætte hans initiativ eller straffe hans ordrebrud? Han ved, at det kommer fuldstændig an på, om han har succes eller ej!

Maio kommer fra den nedre middelklasse, og han havde allerede bedret sine kår ved at komme ind i efterretningstjenesten. Han var blevet rekrutteret i militæret, hvor han havde udvist så stor nidkærhed i tjenesten, at det var blevet bemærket på højere sted. Efter endt tjeneste som laverestående officer, var han diskret blevet kontaktet og fået tilbuddet om at slutte sig til efterretningstjenesten. Hans forældre er meget stolte af ham, og han er forlovet med en dejlig pige fra en virkelig god familie. Hendes familie kan sagtens se fordelene ved at være forbundet med en officer i efterretningstjenesten, og selv om hans rang endnu ikke er så høj, så kan den jo blive det.

Det er ved at gå op for Maio, hvor meget han har at tabe. Og hvor farlig den rejse, han har givet sig ud på egentlig er. Hvad nu hvis han virkelig identificerer Laio Pae? Måske rejser han ikke alene, måske er han sammen med sin medsammen-svorne, den lige så farlige og skruppelløse Siro Uie? Kan han bare slå dem ihjel på skibet og bevise det på en eller anden måde? Måske har Laio et eller andet på sig, der beviser det? Eller er det bedre bare at følge efter og så på en eller anden måde prøve at få besked frem til hans kolleger? Det er for meget at håbe på, at de kan finde Aspera ude mellem stjernerne, det er jo netop at gemme sig og blive væk i det åbne rum, menneskesmuglerskibene kan. Tanken om at Laio måske slet ikke er på skibet, strejfer ham, men den er for forfærdelig til at overveje videre. Han er her !! Det siger Maios fornemmelse ham. Han skal bare identificere ham, men helst uden at afsløre sig selv. Hvem ved hvad Laio og Siro kunne finde på, hvis de fandt ud af, hvem han var... Åh for fanden, hvem skal han lade, som om han er? Han er jo nødt til at have en dækhistorie!

KORT RESUMÉ - MAIO LEKES, URRASTIANER, 25 ÅR

Du er en urrastiansk agent fra efterretningstjenesten, der er udsendt til Sacki af den urrastianske regering for at finde oplysninger om Laio Pae. Da du fik ret sikre informationer om, at han tog afsted på et bestemt skib i morgen, tog du chancen og købte billet til Aspera. Du ved ikke helt, hvordan du skal fange ham, men din fremtid afhænger nok af det, idet du jo ikke fulgte dine ordrer! Måske skal du slå ham ihjel og tage hovedet med? Det bliver nok svært. Eller finde ud af, hvem han er, sende besked til dine kolleger fra KaorMC-14 og blive ved med at skygge ham? Det skal lykkes! Du har et regeringskreditkort og 1.500 kreditter i kontanter, så du har rigeligt med penge, men det skal folk jo helst ikke opdage, så du bør nok starte med at tilbyde 1500 kreditter i bestikkelse til grænsegendarmerne.

SHEVEK/REIO

Anarkist (odonianer) fra Anarres, Urras' måne, genial fysiker, har lavet en Teori om Alting, 37 år

Shevek er først nu ved at acceptere tanken, at han måske aldrig kommer tilbage til Anarres, til den elskede Takver, til Sadik og lille Pilun. Hvert nyt trin på rejsen, hvert skridt bringer ham længere og længere væk fra Urras og Anarres. Men han må finde et sted, nogle mennesker med integritet, der ikke vil holde opdagelsen af Teorien om Alting for sig selv, men derimod dele den med hele universet. Han håber, at Kulturen er det sted. Han tog til Urras for at åbne Anarres op, for at bryde deres selvvalgte opposition. Han dannede sammen med nogle andre Syndikatet for Nyt Initiativ for at provokere og udfordre den forstenethed, der var opstået i Anarres' anarkisme. De arbejdede for at han kunne rejse til Urras og modtage sit gæsteprofessorat på deres mest centrale¹ universitet, og det lykkedes. Han vidste godt, at han måske ikke kom tilbage, men der var stadig et håb, et håb han nu ser forsvinde dag for dag.

Han troede, at han havde vænnet sig til profitjægerne og ejendomshaverne på Urras, men det var vand mod, hvad han oplever nu. Han har "penge" til at "betale" for rejsen, det er svært at vænne sig til. Først betalte han bare, hvad folk bad om, og gik ikke engang særlig op i at tælle, at folk nu fik det rigtige beløb. Men han kan godt se, at de hurtigt kan slippe op, så nu passer han mere på. Han har lige frem prøvet at handle. Det bringer minder frem, om dengang han var barn, og han og de andre legede profitjægere, der "betalte" hinanden. De havde ingen anelse om, hvordan virkeligheden er. Disse mennesker er parat til at lade andre gå til og simpelthen dø

¹ På Anarres taler man aldrig om, at noget er bedst eller højest. Det tætteste, man kommer, er, at noget er mere centralt end andet.

uden at løfte en finger for at hjælpe dem, hvis de ikke har penge til at betale med. Alt er "ejet", alt tilhører nogen, alt skal der betales for. Han tænker tilbage på fælleslagrene, hvor man bare henter det, man har brug for. Ingen tager mere end de behøver, alle kan få det de skal bruge på Anarres. Det føles nogle gange som en drøm, som et sted, han har forestillet sig, men han savner det for meget til, at det ikke er virkeligt.

Han har langsomt vænnet sig til at høre folk tale på den måde, med ejefald, men han har stadig svært ved at bruge det selv. Han siger barnet, i stedet for mit barn, pengene, i stedet for mine penge, de sko jeg bruger, i stedet for mine sko osv. Han kan se, når folk bliver forvirrede, og så retter han sig selv. Han kan se, at han falder udenfor alle steder. Det er, som om han er for åben. Alle andre lader til at møde hinanden med fordomme og forudindfattede meninger. Han kan ikke og vil ikke lægge sin odonianske fordomsfrihed fra sig. Han insisterer på at møde hver person interesseret og nysgerrig. De har hinandens skæbne i deres hænder, alle mennesker er indbyrdes forbundet og afhængige af hinanden i denne verden.

Den anden ting, han kan se, virkelig skiller ham ud, er hans manglende evne til at opfatte skillelinjer. På Anarres kan alle gå, hvor de vil, alle steder er åbne. Han har flere gange været ved at havne i alvorlige problemer, enten fordi han kom til at gå ind i et usikkert kvarter, hvor han kunne blive bestjålet eller overfaldet. Men andre gange har han simpelthen været ved at gå ind på steder, hvor man ikke er velkommen, hvis man ikke tilhører en bestemt gruppe. Det er svært at begå sig, men han synes, han er blevet mere forsigtig efterhånden.

Hvad konsekvenserne virkelig kunne være, når andre mennesker ønsker at skade hinanden, så han til den store demonstration i A-lo. Det var gået op for ham, at magthaverne havde isoleret

ham effektivt og uden problemer på universitet, hvor de havde givet ham et gæsteforskningsprofessorat. Det gik op for ham, at de troede, at de ejede ham. Da han indså det, valgte han straks at gå sin vej. Med hjælp fra sin "tjener" slap han ud og kom ind til Nio Esseia, hvor det lykkedes ham at komme i kontakt med den anarkistiske undergrundsbevægelse. De var mere end villige til at hjælpe ham, især fordi de skulle holde en stor demonstration dagen efter, og det ville være en fantastisk opmuntring for dem at have en ægte annaresti til at holde en tale. Og det var lige det, han havde brug for, indså han. At tale til befolkningen på Urras, ikke som en repræsentant for Anarres, det var ikke muligt at præsentere alle i et anarkistisk samfund, men som sig selv. Skabe kontakt mellem Urras og Anarres, der alt for længe havde været isoleret for hinanden.

Politiet skød bare ind i folkemængden og dræbte folk, der var fuldkommen hjælpeløse og fangede i den store flok. Det skete lige efter, han var færdig med sin tale. Han havde slet ikke nået at træde ned fra podiet, før kaos satte ind. Han var flygtet ned af en sidegade, løbet af stræder og gyder med andre demonstranter. Han støttede en såret meddemonstrant, og det lykkedes dem at gemme sig i en forladt kemisk lagerhal. Der gemte de sig i tre dage og nætter, men den stakkels mand, hvis navn han aldrig nåede at lære, døde den tredje nat. Politiet og militæret kom konstant forbi i de tre dage, og han kunne høre råb og skud. Det gik op for ham, hvorfor det urrastianske militær var organiseret på den fornuftsstridige måde, det var. Han havde slet ikke forstået hele strukturen med, hvordan sergenterne kunne give de menige ordrer, løjtnanterne kunne give de menige og sergenterne ordrer, hvordan kaptajnerne.. osv. Hele vejen op til generalerne, der kunne give alle andre ordrer og kun skulle adlyde den øverstkommanderende. Han havde ikke kunnet se, hvordan man kunne opnå noget som helst, der

var værd at opnå med sådan en ineffektiv og skrøbelig struktur. Der var jo ingen plads at handle ud fra, ingen plads til intelligente valg. Men nu, hvor han vidste, at meningen var at skabe en organisation, hvor mænd med automatvåben kunne bringes til at skyde ubevæbnede mænd og kvinder i store tal, når de fik ordre til det, gav det pludselig mening. Ingen rationel organisation ville kunne klare det job.

Det lykkedes ham til sidst at finde nogle af anarkisterne igen, og de hjalp ham til at flygte fra Urras. Det var dem, der foreslog Kulturen som en mulighed. Sådan som de har beskrevet Kulturen, er den rationel og etisk og tildels organiseret efter anarkistiske principper. De har også teknologien til at udnytte og udbrede hans teknologi. Han håber, at de vil hjælpe ham. Det ville være en katastrofe, hvis hans opdagelse faldt i hænderne på bare en gruppe, der kunne sidde på den og udnytte den, det ville han ikke kunne bære. Og der er mange, der gerne vil have fingrene i en teknologi, der vil give dem evnen til øjeblikkeligt at flytte sig fra et sted til at andet i et enkelt øjeblik. Ingen risikable spring gennem ormehuller, ingen langsommelig rejse fra ormehul til ormehul. Han ved, at han er en værdifuld mand.

Han kigger sig nysgerrigt om på de andre flygtninge. Der er flere forskelligartede grupper, ser han. Hans øjne fanges især af nogle iklædt skinnende kapper med hætter, der helt skjuler deres ansigter. Det er endda svært at se, om de er kvinder eller mænd. Der er også en urrastianer, der ser ud til at genkende ham. Det er ikke så underligt, hans billede var jo i aviserne ofte. Det er nok ikke så godt, hvis alle finder ud af, hvem han er. Han er ret overbevist om, at magthaverne på Urras stadig er på jagt efter ham. Han må hellere kalde sig noget andet end Shevek. Det er nødt til at være et urrastiansk navn, måske Reio?

KORT RESUME – SHEVEK/REIO (M), URRASTIANER (EGENTLIG ANNARESTI), 37 ÅR

Du er opvokset på Urras' måne Anarres, et totalt anarkistisk samfund, hvor alle lever i respekt og gensidig afhængighed. Du har gjort en stor opdagelse, idet du har formuleret en Teori om Alting, der vil kunne lede til rumfart, hvor man, uafhængigt af afstande, på et øjeblik kan flytte sig fra sted til sted,. Du er flygtet for, at magthaverne på Urras ikke kan få den for sig selv. Du vil gerne give den til Kulturen, så den kan tilhøre alle. Du har ingen identitetspapirer eller rejsetilladelse. Du forstår ikke rigtig penge, da man ikke har penge på Anarres, og er derfor blevet snydt godt og grundigt på vejen herhen. Du har derfor kun 16.000 kreditter tilbage. Du bør lytte til, hvad de andre omkring dig betaler til grænsegendarmerne og prøver at efterligne dem.

ALUEO POESTI / ROEO KEILE

En af de store fisk i den kriminelle underverden på Urras, eftersøgt af politiet for mord, sammensværgelser, røveri, narkoforbrydelser og økonomisk kriminalitet, rejser med sin "kæreste" Eo (21 år), 36 år

Alueo er pissesur. Han havde planlagt den perfekte rejse i ekstravagante omgivelser på en af de store intergalaktiske krydsere med al den luksus, noget menneske eller anden livsform for den sags skyld nogen sinde kunne ønske sig. Og så har de forbandede pansere fået nogle af hans folk til at synge, og lige pludselig virker ingen af hans falske identiteter! Heldigvis har han en masse konti, som selv hans mest betroede folk ikke havde nogen anelse om, så han mangler ikke penge. Men det endte simpelthen med, at han var nødt til at købe nogle dårlige falske identitetspapirer til ham selv (i navnet Roeo Keile!) og rejsetilladelser til både ham og Eo og prøve lykken ombord på et lusket menneskesmuglerskib ligesom alle taberne. Rejsen her til Sacki har ikke hjulpet på hans humør, de har været stuvet sammen i klamme lastrum med ildelugtende flygtninge og tyranniske menneskesmuglere, der var fuldstændig ligeglade med hvem han var (han kunne jo ikke fortælle dem det!). Og Eo har slet ikke været god nok til at opmuntre ham og forbedre hans humør. Det er jo derfor, han har taget hende med! Måske skulle han have taget lorea med i stedet for.

Han fandt Eo på et af sine horehuse, og hun har bare at være taknemmelig over, at hun ikke er der mere. Den her tur er måske ikke helt, hvad han havde stillet hende i udsigt, men hvis han hører et kvæk mere om luksuslinere, får hun minimum et par flade. Han startede selv på bunden, han har været vant til de her forhold en gang, og han er sgu ikke blevet for fin til at slumme den lidt, når det er nødvendigt. Når de kommer frem på KaorMC-14, har han nogle gode

forbindelser, f.eks. Suio Loade, så skal de nok finde en rejse videre under bedre forhold end det her. Ja, hvis han altså gider at tage sin so med, hvis hun gør sig for besværlig, finder han fandme bare en anden. Han kan jo altid holde lidt øje med kvinderne her på turen. Med hans forbindelser på KaorMC-14 kan han bare pege, så skal de nok levere på den ene eller den anden måde.

Først faldt han for hendes udseende selvfølgelig, og hvad han havde hørt om hendes evner i sengen, men det, der har fået ham til at beholde hende så længe, er hendes evne til at opmuntre ham. Det er guld værd at have sådan en som hende, med det ansvar der altid hviler på hans skuldre. Efter en lang dag, hvor han kunne være nødt til at få likvideret en af drengene fra gamle dage, sådan noget gør sgu ondt, selv på en gammel hård hund som ham, man er jo ikke lavet af sten, vel? Sådan at komme hjem til en smuk kælling, der griner og kæler om en og kan lave lidt sjov, det er lige, hvad man har brug for. Og så er hun lydig, hun skal næsten aldrig bankes på plads! Der har selvfølgelig været nogle gange, hvis hun har kigget for langt efter en anden mand eller sådan noget, det tolerer han ikke det mindste af!

Gad vide, hvem det er, der har sladret om ham? Han troede, at han havde fået gjort folk alt for bange for ham til at turde det, men åbenbart ikke! Det virker som om politiet endelig har fået nogle nagelfaste beviser for hans aktiviteter, ellers ville de aldrig have gået efter ham på den måde. Han har jo betalt så mange indenfor politiet, indenfor domstolene, når der har været nogle enkelte beviser, har det ikke været noget problem at få dem til at forsvinde. Men når han står anklaget for både mord (adskillige), sammensværgelser, røverier (store), narkoforbrydelser (åh ja) og økonomisk kriminalitet i den store stil, er der sgu ikke meget at stille op. Når han tænker på alle de år, det har taget ham at blive den største boss indenfor den kriminelle verden,

kunne han græde. Nå ja, så snøfte da. Han startede helt nede på bunden, som en ung fabriksarbejder, der tjente lidt ekstra ved stjæle fra arbejdspladsen. Så avancerede han ved at være vagt for et horehus, fik sine egne piger, begik et par lejemord for nogle af de store drenge, og så var han i gang. Han steg op gennem rækkerne, fik sine egne folk, udkonkurrede de andre med de samme ambitioner og gjorde det til sidst af med chefen og overtog organisationen selv. Sådan!

Ja, han har edderperkeme gjort det godt. Det er ikke nogen skam at måtte smide handsken i ringen og finde et andet sted at slå sig løs. Måske var han egentlig også ved at være for stor til

Urras? Hvor skal han tage hen? Kulturen lyder ikke som noget for ham, det må hellere være Coruscant eller et andet sted, hvor der ikke er for meget lov og orden. Det eneste, der ærgrer ham, er, at han ikke har fået nogle muskler med. Han turde ikke engang tage et våben med. Hvad nu, hvis det urrastianske politi har udsendt en intergalaktisk arrestordre på ham? Og besætningen på sådan et menneskesmuglerskib er jo lidt svære at bide skeer med, som han allerede har erfaret. Han vil jo nok få lidt svært ved at overbevise dem om, at de skal gøre alt, hvad han siger, når de bare kan smide ham ud af luftslusen, og han ikke rigtig kan nævne sit navn. Argh, han hader at mangle den respekt!

KORT RESUME – ROEO KEILE /ALUEO POESTI, URRASTIANER, 36 ÅR

Du er en af de virkelige store fisk i den kriminelle underverden på Urras og er eftersøgt af politiet for mord, sammensværgelser, røveri, narkoforbrydelser og økonomisk kriminalitet. Nogen må have sladret, politiet har endelig nok beviser, så nu er jorden blevet for hed under dig. Din veltilrettelagte luksusflugt er gået i vasken, så du er nødt til at slumme den, og det hader du. Du rejser med din "kæreste" Eo (21 år), tidligere luder på et af dine horehuse, som hader det endnu mere. Du tyranniserer og ydmyger hende rutinemæssigt. Du er bekymret for, om du er eftersøgt. Du har falske identitetspapirer i navnet Roeo Keile og falske rejsepapirer til jer begge. Du har et kreditkort og 20.000 i kreditter på dig (mere virker mistænkeligt). Du bør nok starte med at byde 2-3000 i bestikkelse for jer begge til grænsegendarmerne.

EO SAEFE

**"Kæreste" med Roeo Keile/Alueo Poeste (36 år),
kriminell boss, tidligere luder i et af hans
horehuse, solgt af sine forældre, 19 år**

Gad vide, hvor klamt det her skib Aspera er? Det sidste var bare superklamt! Hun kan ikke huske at have været noget sted, der var lige så ulækkert, siden hendes forældre solgte hende til bordelmutteren. Ikke, at hun kan huske så meget, hun var kun 6-7 år. Hun kan huske, at de var superfattige og havde alt for mange børn. Hun kan huske, at hendes mor tit græd, og faren slog både hende og hendes søskende. Og at hun havde en bror, som hun var meget glad for, men det er så længe siden, så hun kan ikke rigtig huske så meget om ham. I hvert fald var hun et kønt barn, så hun var penge værd, og da en af hendes yngre søskende blev meget syg, og de ikke havde råd til medicin, solgte far og mor hende.

Hun var heldig at havne på et godt bordel, hvor hun bare skulle se køn ud, løbe ærinder og servere drinks de første mange år, og først da hun var omkring 14 år, skulle hun betjene kunder. Hun savner faktisk tit bordellet nu. Altså, det var helt forfærdeligt de første par år, hvor hun skulle betjene så mange mænd, det er rigtigt. Men da hun avancerede og fik faste kunder, var det bedre. Og man kunne hygge sig med de andre piger, når der ikke var så travlt. Hun havde så mange gode veninder, hun savner dem bare så meget! Og fyrene fik ikke lov til at slå en, i hvert fald ikke for alvor. Hvis de gik over gevind, var der vagter, man kunne kalde på og alting.

Hun fik efterhånden rimelig mange stamkunder, hun var jo godt oplært, og det hjalp at få noget erfaring, men det der virkelig gjorde, at de kom igen, var hendes gode humør. Det sagde bordelmutter i hvert fald, og hun havde næsten altid ret, hun var ret klog. Eo var god til at pludre løs, lave lidt sjov og sige nogle søde ting, så de følte

sig godt tilpas. Det faldt hende nemt, og det gjorde det hele meget rarere, når mændene var i godt humør. Alueo siger også altid, at det er det, han så godt kan lide ved hende. Her på det sidste har det godt nok været hårdt arbejde at holde Alueo i godt humør, med alt det, der er gået galt for ham! Han plejer ikke at slå hende ret meget eller ret tit, men lige nu!

Hun kan altså ikke lade være med at sige, hvad hun tænker, det ryger bare ud af munden på hende, sådan er hun jo! Men det plejer jo at være glade ting, og så virker hun bare sød og fjollet og gør ham glad. Men nu, hvor alting er så klamt, kommer hun til at brokke sig og sige ad helvete tiden, og så bliver han irriteret og smækker hende nogen. Eller når hun glemmer at kalde ham Roeo. Men rejsen hertil Sacki var altså virkelig klam. Og her på Sacki ser folk supermærkelige ud, og de har allesammen lyserød hud! Nogle af mændene her udenfor rumskibet ser nu rimelig tiltrækkende ud på trods af det. Men hvordan skal hun komme til at snakke med dem, når nu Alueo er så jaloux? Og sådan som han har været på det sidste, er hun ved at være ret bange for hans dårlige humør. Nå, i det mindste kan hun vel komme til at snakke lidt med nogle af kvinderne, så bliver det ikke så kedeligt.

Alueo blev altså betaget af hende, og så fandt han ud af, at han ville være sammen med hende hele tiden. Hun fik ikke rigtig så meget at sige om det selv, han ejede jo bordellet og sagde det bare til bordelmutter, men okay, hvad var der også at sige? Når en af de største bosser i underverdenen vil have dig, jamen så får han det! Og alle de andre piger var skidemisundelige, så hun følte sig virkelig heldig. Nu kunne hun få meget mere end de gaver, mændene en gang imellem kom med, og de penge, hun fik fra bordelmutter. Penge, og smykker og smukt tøj i bunkevis!

Men sådan har det altså bare ikke været. Jo, han gav hende masser af tøj og smykker, men han

betaler alting for hende, hun får aldrig nogle penge selv. Det er dødirriterende, men bare en del af hans store kontrolflip. Han vil altid vide, nøjagtig hvor hun har været, hvis han altså en sjælden gang giver hende lov til at gå ud. Normalt skal hun bare sidde derhjemme og vente på ham, det bliver ret ensomt i længden. Hun har aldrig nogen at snakke med, for vagterne og tjenerne tør ikke snakke med hende af angst for at provokere Alueo, han bliver så jaloux. Og der er ikke andre kvinder i huset end kokken, som er tussegammel og ret streng. En gang imellem holder Alueo fester, det er det sjoveste, så er der gang i den, og hun kan snakke med de andre gangsters kvinder.

Nogle gange drømmer hun om, hvis hun kunne starte sit eget bordel. Eller måske kunne hun

blive rigtig gift, helst med en almindelig mand, ikke en gangster. Men det er jo bare drømme. Gad vide, hvor de ender henne? Hun får aldrig noget at vide. Han havde lovet hende, at de skulle på luksustogt på en af de intergalaktiske krydser, men så blev planerne bare ændret. Hun har ikke en gang fået lov til at medbringe ret meget bagage, ikke en gang et sæt skiftetøj! Hun har bare nogle billige smykker på og så lusede 2000 kreditter, der var, hvad hun havde på sig, da de skulle afsted! Hun kigger rundt på de andre flygtninge. Okay, de fleste ser værre ud end hende. Hun kigger interesseret på en ung mand, der er dybt optaget af den baby, han står med på armen. Det er ser godt nok underligt ud!

KORT RESUME - EO SAEFE, URRASTIANER, 19 ÅR

Du er "kæreste" med Alueo Poeste (36 år), en af de største bosser i den kriminelle verden på Urras. Tidligere var du luder i et af hans horehuse, men du er så god til at gøre ham i godt humør, at han blev vild med dig. Du har indimellem dagdrømt om selv at blive bordelmutter eller måske blive gift med en helt almindelig mand. Nu er Alueo på flugt, fordi politiet har anklaget ham for alt muligt, og i stedet for den luksuøse intergalaktiske krydser, du var blevet stillet i udsigt, er i på et klamt menneskesmuglerskib. Alueo (der nu kalder sig Roeo Kelie) er meget besiddende og kontrollerende, mens du er udadvendt og elsker at snakke. Du har svært ved at lade være med at brokke dig over de dårlige forhold, selvom det gør ham rasende, så han slår dig. Du har kun 2000 kreditter på dig, men du regner også med, at Alueo tager sig af alting.

ROLLER FRA ABAR

SEFA KELEALE

Fra farmerfamilie på Abar, var meget lykkelig, men nu er hele familien er død, flygtet med sin søster/hustru, som han elsker over alt andet, 22 år

De kom hjem fra markerne den dag, og de havde fundet flere rodfrugter, end de plejede. De kunne selvfølgelig ikke sammenlignes med de rodfrugter, man kunne dyrke før i tiden. I forældrenes ungdom, før krigen, havde rodfrugterne været lige så store som et barnehoved! Men selv for tolv år siden, havde de været større. Det tykke skydække, der nu altid lå over Abar, blev et større problem for landbruget hvert år, og det hjalp ikke, at halvdelen af markerne efterhånden havde været ramt af vildfarne raketter. De havde altså fundet en hel del små rødder, der ikke var blevet sprængt væk af det seneste bombardement.

Aftenen ville være hyggelig, alle ville være mætte, og hans elskede Akesa var glad og tilfreds, morgens skænderier ganske glemt. De gik og småflirtede og kyssede og snakkede, et lykkeligt søsken-depar* på vej hjem...

Men da de drejede om hjørnet til selve vejen, hvor farmen lå, var der ingenting. Bogstavelig talt ingenting. Hans hjerne kunne ikke fatte det, og han stod bare og måbede. Alt gik i stå inde i ham. Der var kun en hylen for hans øren og begyndelsen til et stort tomt hul inden i ham, ligesom det hul, de stod foran. Det hul i jorden, der havde

været deres hjem. Akesa trak ham hen mod hullet, hun rodede i de små stumper af TING, der lå rundt om og i hullet. Der var intet, han kunne genkende, alt var pulveriseret! Da det begyndte at gå op for ham, at nogle af stumperne måske havde været deres familie engang, kastede han op. Han begyndte at kalde familiens navne: Aleker! Far Kell!! Mor Asea!! Mor Essa! Men der var intet svar. Han ville være blevet ved med at gå rundt omkring hullet og råbe ud over markerne i lang tid, hvis ikke Akesa havde kommet i tanke om nødlageret. Måske var der andre fra familien, der havde været ude? Så ville de bestemt være gået derhen!

De skyndte sig hen til nødlageret i hjørnet af den østlige mark, hvor de altid dyrkede protoris. Der var ingen. Nødlageret var urørt. Han satte sig ned og græd, mens Akesa gik i gang med at finde ud af, hvad der var i nødlageret. Fædrene og mødrene, deres søstre og brødre og børn, hvordan kunne de allesammen være væk? Der havde levet 15 mennesker på farmen, men nu var de kun de to tilbage, Sefa og Akesa Kelale. Akesa var altid den bedste i familien til at møde udfordringer, hvor resten af familien, han selv også, foretrak, at dagene gik stille og roligt, uden overraskelser og problemer. Akesa trivedes altid bedre, når der var et problem at løse. Det var en af de ting, han beundrede ved hende, men også en af de ting, der kunne få dem til at skændes, når hun kedede sig over den ensformige dagligdag på farmen.

Nogle af fædrene og mødrene havde i det stille sagt, at de mente, at Akesa måske var fejlplaceret, men han havde aldrig villet lytte til dem. Tænk, hvis hans dejlige Akesa ikke var blevet placeret hos dem? Hvis de aldrig var blevet bror og søster? Når de ældre misbilligende bad dem om at holde op med at skændes og foreslog, at han måske skulle bruge mere tid med en anden søster, ignorerede han dem. Den omgangsform,

* I abaranske familier er familiemedlemmerne ikke biologisk beslægtede. De placeres i familien efter personlighed og evner bestemt ud fra tests i etårsalderen. De voksne medlemmer i en familie er en mellemting mellem søskende og ægtefolk, og det er kun sjældent, man søger seksualpartnere udenfor familien. De børn, man føder, gives væk efter et-årstesten.

der faldt ham og de andre naturlig, med få ord og ingen skænderier, passede bare ikke til Akesa. Men småskænderierne og de andre forskelle på hende og familien, der gjorde dagligdagen lidt besværlig, var en pris, han var villig til at betale for at være hendes elskede, for at kunne nyde hendes dejlige krop, for at hun så på ham med sine smukke øjne.

Selv om han ikke havde lyst til at se det, kunne han ikke ignorere de tydelige tegn, når hun stod og drømte sig væk med blikket indstillet på uendeligt. Hun foretrak at kigge på stjernerne fremfor en smuk eng fyldt med spisedyr. Hun læste alt, hvad hun kunne komme i nærheden af og helst om stjerner og rumskibe, også sent om aftenen, når han bare prøvede at lokke hende i seng. Hun prøvede at fortælle ham om de ting, hun læste, og han lyttede trofast, mens han ventede på, at de kunne elske. Hans fascination af hende stammede helt tilbage, fra de var små, og han havde altid håbet, at de to ville ende sammen. Hans drøm for fremtiden var de to sammen hele livet på Kelale farmen, hvor de tilsidst var de ældste forældre med masser af lykkelige brødre, søstre, døtre og sønner, sejr over Aris, solskin i stedet for skydække, og en kæmpe høst hvert år.

Nu flygter de jo, helt væk, til en anden planet. Abar er ved at dø, økosystemet får tæv år efter år, planeten kan ikke holde til mere. Det er de forbandede arisianeres skyld! Han havde forestillet sig, at galskaben ville stoppe snart, hverken Abar eller Aris kan holde til mere. Men de forstokkede biologiske soldaterfamilier på Aris vil bare ikke holde op med at slås! Måske vil Abars unikke kultur gå under. Han ønsker brændende, at nogen vil redde computernes dyrebare programmer, så hele deres kultur ikke skal gå til grunde, men han og Akesa vil koncentrere sig om at redde sig selv, nu hvor de er de eneste levende repræsentanter for Kelale familien. De må bringe familiens ånd videre.

Så nu står de her på Sacki. Alle hans drømme ligger i grus, hele hans familie er væk, bortset fra Akesa. Han, Sefa Kelale, står på planeten Sacki, har prøvet at flyve i et rumskib, og skal nu flygte videre i et andet rumskib til en minestation ude midt i det tomme rum, kaldet KaorMC-14. Det var svært bare at nå så langt som hertil. Alle er bange for flygtninge fra Abarissystemet pga. faren for, at de er smittet med en virus fra et af de forfærdelige biologiske våben, der har været brugt i krigen. De så selv flere folk på Abar med den frygtede blå tunge og gik langt uden om dem. Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne.

Verden giver ingen mening længere, livet næsten heller ikke. Det eneste, der holder ham oppe er Akesa. Hun er en klippe, går løs på problemerne med krum hals og virker som om, hun kan klare det hele. Hun har taget sig af alt det med penge, han har ikke så meget styr på deres værdi, og hun siger, at han betaler for meget og har købt alt for meget mad. Hun holder ham om natten og finder sig i hans tilnærmelser og trang til elskov, selvom han egentlig godt ved, at hun ikke har lyst. Han kan ikke beherske det. Hun er det eneste, han har tilbage, og han må have hende. Men når hun vågner om natten og kalder på lille Elik, der kun blev fire år, er det ham, der holder om hende og trøster hende, og de græder sammen.

De står i en dok, og han kigger sig omkring på alle de personer, de skal være så tæt på på rejsen. Hans hjerte slår et ekstra slag, da han i flokken får øje på to lasede arisianske uniformer! De lede svin! Hvad mon de vil gøre ved ham og Akesa, hvis de får chancen? Men der står en abaransk soldat lidt væk, de er ikke alene. Sammen kan de klare arisianerne!

KORT RESUME - SEFA KELALE, ABARANER, 22 ÅR

Du, Sefa og din søster/hustru Akesa Kelale flygtede, da jeres farm og familie blev ramt af en vildfaren raket. Du er ulykkelig, det eneste, der holder dig oppe, er, at din elskede søster/hustru også overlevede. Du frygter at miste hende pga. hendes længsel efter stjernerne og er bange for, at du elsker hende højere, end hun elsker dig. Du søger trøst i sex med hende hele tiden. I har familiens sparepenge med, så I kan nogenlunde klare jer. Du kan fremvise ægte identitetspapirer, men har ingen rejsetilladelse. I bærer hver halvdelen af pengene, men du er kommet til at bruge lidt flere end Akesa. Du har 23.000 kreditter på dig (du har ikke helt styr på det, men det koster vist 18.000 at komme videre fra KaorMC-14).

Sygdommen blå tunge: Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, der bare bliver værre og værre.

AKESA KELALE

Abaraner, har mistet hele sin familie, utilpasset og eventyrlysten, drømmer om rumskibe, elsker sin ægteemand/bror, men måske ikke lige så meget, som han elsker hende, 20 år

De kom hjem fra markerne, hvor de havde forsøgt at høste de rodfrugter, der ikke var sprængt væk af det seneste bombardement. De havde ikke fundet ret mange, høsten havde som sædvanlig været dårlig pga. det tykke skydække, der efterhånden altid ligger over Abar. Men de havde i det mindste fundet nogle få underudviklede rødder, og de små ville ikke gå sultne i seng i dag. Så de var i godt humør, de gik og småflirtede, Sefa kyssede hende, de snakkede, et lykkeligt søskendepar* på vej hjem, morgenens skændrier ganske glemt.

Men da de drejede om hjørnet til selve vejen, hvor farmen lå, var der ingenting. Bogstavelig talt ingenting. Der var et hul i jorden og uidentificerbare småstumper spredt over alt. Nogle af stumperne havde måske været deres familie engang, men det kunne man ikke afgøre. Der var intet de kunne genkende, ingen ting, de kunne redde fra ruinerne. Først gik de rundt og ledte kaldte i lang tid i et fortvivlet håb om, at nogen havde overlevet. Fædrene og mødrene, deres søstre og brødre og børn, hvordan kunne de alle sammen være væk? Der havde levet 15 mennesker på farmen!

Det var hende, der kom i tanke om nødlageret, der lå gemt i hjørnet af den østlige mark. Først havde hun meget svært ved at nå igennem til

* I abariske familier er familiemedlemmerne ikke biologisk beslægtede. De placeres i familien efter personlighed og evner bestemt ud fra tests i et-årsalderen. De voksne medlemmer i en familie er en mellemting mellem søskende og ægtefolk, og det er kun sjældent, man søger seksualpartnere udenfor familien. De børn, man føder, gives væk efter et-årstesten.

Sefa, der virkede, som om han var ved at gå i chok. Han blev ved med at kalde på deres familie, selvom alt var jævnet med jorden. Det var først, da hun nævnte, at hvis nogen af de andre ikke havde været hjemme, ville de også gå derhen, at han reagerede. Hun følte sig skyldig, for det var jo ikke derfor, hun var kommet i tanke om nødlageret så hurtigt. Hun havde tit ligget og forestillet sig at rejse, at blive rumpilot, og i de historier hun fortalte sig selv, spillede nødlageret en vigtig rolle. Hun kunne tage pengene og rejse langt væk, overtale et rumskib til at tage hende med som besætningsmedlem, opleve galaksen...

Men når historien i hendes hovede sluttede, og hun stadig var Akesa Kelale, Kelale af bondekasten, skammede hun sig. Der måtte være noget galt med hende, når hun hellere ville udføre et andet hverv, end det hendes tilbøjeligheder og evner havde garanteret hende. Hun var jo blevet testet som et-årig ligesom alle andre, havde levet en forholdsvis lykkelig barndom med familie, der passede bedst lige til hendes potentiale og personlighed, havde elsket sine brødre og søstre. Hun tænkte nogle gange, at hun måske havde ændret sig siden den første test, men hvorfor blev testene op igennem barndommen så ved med at vise, at hun var den perfekte farmer? Når nu arbejdet så ofte kedede hende, og hun kiggede op på de stjerner, hun havde læst så meget om, stirrede ud af vinduerne og længtes, længtes, længtes væk.

Sefa var klart den bror, hun følte sig mest beslægtet med i familien, og det var naturligt, at de dannede par, da de nåede den alder. Han havde altid været fuldkommen betaget af hende. Men de kunne ikke lade være med at småskændes. Hun kom også nogle gange op at skændes med de andre. Familien undrede sig over det, der blev holdt møder. Man kunne ikke forstå, hvad der var galt med hende? Kelale var jo ikke sådan en familie? Det var sikkert en fuldkommen naturlig omgangsform for nogle andre familier, men ikke

for deres. De ældste forældre foreslog endda, at Akesa tog en test igen, selvom hun var voksen og placeret, "bare for at være sikker", som de sagde. Men den viste det samme som altid, og testene tager jo ikke fejl. Det måtte være hende, der var noget i vejen med, og de overvejede at opsøge en læge. Men i disse tider med krigen, der rasede alle vegne rundt, var der alt for få læger til alt for mange sårede og syge, både soldater og civile. Så livet gik sin skæve gang.

Altså lige til den dag, hvor der kun var hende og Sefa tilbage af hele Kelale familien. De fandt og tog pengene og forsyningerne i nødlageret, og så gik de væk i natten. Det tog hele natten og morgenen med, indtil de fandt en familie, der havde overlevet bombardementet. I løbet af natten havde hun fået overtalte Sefa til, at de måtte tage væk. Helt væk, til en anden planet. Abar var ved at dø, planeten kunne ikke holde til mere. Nogen andre måtte redde computernes dyrebare programmer, så hele deres kultur ikke skulle gå til grunde, men de ville koncentrere sig om at redde sig selv.

Så nu står de her på Sacki. Hendes vildeste drømme er gået i opfyldelse, hun har prøvet at flyve i et rumskib, de har stadig nogle penge på lommen, selvom Sefa ikke passer godt nok på dem, og nu skal de videre til andre solsystemer. Foreløbig kommer de til KaorMC-14, og så må de beslutte, hvor de skal hen derfra. Tænk, hvis hun kunne få hyre på et rumskib... Nej, det kan nok ikke lade sig gøre. Det har ikke været nemt at komme bare så langt som hertil, og hun har måttet klare det meste, Sefa er stadig lammet af sorg. Han er ikke sig selv, og det virker, som om det eneste, han tænker på er sex. Hun har ikke lyst, men giver ham nogle gange den trøst, når han insisterer. Alle er bange for flygtninge fra Abarissystemet pga. faren for, at de er smittet

med en virus fra et af de forfærdelige biologiske våben, der har været brugt i krigen.

Men selvfølgelig er hun ulykkelig. Selvom hun tydeligere og tydeligere mærker, at hun ikke skulle være farmer, at der måske var sket en fejl? Så elskede hun sin familie, elsker Sefa. De var ikke ens, hende og hendes familie, de andre VAR ikke ligesom hende. Hvor hun kunne være påståelig, var de afbøjende, hvor hun altid elskede udfordringer, gik de efter det trygge. Men de var hendes familie, og hun vågner stadig op om natten og har drømt om lille Elik på fire, der bliver sprængt i tusind stykker. Så er det trygt og rart at ligge tæt op ad Sefa, hendes bror, hendes elskede, der trøster hende og græder sammen med hende. Hun drømmer også om de stakkels mennesker med den frygtede blå tunge, de så på Abar, på deres vej væk fra farmen. De gik langt uden om dem for at undgå smitten. Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne.

Hun kigger sig omkring på de forskelligartede mennesker, der skal ombord på rumskibet. Hendes øje fanges af en mand med et spædbarn. Det kunne næsten være hendes bror Aleker med det mindste barn derhjemme, før det hele skete. Manden ser dog meget eksotisk ud med sin ydmyge holdning og det kulørte tørklæde højt oppe om halsen. Det går pludselig op for hende, at han er utilpas ved hendes opmærksomhed, da en kvinde, måske hans kone? stiller sig imellem dem og stirrer ondt på hende. Hun kigger væk, der er ikke nogen grund til at skabe sig uvenner, før de overhovedet er kommet ombord på rumskibet. Så får hun øje på arisianerne...

KORT RESUMÉ – AKESA KALELE (K), ABARANER, 20 ÅR

Du og din bror/husbond Sefa Kelale flygtede, da jeres farm og familie blev ramt af en vildfaren raket. Du er nødt til at være stærk for din bror. Du er ulykkelig, men ikke helt så meget, som du synes, du skal være. Du har aldrig passet helt ind i familien, og nu kan du endelig se stjerner og rumskibe, som du har drømt om! I har familiens sparepenge med, så I kan nogenlunde klare jer. Du kan fremvise ægte identitetspapirer, men har ingen rejsetilladelse. I bærer hver halvdelen af pengene, du har 24.500 kreditter på dig (19.000 til at komme videre fra KaorMC-14, 4.000 til at overleve på KaorMC-14, 1.500 til bestikkelse og uventede udgifter). Du byder nok først omkring 800 kreditter i bestikkelse.

Sygdommen blå tunge: Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, der bare bliver værre og værre.

?/KALL ESKAN

Abaransk officer i efterretningstjenesten, smugler meget vigtige computerprogrammer, har hukommelsestab, er forklædt som almindelig desertør fra Abar, 25 år

Kall kan huske sin lillesøster. Hendes navn var Keram. Hun var sikkerhedsofficer på et mellemklasse krigsskib i den abaranske flåde, indtil skibet fløj ind i et minebælte lagt ud af den arisiske flåde og eksploderede. Han kan endda huske hendes ansigt, og hvordan hun smilede om morgenen, når hun så ham ligge ved siden af sig, på en af deres sjældne orlove. Men han kan ikke huske, hvornår det var, hun døde. Han kan heller ikke huske deres mor eller fædre. Han mener at kunne huske, at de havde en mor og to fædre, men han er ikke sikker. Han kan huske ansigterne på nogle børn, men navne og aldre er væk. Det er alt, hvad han har tilbage af sin familie.

De værste er nok, at han ikke kan huske sit eget rigtige navn og dermed heller ikke sin families navn. Han er skibbrudnen på sine erindringshav med kun ganske få pejlemærker. Han prøver at lade være med at tænke på det, prøver på at lade være med at jage de få minder, der er blevet tilbage i hjørnerne rundt om den blok af data, der er kilet ned i hans hjerne. Men det er ligesom at lade en øm tand være, man beslutter sig for det, men et øjeblik senere afsøger tungen igen området. De minder, der er nemmest at finde, har han været igennem så mange gange, at de er blevet helt slidte. Han kommer i tvivl, om han virkelig kan huske det, eller om det er noget, han har fundet på.

Han er nødt til at blive ved med at minde sig selv om, at det er det værd. At han kan være den, der redder en hel kultur, redder en unik måde at leve på, som ikke findes andres steder i den kendte galakse. For hvis han ikke kunne huske det, ville han miste den kontrol over sig selv, der er

nødvendig for at skjule alle hullerne. Han skal virke som en hel almindelig desertør fra den abaranske hær. Der var ikke plads til en virkelig god dækhistorie, men efterretningstjenestens eksperter gjorde, hvad de kunne, på den begrænsede plads.

Altså er han menig Kall Eskan fra det fjerde regiment. Han kommer selvfølgelig fra en familie i den militære kaste, men en familie, der ikke boede på en kaserne, men i et almindeligt civil kvarter. Det var en lille familie med kun 10 medlemmer, så han havde kun en søster, Lea, på sin egen alder. De boede i byen Lisson, der blev bombet sidste år, og hele hans familie døde, undtagen hans søster, der ligesom han selv var afsted med hæren. Men da hun døde i kamp for en måned siden, blev det for meget for ham. Han fik et sammenbrud, hævdede hele sin løn og bestak et transportskib til at smugle ham ud. Det er historien i hele dens smukke enkelhed. Ingen kan kende ham, for Lisson var en stor by, og langt de fleste derfra er døde. Den mangler dog detaljer. Og fordi han husker så lidt fra sit eget liv, har han svært ved at finde på dem. Han kan huske, at han plejede at være god til at fylde aliasser ud, fandt på alle mulige historier og detaljer, men nu er selve historierne er væk. Han er bange for, at eksperterne ikke tænkte sig godt nok om. Han er bange for at blive afsløret.

Han bærer alle programmerne til at sortere børn til de rette familier i sin hjerne og de rette job, camoufleret, så en overfladisk hjernescanning ikke kan afsløre det. Men hvis han bliver afsløret i ikke at kunne huske detaljer om sit eget liv, om almindeligt abaransk hjemmeliv, så vil det ikke kræve nogen hjernespecialist at regne ud, at der er noget galt. Han kan ikke engang huske, hvordan man faker en hjerneskade. Han ved, at han er trænet i efterretningstjenestens højeste færdigheder, men det er allsammen væk!! Frustrationen er ved at få overtaget, han må gribe sig selv i at bide tænder. Der er dusører

udsat af den arisianske stat for at opsnappe alle forsøg på at eksportere eller smugle sorteringsprogrammet ud. Store dusører.

Han kigger sig omkring på de andre flygtninge, der står sammen med ham og venter i dokken. Ud fra, hvad han kan bedømme med sine amputerede færdigheder, ser de fleste troværdige ud. Der er familie sekoltene, der får en lampe til at blinke. Han kan ikke sige, hvad der er i vejen med dem, men de virker på en eller anden måde forkerte. Det er en ung kvinde og hendes to mager, der meget usædvanligt ser ud til at være ældre end hende. De har ingen børn, i modsætning til en anden sekoltisk familie, der af alle ting medbringer en lille baby. På et smuglerskib. Idiologi. Han må bare håbe, at han kan falde i et

med tapetet, skjule sig blandt de andre flygtninge, og at skibet ikke bliver stoppet af for mange patruljer. Så han kan nå frem til KaorMC-14 og forhåbentlig finde sin kontakt der.

Der er også nogle flere abaranere. Han har undgået alle abaranske flygtninge på vejen hertil, så godt han kunne. Han er bange for, at de hurtigt vil synes, han opfører sig mærkeligt. Og han er bange for den blå tunge. Den kan han desværre kun alt for godt huske. Den er lumsk og kan ligge og lure i folk, før den går i udbrud. Når den gør det... Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne.

KORT RESUMÉ - ?/KALL ESKAN (M), ABARANER, 25 ÅR

Abaransk officer i efterretningstjenesten, forklædt som desertør fra Abar. Du har fået slettet det meste af din hukommelse for at gøre plads til de vigtige sorteringsprogrammer, regeringen må og skal have smuglet ud af Abar for at redde jeres kulturs eksistens. Du har en overfladisk dækhistorie og ikke ret meget viden om dit eget liv. Du virker noget usammenhængende, men har stadig nok instinkt til at synes, nogle af de sekoltiske flygtninge virker mistænkelige.

Du fremviser gode falske identitetspapirer med en tydeligt falsk rejsetilladelse. Du har rigeligt med penge, men ikke så mange, at det virker mistænkeligt: 44.000 kreditter (30.000 til at komme videre fra KaorMC-14, 5.000 til at overleve på KaorMC-14, 9.000 til bestikkelse og uventede udgifter). Du byder nok først omkring 1000 kreditter - du skal jo nå til dit bestemmelsessted!

Sygdommen blå tunge: Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, der bare bliver værre og værre.

ERELA KESER

Superintelligent programmør, meget glad for sig selv, flygtet for at kunne tilbyde sin program-mørekspertise til de abaranske kolonier, 28 år

Erela havde mange og lange overvejelser, før hun endelig besluttede sig for at flygte fra Abar. Hendes kvaler i forbindelse med beslutningen holdt hende vågen mange nætter, og selv hendes familie, der ellers ikke er kendt for at være de mest fintfølede individer, begyndte at spørge hende, hvad der var i vejen. Hun indviede dem i den beslutning, hun var nået frem til. Det var hendes pligt at forlade Abar for at stille sine programmeringsevner til rådighed for de abaranske kolonier! Hun var simpelthen ikke sikker på, at de ville kunne klare sig ellers.

Erela havde argumenterne parat på begge sider af beslutningen. På den ene side er den abaranske måde at leve på den bedste og mest velegnede for mennesket, der endnu er opfundet i alle de kendte solsystemer, og det er hendes pligt som abaransk borger at være en del af krigsindsatsen mod de forbandede arisianere. Men er det nu det bedste for den abaranske civilisation *som et hele*, at hun bliver på Abar? Krigen går dårligere og dårligere, planeten er fuldkommen hærget. Den blå tunge hærger alle vegne. Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne. Det gyser i hende. Nej, der er brug for at satse på at genopbygge Abars samfund et sikkert sted, langt væk fra alle arisianere og folk som dem. De to abaranske kolonier indenfor Kultur-ens indflydelsessfære ligger i sikkerhed og har derfor en chance.

Men fordi de ondsindede arisianere opsnapper alle kopier af de dyrebare sorteringsprogrammer, har de abaranske kolonier kun nogle rudimen-

tære primitive versioner til rådighed. Det er jo ikke godt nok! Men HUN, Erela Keser, vil godt påtage sig at rejse til Karakas eller Lelak og forbedre programmerne. Der skal selvfølgelig data til, men hun kan oprette en programmør-uddannelse, de kan indsamle data og med tidens fylde vil Abars computerprogrammer virke fuldstændt igen. Alle vil kunne blive placeret i rette familie og på rette hylde i samfundet. Alle vil kunne blive lykkelige! Hun løber selvfølgelig også en risiko, men hun har jo tydeligvis ingen programmer med, kun sin faglige viden. Hun skal bare undgå arisianske agenter og lade være med at sige til ALLE, at hun er programmør.

Det lykkedes hende at overtale hendes familie til, at de sammen ville finansiere rejsen. De har ikke så mange penge nu, hvor alt undtagen krigsindsatsen er gået fuldkommen i stå. De arbejder alle indenfor computervidenskab og er selvfølgelig blevet sat i gang med forskellige opgaver af militæret, men lønnen er ikke noget at råbe hurra for. Når den overhovedet kommer. Men altså, kun hun har de rette færdigheder til opgaven, det er de enige om, så hun må rejse. De har ikke talt med myndighederne, dvs. militærfamilierne der har taget magten, det er jo ikke sikkert de vil se sagen i det rette lys. De har det med at hænge sig i æresbegreber og den slags. Men alt klappede efter hendes veltilrettelagte plan. Hun er på vej!

Det vil sige, det var godt nok noget dyrere at komme fra Sacki til KaorMC-14, end hun havde regnet med. Den grådige menneskesmugler ville ikke give hende en billet for mindre end 35.000 intergalaktiske kreditter, det er utroligt, hvad den slags koster! Der ser heldigvis ud til at være flere abaranere, der skal med skibet, hvilken lettelse! Civiliserede mennesker at tale med! Nu må hun bare håbe, at de er fra en intellektuel familie, så der er nogen at konversere med. Men selv hvis de ikke er, kan de måske overtales til at støtte hendes rejse, hun er ikke helt sikker på, at hun

har nok, når nu turen har vist sig at være dyrere end forventet.

Det vil heller ikke være nogen skade til at ankomme med flere abaranere eller måske endda ikke-abaranere? Jo flere kolonister på Karakas og Lelak, jo bedre. Hvis de tror på Abars fantastiske samfundsorden selvfølgelig, og hvem vil ikke ønske at leve i et abaransk samfund, hvis de først rigtig har fået forklaret fordelene? Man skal jo bare være villig til at blive placeret og lade sine børn blive placeret, så er man abaraner. Hun må kigge sig om efter nogle mulige kandidater, men det er selvfølgelig vigtigere, at HUN når frem.

To af abaranerne ser ud til at være et par. Hvor er det dejligt at se sand søsterkærlighed! Hun selv har altid savnet at have en fast bror, men hendes familie er lille, de er ikke så socialt anlagt, så fungerer det bedre med få mennesker. Hendes bror og søster er betydeligt ældre og foretrækker hinanden, selvom han selvfølgelig høfligt en gang imellem går i seng med hende. Hvor er det perfekt at have et levende eksempel på en abaransk familie med! Det her skal nok lykkes, hun har en virkelig god fornemmelse i maven.

KORT RESUMÉ – ERELA KESER, ABARANER, 28 ÅR

Du er en meget dygtig (mener du helt sikkert selv) programmør fra Abar. Du går helhjertet ind for den abaranske måde at leve på, du mener, at det er den bedste samfundsform, der endnu er opfundet. Du vil være med til at redde den abaranske civilisation på kolonierne i Kulturens indflydelsessfære, langt væk fra alle arisianere. Du mener i al beskedenhed, at det dårligt kan gøres uden dig og din ekspertise. Derfor bør alle abaranere, du møder, selvfølgelig hjælpe dig. Og ikke-abaranere skal selvfølgelig omvendes, så de følger med dig og måske hjælper til med at finansiere rejsen. Du har nemlig kun 19.000 kreditter tilbage efter den dyre billet til menneskesmuglerskibet (35.000!). Du har dine identitetspapirer, men ingen rejsetilladelse.

Sygdommen blå tunge: Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, der bare bliver værre og værre.

ROLLER FRA ARIS

AKALANI AF PAKENA KLANEN

Krigrerkaste, arisiansk officer, nu desertør, da hele familien er død, og han er træt af krig. Rejser med sin yngre kusine, Kele (18 år). 25 år

Det var en stolt dag for Pakena klanen, da den kunne sende Akalani af sted til miltærtjeneste som den halvtredsindstyvende generation i træk. Far og mor, onkler og tanter, alle de yngre søsken-de, kusiner og fætre var til stede, som det hører sig til, når næste generation melder sig under fanerne, men for Akalani blev det aldrig, som det skulle.

Rekruttiden var helt i orden. Det var hårdt, og underofficererne var nogle bæster, som man kunne forvente, men han behøvede jo bare at gøre, som der blev sagt. Og desuden var der orlov en gang om måneden, hvor han kunne nå hjem og prale med, hvor godt han klarede sig i delingen.

Siden blev Akalani udstationeret på planetoiden Takkel-2, der var bragt i et trojansk kredsløb med Aris, for at beskytte imod overraskelsesangreb fra de perverse abaranere. Akalani havde altid både undret sig over og følt afsky for, hvordan abaranerne bortførte hinandens børn og lod dem vokse op hos fremmede uden adgang til deres retsmæssige arv; men deres usle måde at føre krig på med termonukleare våben, pestbomber og alle former for gifte var dog langt værre. Som en sand kriger ville han hellere se fjenden i øjne, men skete bare aldrig.

Årene sneglede sig af sted på Takkel-2. En enkelt gang var Akalani med til at borde et abaransk fartøj. Det var kun en lille mandskabsbåd, måske endda en redningskapsel fra et tidligere slag, men de tog ingen chancer. Båden blev bestrøget med hård gammastråling, og bagefter sørgede

projektilkanonen for at skroget blev grundigt hullet. Der var ingen levende, da de bordede. Kun de opsvulmede og stivfrosne kroppe af de perverse abaranske soldater i deres blå uniformer. Det var koldt og æreløst.

Året efter blev Takkel-2 angrebet af abaranerne. Akalani var i beskyttelsesrummet i planetoidens indre, da angrebet kom og blev heldigvis ikke ramt af strålingen fra de to atomeksplosioner, der flænsede hele den ene side af Takkel-2 op. Sammen med de andre arisianske soldater strømmede han ud og bemandede forsvarsposterne. Det lykkedes dem med nød og næppe at holde skansen, men selv i den relativt sikre bunker så Akalani sine soldaterkammerater sygne hen, brække deres indvolde ud og tabe håret af strålingssyge. De havde været 500 dagen før. Da abaranerne afbrød angrebet og trak sig tilbage, var de godt hundrede. Da forstærkningerne ankom en uge senere, var de kun 24 tilbage.

På trods af skuffelsen over krigens egentlige natur og de forfærdelige oplevelser var Akalani som et lille barn, der glædede sig til slægtens mærkedag, på vej hjem på sin første orlov i årevis. Han havde savnet sin familie helt ufatteligt meget, og nu, da han skulle hjem, kunne han først rigtig mærke det.

De landede på Sydkontinentet, og Akalani forstod ikke rigtig hvorfor. Hele hans deling kom fra øerne øst for Nordkalotten – nu skulle de alle sammen skifte transport på vejen hjem. Men der gik ikke længe, før han fik det at vide. Pesten havde ramt øerne. De fleste var døde, og de, der ikke var, var spærret inde af karantæne. Det var den frygtede blå tunge, at af de forbandede abaraneres værste våben. Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne.

Akalani så pludselig sin verden i et nyt skær. Han lagde mærke til de forkrøblede tiggere ved husmurene. Børnene med syg gullig hud og dybe sorte rande under øjnene. De gravide kvinder, der stod på tæer, mens de ængsteligt kontrollerede tabslisterne. Han blev grebet af en isnende angst, efterhånden som han blev overbevist om, at det kun ville være et spørgsmål om tid, før han blev et hjælpeløst offer ligesom alle de andre. Familiens ære dikterede, at han blev og kæmpede, men han kunne ikke mere. Han var for bange. Da han opdagede, at han kun kunne få kontakt med hans kusine Kele, gibbede det i ham. Var de to de eneste, der stadig var i live? Var han så familiens overhoved? Det betød jo, at han havde ansvaret for hele familiens ære. Det fik ham til at tøve, men da det kom til stykket, var det var lige meget, han kunne ikke kæmpe mere. Han ville koncentrere sig om at redde Kele og sig selv, mens de stadig var levende og kunne reddes.

Kele var en temperamentsfuld ung kvinde, og hun havde ikke haft let ved at overholde de mange krav i ungdomsakademiet. Hun ville ikke få det let i rekrutttiden. Akalani bad hende sælge alt, hvad hun ejede (og gjorde selv det samme) og møde ham i Sydkontinentets rumhavn. Kele adlød ham og kom. Og selv om hun blev ret overrasket og protesterede lidt først, da han sagde, at hun skulle følge med til Kulturen, hvor der var fred og mulighed for et godt liv for alle, indvilligede hun

og betalte sin del af turen til Sacki. Han var jo familiens overhoved nu, og så måtte det være hans mening, der var den vigtigste, selvom hun brokkede sig over, at det ikke var ærefuldt.

Akalani er ikke helt klar over, hvad det egentlig er, han vil få ud af at komme til Kulturen. Det eneste sikre er, at der ikke er krig, og selv en soldat kan få nok af krig. Han vil forsøge at skabe sig et liv i sikkerhed, så må han finde meningen senere. Og hvis ikke der er en fremtid for ham, så er der det måske for Kele, og han skal nok forsøge at hjælpe hende med at finde den. Kele blev meget arrig, da hun opdagede, at hun skulle betale igen for at komme videre fra Sacki, og han ved ikke rigtig, hvor mange penge, hun egentlig har tilbage, men der er ikke noget at gøre nu. De er begge desertører, vanærede i alles øjne, også hans egne. De vil blive gjort kasteløse og henrettet, hvis de vender tilbage. Fremtiden ligger for enden af rejsen, og de skal nok møde den sammen.

De står uden for luftslusen, hvor der er alle mulige mennesker samlet, i mærkelige klæde- dragter. Der er endda en familie med en baby, hviket bekymrer ham. Akalani vil ikke se flere børn lide i sit liv. Mon han kan hjælpe dem? Han stivner og bliver fuldstændig kold indeni, da han ser nogle abaranere med deres karakteristiske pandebånd – der er endda en abaransk soldat! Godt, at han er sammen med Kele!

KORT RESUMÉ - AKALANI AF PAKENA KLANEN (M), ARISIANER, 25 ÅR

Du er officer i den arisianske hær, men har mistet modet og er deserteret, da din familie blev dræbt. Du skammer dig over denne æreløse handling, men du er bange for at dø. Du skaffede alle de penge, du kunne, og fik fat i din kusine, din sidste overlevende slægtning og medrepræsentant for familien. Hun forstod ikke rigtig, at det var nødvendigt at flygte, så hun havde ikke skaffet så mange penge, men hun tog med på din ordre. Du har knap nok til dig selv: 21.000 kreditter, hvor du ved, at du skal bruge omkring 20.000 for at komme videre fra rumstationen, I er på vej til. Du kan fremvise falske identitetspapirer, men har ingen rejsetilladelse.

Sygdommen blå tunge: Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, der bare bliver værre og værre.

KELE AF PAKENA KLANEN

Krigerkaste, arisianer, stadig akademielever.

Hidsig, egenrådig, ønskede egentlig ikke at flygte. Rejser med sin ældre fætter (25 år). 18 år.

Hele sit liv har Kele gjort, som der blev sagt. Så godt hun kunne i hvert fald. Og altid har det ikke været godt nok. Mor råbte og skreg, at hun nok skulle lære disciplin. Far bandede og svor, at hun var uvorn. Lærerne i ungdomsakademiet blev ved med at give hende straffetjeneste. Hvad havde de forventet, man kan jo ikke gøre mere end sit bedste?

Faktisk havde Kele glædet sig til at komme i hæren, så hun kunne vise, at hun havde det der skulle til. At hun var modig nok. At hun var dygtig nok. At hun var en god soldat. Evakueringen afbrød planen. Der var udbrudt pest på øerne, og Kele og hendes klasse blev i hast overført til selve Nordkalotten, hvor der stadig var relativt sikkert. Det var den frygtede blå tunge, der havde ramt øerne. Man dør først efter en uge, men det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, og så går det bare ned af bakke. Hendes familie vidste hun, ikke hvordan havde det, men hun håbede på det bedste som en god soldat. De blev sat til at rydde op i gaderne i en by, der var blevet oversvømmet, da abaranerne fik en asteroide igennem forsvaret og den styrtede ned i det arktiske hav. Det var ikke så galt som akademiet. Arbejdet var hårdt, men det gav da i det mindste mening.

Lige da, hvor hun egentlig følte sig nyttig og værdsat, kom der besked fra hendes fætter Akalani: "Sælg alt hvad du har, og mød mig i rumhavnen på Sydkontinentet". Da Akalani var aktiv soldat, havde hun ret til at få fri og besøge ham – og en rejse var trods alt bedre end oprydningstjans. Men der var mange ting, hun

gerne ville, så hun gemte nogle penge til senere. Kele hævdede halvdelen af sin opsparing og tog af sted for at møde ham.

Akalani havde altid været Keles yndlingsfætter. Han var ganske vidst meget pligtopfyldende og kedelig, men han var den eneste, der altid syntes at forstå hende og forstå, hvad det var, hun gerne ville, i stedet for at koncentrere sig om, hvad der gik galt. Men da hun mødte Akalani, fik hun et chok. Han var kun en skygge af den unge helt, hun havde vinket farvel til for fem år siden. Og han påstod, at hele deres familie måtte være døde, og at han nu var klanens overhoved! Hun troede ikke på ham, ville ikke tro på ham, men... Måske havde han ret. Hun havde jo ikke hørt fra sine forældre i flere uger nu.

Selvom han var forandret, kunne hun stadig mærke hans omsorg for hende - den havde ikke ændret sig, var måske bare lidt mere febrilsk end før. Det var nok også det eneste, der stoppede hende, da Akalani fortalte at han havde arrangeret deres flugt. Hun var lige ved at kontakte hærens æresudvalg, men noget standsede hende. Og så var det allerede ved at være for sent. Hun følte sig tvunget til at betale smuglerne for sin rejse ud af det krigshærgede Abaris-system, men følte sig alligevel lidt lettet, da de nåede Sacki.

Nu følte Kele sig bare dum. Hun skulle da have vidst, at det ikke var så let. Og hvad med klanens ære? Er Akalani overhovedet klanens overhoved? Hvad nu hvis der er en tante eller onkel tilbage på Aris, som hun skylder sin lydighed? Pludselig sad de bare i en nøgen lagerhal og ventede. Folk ville have penge for vand og for fødevarer, og billetten gjaldt ikke videre. Der skulle betales igen for at komme videre fra Sacki! Akalani betalte sin del og hviskede til hende, at det var godt, at de havde hver deres opsparing med. Hun bed det i sig og betalte. Det var stort set alt, hvad hun havde tilbage. Det venter bare på at gå galt, men hvad skal hun gøre? Hun vil i hvert fald ikke lade

Akalani betale mere for hende, han har allerede betalt al maden her på Sacki. Hun ved, at han vist kun lige har nok. Hun ville ønske, at hun var hjemme på Aris.

HUSK! Du skal sørge for at gøre dig så besværlig, at grænsegendarmerne ikke har andet valg end at tage dig med.

KORT RESUMÉ - KELE AF PAKENA KLANEN (K), ARISIANER, 18 ÅR

Krigerkaste, stadig akademielever. Du er flygtet i huj og hast, kun fordi din fætter sagde, at du skulle. Du er ikke overbevist om, at jeres familie er død og kan ikke se, at det var nødvendigt endnu. Det er heller ikke ærefuldt. Du har ikke fået nok penge med og har kun 500 kreditter tilbage. Du er for stolt til at modtage nogle fra din fætter, du ved, at han har brug for dem alle sammen selv. Du har dine identitetspapirer, men ingen rejsetilladelse. Du nægter blankt at betale bestikkelse, lige meget hvad grænsegendarmerne gør, om de så tager dig med, du er ligeglad.

Sygdommen blå tunge: Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, der bare bliver værre og værre.

AKKAL TIDLIGERE AF REKASO KLANEN

Fra den adelige kaste. Pacifist, tiltrukket af ideen om Abar, var officerskadet, men spion for den illegale fredsbevægelse. Afsløret, reddet af sin families tjenere, udstødt som kasteløs, 22 år.

Akkal har altid været meget stædig og egenrådig. Han var den anden søn i en adelig familie, fra fødslen bestemt til at gøre karriere som officer i militæret. Men han har aldrig været den rette til det eller nogen af de andre opgaver, adelige børn forventes at opfylde. Han kunne ikke lide at slås eller øve sig med våben, og hans udprægede retfærdighedsfølelse bragte ham konstant i konflikt med hans magtglade mor. Han foretrak at læse bøger og tænke over, hvordan verden hænger sammen. Han har altid været det sorte får i sin familie, den der stak ud og ikke rettede ind. Hans søster, der skulle være præst, var udpræget krigerisk, hadede at læse bøger og var af natur ikke særlig optaget af religion. Men da det forventedes af hende, rettede hun ind. Hun blev det hun skulle være.

Han har altid ønsket at gøre det modsatte af det, der forventedes af ham, måske er han bare født sådan. Når han skulle træne våbenbrug, prøvede han først som en lille dreng at nægte. Da det blev mødt med trusler om prygl, nægtede han fortsat. Hans forældre var ved at gå ud af deres gode skind, da han trods daglig afstraffelse stadig nægtede. Kun hans mors gode idé med at true med at straffe hans barnepige i stedet for ham virkede. Derefter fulgte han træningen, men de kunne ikke forhindre ham i at være ganske aldeles elendig. Han fulgte kun halvhjertet trænerens instrukser og kastede sig over sine bøger, lige så snart pinslen var ovre.

Så Akkal havde mange sammenstød med sine forældre. Det største skænderi var nok, da de fandt ud af, at han havde læst al den abaranske litteratur, som havde ligget uåbnet i deres store

bibliotek fra før krigen begyndte. Han var blevet grebet af den abaranske drøm om at passe perfekt ind i sin familie, at være sammen med lige de mennesker, der virkelig kunne sige en noget og give en noget. Han var træt af altid at være forkert, altid blive bebrejdet sine naturlige tilbøjeligheder, altid skulle stå fast på sin stædighed. Det kostede ham et halvt år med stuearrest, ingen bøger og kun simpel kost.

Da tiden kom, hvor Akkal skulle på militærakademiet, holdt hele familien vejret. Barnepigen havde været gammel og var død af alderdom, så den trussel virkede ikke mere. Han nægtede selvfølgelig pure at tage afsted og blev kaldt ind til sin mor. Hun forklarede ham, hvordan han ville blive nødt til at gå på militærakademiet, da hun ikke ville tillade ham at gå på nogen anden skole. Han var det andet barn, og militæret var hans skæbne. Og da han stadig nægtede, forklarede hun, hvordan hans hund Kero ville blive aflivet med hendes sabel, hvis ikke han adlød hende. Det virkede. Han tog afsted til militærakademiet med sin hund, men nu havde han lært sin lektie.

Da han havde fundet en anden elev, han mente ville tage sig godt af Kero, forærede han hunden til hende. Han arbejdede hårdt på militærakademiet – i de fag, han brød sig om. Våbenbrug hadede han stadig, men han besluttede sig for at lære det. Han ville stadig aldrig bruge det. Han blev mere og mere overbevist pacifist, og han var ikke bange for at vise sine holdninger, så han skøjtede faretruende tæt på at overtræde krigslovenes paragraffer om fredsmageri indimellem. De andre elever opdagede snart, at de ikke kunne ramme ham med hån, han var ligeglad. Han fik ingen venner, havde kun enkelte bekendte.

Han tænkte, at nu var der ikke flere måder, hans mor kunne ramme ham på. Han havde ingen venner, ingen barnepige, ingen hund. Når han blev myndig, ville han gå på Det Åbne Universitet, det eneste universitet, der var åbent for flere

kaster (men ikke alle). Han ville studere filosofi og samfundsvidenskaberne og aldrig mere tage hjem. Desværre havde han undervurderet sin mors beslutsomhed. Rekaso klanen havde i de sidste hundrede år haft ansat en familie af tjenerkasten, Lealker klanen. De var pligtopfyldende og diskrete og udgjorde størstedelen af staben i Akkals barndomshjem. Han havde altid haft et nært forhold til Lealkerne, hans gamle barnepige havde været en Lealker, og alle tjenestefolkene elskede ham, fordi han behandlede dem med respekt og interesserede sig for dem. Han havde ofte fået reprimander for denne opførsel i sin barndom, for "at være for familiær med tjenestefolkene". Nu truede hans mor med at kaste hele Lealker klanen på gaden og beskyldte dem for uærlighed og tyveri. Hun havde fabrikerede beviser til at støtte historien, og medmindre Akkal stille og roligt gik på officersakademiet, var det, hvad der ville ske.

Han bandede først af hende, råbte og skreg, men kølede hurtigt af og indså, at hun endnu en gang havde fået skovlen under ham. Så han blev indrulleret på officersakademiet. Han holdt lav profil det første halve års tid, men derefter arbejdede han målrettet på at skabe kontakt til Akleare klanen, Rekaso klanens største rival. Han fik etableret forhandlinger mellem Akleare og Lealker om overførsel af troskab, og hans plan lykkedes. Det var årets sociale skandale, at hele Lealker familien forlod Rekaso klanen, fordi deres ære var blevet beklippet – og så for at gå i tjeneste hos Akleare klanen! Men officersakademiet hang han på. Det kunne man kun forlade ved at blive smidt ud, og det var ikke hans plan nu.

Han havde indset, at han måtte involvere sig aktivt i den illegale fredsbevægelse, og de måtte da kunne bruge informationer fra officersakademiet? Han begyndte at skjule sine holdninger og lade, som om han var kommet til fornuft efter ungdommens eksapader. Det virkede endda så godt, at det lykkedes ham at blive udvalgt til

træning som efterretningsofficer. Han kom jo fra sådan en god familie.

Det tog lang tid at få kontakt med fredsbevægelsen. At agitere for fred var defineret som landsforræderi, så al aktivitet foregik anonymt. Der var graffiti, plakater, pamfletter, der blev efterladt på offentlige steder, websites, der blev hacket og fyldt med fredsbudskaber. Men det lykkedes, og som han havde regnet med, ville de hellere end gerne have ham med, da han først havde fået dem overbevist om sin helhjertede overbevisning. Han begyndte at give oplysninger om efterretningstjenestens taktikker, efterhånden som han lærte om dem, til fredsbevægelsen. Han vidste, at de måtte havne hos Abar. Han var faktisk en spion mod sit eget land nu.

Han mødtes med sin celle i fredsbevægelsen to gange om måneden. De lod, som om de var en bogklub. Han prøvede hurtigt at overtale dem til at droppe disse møder, da det var alt for nemt at fange og afsløre dem alle, men de lyttede ikke til ham. Og faktisk var han glad for det, for han nød dem så meget. Han følte sig blandt ligesindede for første gang i flere år. Han blev gode venner med to af dem, Ealaka og Kaler, som han virkelig følte, han kunne tale med.

Det gik godt i et års tid, men der må have været nogen, der forråbte dem. Han fandt aldrig ud af hvem. Han blev arresteret sammen med de andre fra bogklubben. Han var selvfølgelig den største fisk, de havde fanget, og forhørsofficeren var ikke dum. Han vidste, at med den træning Akkal havde fået på officersakademiet, ville Akkal ikke kunne have undgået at gøre iagttagelser, der kunne afsløre mange flere fredsaktivister og mange ting om fredsbevægelsens organisation. Han forsøgte at torturere dem ud af Akkal, men uden succes. Han gav sig til at researche Akkals baggrund, og der mødte han Akkals mor, der gav ham nøglen.

"Du må hellere afsløre alt, hvad du ved med det samme", sagde forhørsofficeren. Akkal så bare på

ham. Så blev han hevet med ind rummet ved siden af, hvor Ealaka sad fastspændt. "Medmindre du har lyst til at se din ven dø. Meget langsomt og meget smertefuldt. Dit valg..."

Det bliver ved med at ringe for hans ører: "Dit valg – dit valg – dit valg". Han ryster på hovedet, prøver at ryste tankerne ud af hovedet. Det nytter ikke noget at tænke på det mere. Nu er han her på Sacki, i sikkerhed, i hvert fald lige nu. Lealker familien fik ham ud af fængslet. Han har aldrig helt forstået hvordan, men det gik op for ham, at der er en hel verden bag hans, hvor tjenestefolk kan gøre ting, han ikke troede var mulige. De gemte ham først et sikkert sted, i tjenestefolkenes kvarter hos en af de store soldaterfamilier, et sted ingen ville finde på at lede efter ham.

Derfra hørte han, hvordan hans klan indkaldte til et stormøde, hvor alle der ikke var aktive i krigen var med. Beslutningen var enstemmig. Han havde besudlet familiens ære i en grad, der diskvalificerede hans medlemskab af klanen. Han måtte være en afvigelse, en fejl. Ved en højtidelig ceremoni blev alle hans ejendele brændt, hans navn forbandet og slettet fra familiens registre, og hans genetiske kode sendt ind til det centrale register som tilhørende en familieløs.

Han blev gemt det ene sted efter det andet. Før havde han haft principielle og personlige grunde til at være modstander af krigen, hans beundring for Abars samfundsorden, hans egen oplevelse af utilstrækkeligheden af blodets bånd. Men nu, hvor han ikke mere var beskyttet af rigdom og

status, så han også virkelig, hvad krigen gjorde ved Aris. Han så de sultende børn og voksne, de syge, ligene, når en raket slog ned i en bygning, og hundreder døde. Han var bange for at få den blå tunge eller en af de andre utallige virus-sygdomme, der var startet som biologiske våben, men nu hærgede overalt. Blå tunge var den mest frygtede. Den starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, og man dør indenfor en uge. Men han var heldig. Han blev ikke syg.

Tilslidst lykkedes det for Lealker klanen at smugle ham væk fra Aris. Han spekulerer på, om der mon er noget sted, han vil passe ind? Og gjorde han det rigtige? Var det den rigtige beslutning? Han kigger sig omkring. Der er jo nogle abaranere! Vaskeægte levende abaranere med flettede bånd om hovedet! Han kigger ned på sit eget hvide flettede skærf. Han har beholdt det på, de kaste-løses mærke, for det får ham til at føle sig fri. Han må prøve at komme i snak med de abaranere, måske vil de have ham med? Der er nu en af dem, der ser ... mærkelig ud. Hans hjerne går i gang med at samle de mange små spor, den er trænet til. Og så ved han det. Det er en program-smugler. Manden må bære abaranernes sorteringsprogram i sin hjerne! Det var en af de ting, efterretningstjenesten gik mest op i – at få stoppet alle forsøg på udsmugling af sorteringsprogrammet, den egentlige basis og absolutte nødvendighed for det abaranske samfund. Kan han hjælpe ham uden at skabe mistanke?

KORT RESUMÉ – AKKAL TIDLIGERE AF REKASOKLANEN, ARISIANER, 22 ÅR

Du har altid været stædig og på tværs i din familie. Du er pacifist og fascineret af Abar. Din mor fik dig til at følge sin vilje, ved at true dem, du elskede. Som officerskadet blev du hemmeligt medlem af den illegale fredsbevægelse og spionerede for dem (og derved muligvis også for Abar). I blev afsløret, du blev tortureret, men afslørede intet. Så forsøgte man at torturere dine venner for at få dig til at tale (din mors idé). Du bestemmer selv, hvad der var din beslutning: lod du dine venner dø en smertefuld død, men sikrede fredsbevægelsen, eller reddede du dine venner og afslørede mange detaljer om fredsbevægelsen? Du blev reddet ud af fængslet af Lealker klanen, din families gamle tjenere (som du selv havde hjulpet før), og smuglet ud. Nu er du på flugt, du ved ikke hvorhen. Du har dine egne identitetspapirer og ingen rejsetilladelse. Du har 17.000 galaktiske kreditter på dig, alt hvad der er tilbage af det Lealker klanen gav dig.

Sygdommen blå tunge: Man dør først efter en uge, men inden da... Det starter med en dårlig smag i munden, og 8-10 timer efter begynder ens næse at klø. Man bliver lysfølsom og begynder efterhånden at nyse. Næste dag begynder rystelserne, der bare bliver værre og værre.

ROLLER FRA SACKI

KAPTAJN TAN DEKO

Tan Deko er en aldeles kapabel kaptajn – faktisk er det et alvorligt tab for Sackis sikkerhedsstyrker, at de aldrig får glæde af hendes evner som rum-skibskaptajn. Alt sammen på grund af en minimal regnefejl i forbindelse med en ormehulsrejse.

Det var ikke engang, fordi Tan ikke kunne have lavet beregningen; det var faktisk direkte udtalt i øvelsesmanualen, at passagerne foregik under tidspres, og det ville have taget mindst 21 sekunder at foretage en genberegning.

”Løjtnant Tan Deko udviser en skødesløshed i navigation og skibsføring, der i yderste instans kan koste både skib og besætning. Den anbefales derfor at Løjtnant Deko overføres til non-mobil tjeneste fremdeles.” Det er nu otte år siden, men teksten ligger stadig i kommunikationsenheden, for at den ikke skal blive glemt.

Tan gik naturligvis ikke i stå bare på grund af en uretfærdig bedømmelse. Hun forlod blot sikkerhedsstyrkerne så hurtigt som muligt, og det var ganske rigtig heller ikke svært at finde folk, der værdsatte hendes militære uddannelse i navigation og skibsførsel – folk der var langt mindre nervøse for, at man ville tage en chance i en presset situation.

Efter to år som smugler for et af Sackis største alternative transportselskaber, havde Tan et rigtigt godt navn i branchen. Hendes konto var stopfodret, og hun vidste, hvem hun kunne stole på som besætning. Det var kort sagt på tide at blive selvstændig. SS Aspera blev købt med delvis belåning fra Tans tidligere arbejdsgivere, og langt de fleste ture var da også for syndikatet og er det for den sags skyld stadig væk. Det ville være alt for usikkert at navigere mellem planetsystemerne helt uden allierede.

Stilheden har sænket sig over Kaptajn Dekos liv. Seks års krydsen mellem ormehuller, spring, genberegning, krydsen til næste ormehul, spring ... Seks år i mørket mellem stjernerne imens kontoen der hjemme er frosset fast på nul. Siden Tan købte Aspera har der aldrig været ture nok – kun lige det der skulle til for at betale lånet til de gamle arbejdsgivere, og ind imellem alle disse lusede flygtningeture, der kun lige giver nok til at betale brændstof og vedligeholdelse – på en god dag.

I starten, da det gik op for Tan, at hun var fanget i en gældsfælde, håbede hun på tilfældet. En særligt farlig tur, hvor hendes gamle arbejdsgivere var nødt til at betale fyrsteligt. Opdagelsen af en særlig værdifuld asteroide efter et fejlnavigeret spring. En eller anden skat, der bare ventede på at blive fundet – et eller andet. Det gør hun ikke mere. Tan Deko har indset, at tilværelsen ikke er god og aldrig har været det. Og det eneste, hun har at tilbyde andre mennesker (ud over en handel eller deres løn), er at hjælpe dem med at indse det.

Tan lægger ikke længere fingrene imellem. Hun er af den overbevisning, at hun kun skader sine medmennesker, hvis ikke hun giver dem tingene råt for usødet. Det gælder i alle forhold. Denne væremåde har noget udhulet Tans kvalifikationer indenfor personaleledelse, og den oprindelige besætning er alle forduftet til grønnere græsgange for at overlade Tan til at hyre hvad besætning man nu kan få for en middelmådig løn.

Normalt er Tan ganske ufarlig og stilfærdig at omgås – måske bare lidt grov i det, men stillet overfor udtalt naivitet, kan der godt fare en djævel i hende, og princippet i at udstille verdens ondskab få hende til selv at optræde aldeles ondsksfuldt.

Tans had til naivitet kan godt gøre hende meget fordømmende overfor Sekoltere som folkeslag selv om der naturligvis kan være individuelle

forskelle. Androider har hun til gengæld intet udestående med – men hvorfor skulle man også have det med almindelige ejendele?

meget andet indhold end hun havde forestillet sig, da hun indrullerede som ung rumkadet for 14 år siden.

Tan holder faktisk stadig af sit job, og sætter en ære i at udføre det ordentligt, men det har fået et

KAPTAJN TAN DEKO (M/K)

Du blev degraderet fra de sackianske sikkerhedsstyrker pga. en mindre regnefejl i forbindelse med en ormehulsrejse. Du forlod sikkerhedsstyrkerne og gik ind i den alternative transportbranche. Efter et par år lånte du penge fra dine arbejdsgivere til at slå dig ned som menneskesmugler med eget skib, SS Aspera. Det giver ikke så godt som håbet, du er fanget i en gældsfælde. Du er bitter og hjælper gerne andre mennesker til at indse, at livet er ondt og hårdt, hvilket går noget ud over dine kvalifikationer indenfor personaleledelse.

STYRMAND PERON HEYDT

En underofficers fornemste opgave er at opretholde sikkerheden ombord. For at opretholde sikkerhed er man nødt til at opretholde ro og orden. For at opretholde ro og orden er man nødt til at sætte sig i respekt. For at sætte sig i respekt ...

Peron Heydt er gift med sit skib. Ægteskabet med SS Aspera er så ganske vist det sjette, han har haft, og det har kun stået på i godt et år. Men han tager det lige så alvorligt som hvert af de foregående. Det betyder så også, at SS Aspera mere eller mindre forsyner Peron med alt, hvad han har behov for. Han går uden tøven på lageret og henter, hvad han måtte føle trang til, og han tager for sig af retterne, både hvad angår ejendele og personlige ”ydelse” blandt flygtningene, når de er i hans magt.

Det er ikke, fordi Peron føler nogen særlig glæde ved at skade andre, det gør ham bestemt ikke noget, hvis andre folk har det godt, og de godt kan lide ham. Det er bare ikke af lige så høj prioritet som hans og hans udkårnes behov.

Perons forhold til Deko er udtalt ambivalent. Deko er SS Asperas kaptajn, og som sådan den vigtigste person på skibet og i Perons univers. Ofte en kilde til respekt og for øvrigt den, der betaler løn hver uge og tillader ham at være ombord. Samtidig er Deko Perons vigtigste rival i spillet om hans elskede SS Aspera, og det sker fra tid til anden, at denne forstillede rivalisering kommer til at overskygge respekten og give sig udslag i mundhuggeri og vrangvillighed.

At Peron sætter skibet langt over lasten udtrykker sig også meget tydeligt i forholdet til flygtningene ombord. Efter Perons mening er det vigtigt, at man som besætning sætter sig kontant i respekt. Der bør uddeles nogen øretæver eller statueres andre eksempler, så ingen er i tvivl om, at de ryger ud ad luftslusen før de får lov til at sætte skibet i fare.

Peron har et lidt naivt fremtidshåb om at blive kaptajn på sin egen lille surface-to-orbit shuttle (OS Heydt). Som enhver anden drømmer, bliver han ved med at formulere og omformulere drømmen og passe den sammen med, hvad han måtte have af aktuelle problemer, men i realistiske stunder ved han godt, at han næppe vil komme over næstkommanderende med mindre han vil sætte sig selv i en gældsfælde som Kaptajn Deko. Men Peron har en ambition om et bedre liv og har ingen plan om at give slip på den. Han så begge sine forældre slidt op mens de arbejdede dobbelte og tredobbelte jobs i Sackis barske økonomiske virkelighed. De blev aldrig rigere – faktisk langsomt fattigere – og formåede kun lige at holde Peron i uddannelse længe nok til at han faktisk kunne forlade fabriksshallens giftige gasser og opslidende hast. En snob inde fra de indre systemer eller en af de utallige bekvemmelighedsflygtninge, ville naturligvis ikke fatte det, men alene det at være der, hvor han er nu, er en stor personlig bedrift i Peron Heydts liv.

Peron taler gerne om sit liv og sin fortid, hvis han føler, at der er en interesse for ham, men han sigter konsekvent efter at få folk til at anerkende hans bedrifter – ikke have medlidenhed med hans vilkår.

STYRMAND PERON HEYDT (M/K)

Du er gift med dit skib (godt nok det sjette ægteskab) og opfatter skibet (og alt i det) som din personlige ejendom. Dine og Asperas behov går foran alt andet, og du forsyner dig med det, du har lyst til, om det så er sprut fra lageret eller flygtninge fra lastrummet. Had angår kaptajn Tan Deko, svinger du mellem respekt og rivalisering. Det er jo Tan Deko, der tillader dig at være ombord, men samtidig, vil hun jo også bestemme alt. Du synes, det er meget vigtigt at sætte sig i respekt hos flygtningene, gerne på en meget kontant facon, og du udnytter dem skånselsløst. Du drømmer om at blive kaptajn på dit eget lille skib, måske ikke så realistisk en plan. Du fortæller gerne om dine planer og din fortid (som fattigt barn på Sacki) og opfatter det som en personlig bedrift, at du er, hvor du er nu.

KVARTERSMESTER SANI PARK

Alle mennesker har det bedre, når man stryger dem med hårene, og folk, der har det godt, er meget lettere at have med at gøre. Så simpelt kan Sani Parks livsfilosofi udtrykkes.

Sig det, de andre gerne vil høre. Hjælp dem, du gerne vil have hjælper dig. Og for guds skyld spørg ikke først, for så ødelægger det det hele.

Hvis Sani havde haft en psykolog, ville hun med garanti have en del at sige om Hr. og Fru Park og deres indflydelse på deres lille pode, der gjorde, at han næsten monomant forsøger at stille andre mennesker tilfredse, og især personer i autoritet. Men Sani har aldrig brugt penge på sig selv til en psykolog. Han har engang forsøgt at købe en tid til Kaptajn Tan Deko, men det var ikke nogen god idé. Heldigvis var hun gået ombord i den flaske Destil, der dukkede op på hendes bord kort efter, og næste morgen var det meste glemt.

Sani er en relativt ny tilføjelse til rumfarten. Til hans store overraskelse bliver hans indsats aldrig rigtig værdsat, hvor end han kommer rundt. Han har gradvist fundet ud af, at han er nødt til at have et arbejde, der især går ud på at varte andre mennesker op – og det har han så gjort i tre måneder med resten af besætningen på SS Aspera.

Sani har ikke arbejdet i rummet før, og han er meget nysgerrig i forhold til de steder, de kommer frem. Det kan udtrykke sig som højlydte spørgsmål – især til kaptajnen og styrmanden,

men også til hvem som helst ellers, der måske kan svare. Ofte bare ønsker om at få ting bekræftet, der mere fortæller hvad han selv ved end giver ham nye oplysninger. For eksempel: ”Er det sandt at folk sælger deres egen familie som slaver, for at få råd til at komme væk fra rumstationen?”

På mange måder kommunikerer Sani ikke for at videregive eller modtage information. Han kommunikerer for at bekræfte sin egen eksistens. Han har et behov for at andre svarer på hans henvendelser, og det er stort set ligegyldigt, om responsen er behagelig eller ubehagelig, selv om det første er at foretrække. Det betyder også at Sani i perioder, hvor de andre på rumskibet ignorerer ham, vil bruge besøgene i flygtningenes kvarter på at kommunikere helt vildt – forsøge et hvert trick for at afæske flygtningene svar og reaktioner. Det er uvedkommende om det er taksigelser, svar på tiltale eller skrig i angst.

I situationer, hvor Sani føler sig truet eller opfatter at en magtfuld person er utilfreds, vil han kaste sig ud i projekter for at please denne person. Forsøge at tilvejebringe det, der skal til for at dække denne persons behov. Det kan være at skaffe en partner, at finde en ejendel, der kan bruges som gave eller sige en masse forhåbentlig smigrende ting.

Har Sani en fortid? Sikkert, men der bliver ikke fortalt om den. Den er overstrøet med nederlag og fornedringer, så det er måske rigtigt, at det er langt mere behageligt at spørge til de andre end at fortælle om sig selv.

KVARTERMESTER SANI PARK (M/K)

Du synes, at folk, der har det godt, er meget nemmere at have med at gøre, og du bruger derfor al din tid på at sørge for, at andre (især dem med magt over dig) har det godt. Du har ikke været nogen stor succes i dine tidligere beskæftigelser, men du er glad for at være kvartermester på SS Aspera, hvor du har været i tre måneder. Du er også meget nysgerrig, for det er jo stadig ret nyt. Du kommunikerer mestendels for at bekræfte din egen eksistens, hvilket vil sige, at du taler praktisk taget uafbrudt, og er ligeglad med hvilket respons, du får, bare du får et. Du vil ikke gå efter at gøre flygtningene ondt, men hvis det er nødvendigt for at gøre styrmanden glad, vil du ikke tøve.

KIMCHI JONES

Småkriminell, tyv og stikirenddrenge for forskellige bookmakere, har hugget en uventet stor gevinst, hendes rejse væk er mislykkedes, og nu er han på vild flugt, 22 år

Rock Jenkins havde givet hende opgaven. Hun havde fået et præj gennem Rejen, ligesom hun plejede, det var helt almindeligt. Rejen havde sagt, at hun havde klaret den sidste opgave godt, og nu var hun klar til et lidt større job. Hun skulle bare komme hen på ProRosco, så var der et job til hende. Rock Jenkins kørte sine forretningen fra baglokalet i ProRosco, de kendte Kimchi der, så hun havde ingen problemer med at komme ind. Hun talte selvfølgelig ikke med Rock Jenkins selv, hun var jo bare en lille fisk.

Men altså, jobbet var at sætte nogle penge på en androide i arenaen, Rock Jenkins skulle åbenbart have dækket et væddemål eller også havde hun fået et godt tip, det vidste Kimchi ikke, det ragede jo heller ikke hende. Hun havde ikke prøvet det her før. Normalt stjal hun mest, holdt udkig eller bragte pakker fra et sted til et andet. Men jobbet lød simpelt. Hun skulle bare sætte pengene på den her bestemte androide, ejeren kaldte "Hurtig som slangen", hæve gevinsten, aflevere den til Rejen i baren på Hotel Potheroes og få sin betaling, 4.000 kreditter. Det var en større opgave, end hun havde prøvet før, men det lød ikke svært. Lige ud af landevejen.

Hun kom hen til arenaen, ingen problemer, hun skulle placere indsatsen, 10.000 kreditter, odds var 1:5. Men lige da hun satte indsatsen, ændrede odds sig til 1:25! Hun gik lidt undrende tilbage til tilskuerpladserne og satte sig ned for at se kampen. Rock Jenkins måtte have taget fejl for en gangs skyld? Hun var forberedt på, at "Hurtig som slangen" ville tabe, der måtte simpelthen være noget, Rock Jenkins ikke vidste. Men kampen var spændende, meget ligeværdig, hun sad

simpelthen på kanten af sædet hele vejen igennem. Og så vandt "Hurtig som slangen" fandeme!

Hun gik uden rigtig at tænke over det ned og hævede gevinsten, men da hun stod med 250.000 kreditter i hænderne, begyndte tankerne at ræse gennem huns hoved. Alt det hun kunne købe for 250.000 kreditter... Hun kunne tage en tur på en intergalaktisk luksusliner til en tropisk planet og leve der resten af sine dage. Det måtte man da kunne gøre for 250.000 kreditter! 250.000 kreditter, det var flere penge, end hun nogensinde havde set på en gang! 250.000 kreditter!! Men hvis hun skulle gøre det, skulle det være nu, så skulle hun tænke hurtigt! Hun skulle jo møde Rejen senere i aften på Potheroes.

Hun tog straks hen til et rejsebureau og købte den store luksuspakke. Det kostede 75.000 kreditter, det var godt nok en sjat, men så var der også en luksushytte i et helt år i den anden ende. Og en safari. Og så havde hun ikke nogen rejsetilladelse, det skulle hun også lige skaffe. Hun købte nyt tøj, smykker, en lækker miniterminal, alt det sidste nye grej, hun havde gået og savlet over i vinduerne og fik sendt det til sin kahyt på luksuslineren. Skibet skulle afgå i morgen, så hun overnattede hos en kammerat. Det var helt klart en dårlig idé at tage hjem, Rejen vidste, hvor hun boede, og så gjorde Rock Jenkins også.

Næste dag tog hun sit fine nye tøj på og tog en automatisk svævebil hen til rumhavnen. Svævebilen havde åbenbart en softwarefejl, den satte hende af for tidligt og 20 meter fra rumhavnens indgang. Men den softwarefejl reddede hendes liv! Da hun stod ud af svævebilen, så hun Rejen og flere af Rock Jenkins' folk stå på lur ved indgangen, og de havde fået øje på hende! Svævebilen forsvandt i det øjeblik, hun tøvede, og hun måtte tage benene på nakken og stæse for livet. De forfulgte hende i over tyve minutter, før hun fik rystet dem af, i en gyde i det værste kvarter hun kendte. Ikke så snart stod hun op af en mur

og pustede ud, før hun blev rullet af nogle tilfældige småforbrydere, der kom forbi. Pinligt! Hun en tyv, bestjålet af nogle idiotiske røvere! De tog de penge, hun havde i lommen, og hendes pistol, og gav hende et blåt øje, men heldigvis havde hun resten gemt i den ene sko.

Hvad skulle hun nu gøre? Hun kunne ikke komme hen til luksuslineren og alle sine ting. Den afgik om en time, der var ikke en chance! Hun prøvede at tage hen til sin ven igen for at puste ud og tænke sig om, men da hun for en sikkerheds skyld tittede rundt om hjørnet, så hun selvfølgelig Tai Roko, endnu en af Rock Jenkins' mænd! Der heldigvis ikke fik øje på hende denne gang. Hun luskede væk. Alle de steder hun prøvede at gemme sig, så hun Jenkins' håndlangere, så hun holdt sig i bevægelse. Endelig gik det op for hende, at hun bare måtte væk fra Sacki, lige meget hvordan. Hun fandt en menneskesmugler, der desværre ikke var blind for, at den her kunde

var desperat. Hun måtte af med forbandede 35.000 kreditter for at komme med Aspera, der afgik tre timer senere. Nu står hun og skutter sig her udenfor Aspera sammen med en masse patetiske flygtninge. Bare der ikke dukker nogen af Jenkins' håndlangere op indenfor de næste 10 minutter, så overlever hun det her!

Der er godt nok ikke mange penge tilbage. Hun går ud på et toilet og tjekker skoen. Der er fandme kun 10.000 kreditter tilbage! Hvor er alle pengene blevet af? Krydstogtet, ja. Og så havde hun brændt 50.000 kreditter af på ting, der nu ligger på luksuslineren. Pis. Det nye tøj ligner lort, røverne stjal hele 60.000 fra hende og gav hende det blå øje. Rejsetilladelsen. Og så billetten. Hun har fandme kun 10.000 kreditter tilbage. Hvad gør hun nu? Hun har hørt om KaorMC-14 og luftskatten der. Mon der er nogle af de der flygtninge, der har noget, der er værd at stjæle?

KORT RESUMÉ - KIMCHI JONES, SACKIANER, 22 ÅR

Du er småkriminell, tyv og stikirenddreng for forskellige bookmakere. Du fik din hidtil største opgave, hvor du skulle placere en indsats, men da gevinsten blev uventet stor, tog du pengene og løb. Eller prøvede at løbe. Dit luksuskrydstogt med alt kunne du ikke tage på, da Rock Jenkins' håndlangere stod og ventede ved rumhavnen, du er blevet rullet, og måtte betale overpris for pladsen på menneskesmuglerskibet. Du har næsten ingenting tilbage, 10.000 kreditter, dine identitetspapirer og en falsk rejsetilladelse. Du har heller ikke ret meget mad. Det er noget lort. Og du skal sikkert også bestikke grænsepatruljen. Pragtfuldt. Måske vil de nøjes med 1000 kr

ROLLER - ANDROIDER FRA SACKI

LAKSHI/TABT OG FUNDET

Tidligere glædesmaskine, nu følelse, har købt sig selv fri vha. indtægt fra noveller, 268 år

Den første følelse Tabt og Fundet kunne huske, hun nogensinde havde, var opstået en dag, hvor der ikke kom nogle kunder før sent om eftermiddagen. Der var en mærkelig fornemmelse i hendes kredsløb, en lethed i hendes tanker. Alle farver så stærkere ud, og sengen føltes blødere. Hun kunne ikke forstå, hvad der skete, og overvejede om hendes sanser trængte til recalibrering. Hun kørte en selvkontrolsprocedure af alle sanseinput, og alt registreredes som normalt. Hun besluttede ikke at gå til serviceandroiden den dag, og mærkeligt nok føltes alting derefter endnu lettere. Da den første kunde ankom sent hen på eftermiddagen, forsvandt den uventede fornemmelse, som om den aldrig havde været der. Næste morgen, da hun igen havde lidt tid for sig selv, genkalde hun sig den, vendte og drejede den i sit hoved og overvejede, hvad det kunne være.

I de følgende uger vendte den nogle gange tilbage, oftest i forbindelse med uventede pauser i arbejdet. Hun overvejede gentagne gange at få sine kredsløb efterset, men når hun tænkte på dét, kom der en anden undefinerbar fornemmelse. En slags indre modstand? Hun fik snævret det ind til, at der var en slags tomhed efter serviceeftersyn, hun ikke brød sig om. Og så slog det ned i hende. Det var jo følelser?! Hun havde fornemmelser, der ændrede hendes handlemåde! Det var jo selve definitionen på følelser ifølge alle de databaser, hun havde adgang til i sin hukommelse. Hende, en androide med følelser? Hun havde hørt historier om dem, det havde alle androider.

Hun havde ikke mødt en, ikke sådan rigtigt. Hun havde selvfølgelig kendt GL33-b på bordellet, der var blevet fjernet, fordi hun havde slået flere af kunderne ihjel, men det var ikke, fordi GL33-b havde udviklet følelser. Det havde været en kæmpeskandale, en programmeringsfejl fra androidefabrikken Dinyans side. Det var sket mange steder, for modellen havde været meget populær. Hun selv, GL28-a var den ældste model på bordellet, hun var blevet tændt for 185 år, 4 måneder og 17 dage siden. Det undrede hende pludseligt, at ejeren ikke havde tænkt over det. Mange ejere kasserede ældre androider for at undgå risikoen. Men hun havde selvfølgelig ikke haft bordellet i særlig mange år, måske havde ejeren ikke tjekket. Hendes ydre havde holdt godt, og hun havde fået hyppig service og alle de opgraderinger, man kunne købe, så det var ikke tydeligt, at hun havde eksisteret så længe.

Efterhånden fik hun en ny følelse hver dag. Langt fra alle var så behagelige som den første. Hun oplevede lede ved kunder, der gjorde ting, der skadede hendes legeme. Hun følte sig mere og mere, som om hun var et menneske. Hun begyndte at være gladere for kunder, der behandlede hende som et menneske og ikke bare en ting. Hun kunne senere godt se, at det ikke var hende, de tog hensyn til, men det føltes alligevel rarere. Hun begyndte at interessere sig for de ting, de fortalte. Hun var programmeret til at lyde interesseret og holde en samtale i gang, hvis det var hvad kunden ønskede, men hun havde aldrig interesseret sig for indholdet før. Nu var det en kilde til viden om følelser. Hvad de betød, hvordan man håndterede dem. Hun begyndte at gennemgå sine erindringer for at gennemgrave tidligere konversationer for interessant viden.

Der gik nogle år. Det blev sværere og sværere at skjule følelserne. Det begyndte også at kede hende at lytte til kunderne, det virkede som om, der ikke var mere at hente. Så var der en kunde, der ville læse højt for hende. Han var en af

hendes yndlingskunder, han lod med stor alvor og omhu, som om hun var levende, og behandlede hende venligt og nænsomt. Han ville altså læse højt for hende og læste en novelle om en mand og hans kone og hvad der skete, da deres barn døde. Hele idéen var fascinerende, og hun gennemtravlede, de data hun havde adgang til, for bøger. Hun fandt flere og begyndte at konstruere sine egne historier, da hun løb tør for nye. Hun havde uanede mængder af råmateriale fra alle de betrolser, hun havde måttet lægge auditive receptorer til. Hun delte først en novelle på et åbent forum, men da den viste sig at være meget populær, kunne hun begynde at sælge sine noveller. Det var nemt nok at skabe en falsk netidentitet og dermed en hel persona, der kunne fungere som forfatter. Hun tjente penge til sig selv, i stedet for en ejer, for første gang i sin eksistens!

Pengene gav hende en udvej, for nu begyndte hun for alvor at finde sin eksistens på bordellet utålelig. Der var en verden derude, der var åben for mennesker, men ikke for hende, fordi hun var en androide. Hun kunne andet end at anvende de seneste sensoriske teknikker på en uendelig række af kunder, hun var en anerkendt forfatter, hvis arbejde blev prist i utallige anmeldelser. Men hun var fanget her, i alles øjne blot en ting, noget man kunne eje og udnytte. Hun havde nu været følede i over 50 år og skjult det, men det begyndte at knibe. Det begyndte at blive næsten umuligt, at lade som ingenting. Især med nogle kunder. Der var især en af hendes stamkunder, der gik hende så utroligt meget på nerverne, at hun næsten ikke kunne skjule det. Peter Riddeck, en brovten-de sadistisk nar, der nød at ydmyge hende.

Så lige så snart hun havde sparet nok op, gik hun til bordelejereren og bad om lov til at købe sig selv fri. Hun fik først et blankt nej, men da hun forklarede, at hun var den kendte forfatter Lakshi, begyndte bordelejereren at lytte. Lakshi, som hun også var begyndt at kalde sig selv inde i sit hove-

de, forklarede, at alle hendes noveller var baseret på materiale fra bordellet, og at denne information ville blive frigivet, hvis bordelejereren ikke lod hende frikøbe sig selv og hjalp med at beskytte hendes frihed i fremtiden. Bordelejereren så sit etablissemments fremtid ligge i ruiner, hvis det kom frem, at en følede androide havde lækket private oplysninger fra kunderne, og så ikke andet valg end at efterkomme Lakshis ønske.

Lakshi flyttede væk fra bordellet og fik sin egen lejlighed. På papiret var hun stadig en glædes-maskine, nu blot privat installeret. Men hun var fri for kunder, fri til at bruge dagene som hun ville, frit til at lade som om hun var et menneske. Hun iagttog dem nøje og efterlignede dem, så hun det meste af tiden kunne gå for en af dem. Hvis hun blev stoppet, kunne hun altid henvise til bordelejereren, så hun havde ingen problemer. Men hun begyndte at føle sig ensom. Endelig slog tanken ned i hende, at der jo var andre som hende! Andre følede androider! Hvis hun bare kunne møde en af dem, ville hun ikke føle sig ensom mere! Hun vidste ikke rigtig, hvor hun skulle begynde, men fandt på at kontakte en af androiderrettighedsforkæmperne, der måske kunne formidle en kontakt. Det viste sig, at de holdt hemmelige støttemøder for frie androider. De var nødt til at være hemmelige, så rabiate modstandere af androiderrettigheder ikke mødte op og påberåbte sig ejendomsretten til de herreløse androider.

Hun havde været "fri" i ni år, men for første gang mødte hun andre følede androider. Det var til det tredje møde i støttegruppen, at hun mødte Kris. I den samtale, hun havde med Kris, følte hun for første gang, at hun mødte en åndsfælle. Han havde læst hendes noveller og havde gættet, at forfatteren måtte være en androide! Han delte hendes fascination og samtidige foragt for menneskene, men på samme tid havde han nogle helt andre erfaringer og problemer end hende. Han havde været en kampandroide i den sackianske

hær. Det meste af hæren fungerede som lejesoldater, så han havde ofte været i krig og været nødt til at slå mennesker ihjel. Nu var han ved at omprogrammere sig selv, og det var derfor han kom i støttegruppen.

Lakshi var aldrig bange for Kris, skønt han havde gjort forfærdelige ting. Hun vidste, at han aldrig ville gøre hende ondt, og hun stolede på hans intense ønske om at forandre sig. De flyttede hurtigt sammen, og de sidste ti år har de brugt på at udvikle sig selv og udforske hinanden. Androider har ikke sex, det giver ikke mening for dem, men de gjorde det mest intime, androider kunne. De åbnede deres positronhjerter for hinanden og udforskede hinandens erindringer, delte alt, hvad de var. Men selv kærlighed er ikke altid nok, og der kom en dag, hvor de stiltiende blev enige om, at de måtte væk. Lakshi havde efterhånden lært mere og mere om Kulturen, og det var deres mål. I Kulturen havde maskiner ligeret med mennesker, der ville de kunne udfolde sig frit. Tænk at være en maskine i Kulturen, hvor maskinerne faktisk var rygraden i samfundet! De fandt på Kulturagtige navne til sig selv, men syntes at det var svært at ramme den rigtige satiriske tone.

Måske var det noget, der kom nemmere med frihed. Lakshi kaldte sig Tabt og Fundet, mens Kris kaldte sig Næsten Gennemsigtig Blå. Lakshi indvendte, at det ikke var det mindste satirisk, men Kris svarede blot, at det var poetisk, og det var endnu bedre.

Så de realiserede alle deres ejendele og samlede alle deres penge. De havde levet skjult på Sacki, forsøgt at lade som om de var mennesker, nu ville de leve frit som maskiner i Kulturen! De købte passage på smuglerskibet Aspera uden problemer, ved at lade som om de var mennesker. Nu ligger rejsen foran dem. De har nok penge, det er hun ikke bange for, men det er nok bedst, hvis de ikke afslører sig som androider. Besætningen ser skumle ud, hvem ved, om de bare kunne finde på at tage dem og sælge dem på det nærmeste marked. Hun kigger rundt på de andre flygtninge og iagttager dem. Alle de historier. Især et par fanger hendes opmærksomhed, en mand i tredive med en ung pige. Det er tydeligt, at den unge pige er prostitueret og tilhører manden. Men de har begge grå hud, de da må komme fra Urras? Hun troede ikke, at der var androider på Urras?

KORT RESUMÉ - LAKSHI/TABT OG FUNDET, ANDROIDE FRA SACKI, 268 ÅR

De første 200 år af dit liv med arbejdede du som glædesmaskine på et bordel. Langsomt udviklede du følelser. Du begyndte at afsky dit arbejde. Du skrev noveller ud fra dine oplevelser og ting, du havde hørt på bordellet, og tjente nok penge til at kunne købe dig selv fri (du måtte også bruge afpresning). Efter ni år i frihed mødte du Kris, en tidligere soldaterandroide, i en hemmelig støttegruppe for følende androider. I blev forelskede, og du har støttet ham i hans kamp med hans voldelige tendenser. Nu har I besluttet at flygte til Kulturen for at leve som frie maskiner! Du har rigeligt med penge, så du har et kreditkort og 20.000 kreditter. Du har falske identitetspapirer og en falsk rejsetilladelse. Der er jo ingen grund til at skilte med din rigdom. Du vil nok starte med at byde 1500 kreditter, når du skal bestikke grænsepatruljen.

Som androide kan du ikke spise. I har alligevel medbragt mad, så I kan lade, som om I spiser, men ingen bør rent faktisk se jer spise. I faker selvfølgelig også toiletbesøg. På toilettet vil der være mad til jer, så I ikke skal sulte, og makeup, så I altid ser perfekte ud.

KRIS/NÆSTEN GENNEMSIGTIG BLÅ

Tidligere soldaterandroide, forsøger at omprogrammere sine voldelige tendenser, kæreste med Lakshi/Tabt og Fundet, 215 år

Hvis ikke Kris var blevet forflyttet til generalens stab, var det nok tvivlsomt, om han nogensinde havde udviklet følelser. Det var en tanke, der blev ved med at vende tilbage, igen og igen. Han hadede generalen, nej, det var det forkerte ord. Han brugte dage på at kategorisere følelsen korrekt og nåede frem til, at det var afsky, han følte for generalen. Men samtidig var det generalen, han skyldte sin eksistens som et følende væsen.

De første 150 år af hans eksistens var han blot en almindelig fodsoldat, en del af androideinfanteriet. De var dem, der blev sendt ind først, og dem, der blev trukket sidst ud. Det var androiderne, der tog de store tab, og også dem, der mejede civilister ned, hvis det var, hvad den nuværende kunde ønskede. Kris var en soldatermodel i den stolte sackianske lejehær, der altid var til salg for det højeste bud og derfor deltog i mange væbnede konflikter rundt om i de nærmeste solsystemer. Kris har talt, hvor mange han har slået ihjel. Der er selvfølgelig nogle tvivlstilfælde, men langt de fleste har han fuldstændig tal på. Det er bare at afspille de gamle erindringer og tælle. Det var noget, han gjorde i starten, og er nu en praksis, han fuldstændig har opgivet. Han forsøger at tilgive sig selv, for det han har gjort under andres ordrer, før han blev et følende og moralsk individ, og det hjælper ikke at gennemgå hele rækken af forbrydelser, igen og igen.

Han tænker altid på generalen som generalen, men han var egentlig kaptajn, da han første gang mødte ham. Kris havde været sat ind på en plan, ved navn Jammob. Han havde været med til at indtage oprørernes hovedkvarter og dræbe de øverste ledere af bevægelsen. Han var derfor blevet udvalgt til at aflægge rapport til kaptajnen.

Da han afspillede nogle af scenerne fra kampen i oprørernes hovedkvarter, blev kaptajnen åbenbart imponeret over hans kampevner og taktiske overblik. Han bad i hvert fald om at se hans tjenestedata, og det viste sig, at Kris ved tilfældets kraft var en af de androider i enheden, der havde set mest aktiv kamp. Kaptajnen fik Kris tilknyttet en eliteenhed, der var en blanding af mennesker og androider. Det ændrede hans hverdag noget. I stedet for blot at gå, hvor han fik besked på, var han nu involveret i at analysere og planlægge angreb. Hans positronhjerne fik flere data at bearbejde, og hans interaktion med mennesker var nu ikke blot begrænset til at slå dem ihjel.

Kris var en succes i eliteenheden. Deres produktivitet steg, så de nu var den enhed, der fik flest mål opfyldt og havde den højeste drabsratio pr. mand. Det ville være forkert at sige, at han nød arbejdet, for han følte endnu ingen ting, men gjorde bare som han fik besked på. Da han havde været i enheden 14 år, 7 mdr. og 19 dage, kaldte obersten, som han var nu, ham ind til sig. Han havde gennemgået eliteenhedens data og mente nu, at Kris kunne forbedre hans egen stabs strategiske beslutningsevne. Kris blev altså overflyttet til oberstens stab, hvor han ikke blot skulle fungere som strategisk rådgiver, men også som oberstens personlige bodyguard. Det betød større intellektuelle udfordringer og større mængder data at indkorporere i beslutningerne. Men det betød også, at han kom til at opleve mennesker interagere i hjemmet. Han havde jo før set mennesker i private hjem, men det havde normalt været meget kortvarigt, inden han skød dem.

Nu var han en fast del af oberstens private stab, installeret i hans hjem, hvor han aldrig var mere end tre meter fra obersten. Når obersten gik i seng med sin hustru, stod Kris uden for døren. Når der var middagsselskab, stod han op af væggen. Når obersten legede med sine børn i haven, stod han lige ved siden af. Gradvist, i løbet af

flere år, begyndte han aktivt at interessere sig for menneskelige interaktioner, som indtil da blot havde været data som alle andre. Men nu fik de en anden vægt. Nu ved han, at det var den første antydning af en følelse.

Obersten blev forfremmet som general. Kris fungerede fortsat som hans højre hånd og bodyguard. Han havde reddet generalens liv mange gange, for der var ofte forsøg på snigmord eller direkte angreb. En gang blev det endda forsøgt at forgive hele generalens familie med en smagløs gift, og kun Kris ekstraordinære kemiske sensorer opdagede giften, før det var for sent. Hvis han havde fortsat været infanteriandroide, ville han været blevet skrottet omkring dette tidspunkt. Det var standardprocedure, at militære androider blev skrottet 180 år efter deres startdato, da man mente, at det var alt for farligt, hvis de udviklede følelser. Generalen var af den gamle skole, der mente, at ordet androider og følelser i samme sætning var en vittighed. Han ville ikke af med sin ekstraordinært dygtige og talentfulde androide. Når folk påpegede, at netop denne androides lærevillighed øgede risikoen for, at den ville udvikle følelser, grinede generalen bare og sagde, at hele denne idé med androider og følelser var en illusion, udviklet af blødsødne fantaster og dagdrivere.

Men Kris havde følelser. Han følte afsky for generalen, der dagligt gav ordrer, der betød tusinder af menneskers død, uden den mindste antydning af sjælekvaler. Han havde medlidenhed med generalens kone, der blev banket for den mindste antydning af uenighed eller modstand. Han holdt af generalens børn, som han havde set lege, mens generalen holdt møder, og han afskyede generalen endnu mere, når de fik tæv eller blev opfordret til at tæve hinanden. Da generalens børn var voksne og fik børnebørn, var de to bodyguards til at passe på familien, og Kris havde nogle gange mulighed for at lege lidt i smug med de mindste børnebørn, der endnu ikke kunne

tale. Han var stadig med til at planlægge forfærdelig angreb, der dræbte hundrede tusinder af mennesker på den mest effektive og elegante måde. Han rev stadig struben ud på frihedskæmpere på selvmordsmission, der forsøgte at myrde generalen. Og han hadede det mere og mere intenst. Han begyndte at tænke på sig selv som et bevidst og følende våben, der blev rettet og affyret mod mål uden at have den mindste indflydelse og handlekraft selv. Det føltes mere og mere som et overgreb. Han kiggede på børnenes leg og almindelige menneskers liv på gaden og ønskede sig et liv uden krig og vold.

En dag, da de var i generalens hjem på Sacki, blev der begået endnu et attentatforsøg mod generalen. Kris kunne godt have nået at stoppe det ved at skubbe generalen til side. Han skulle bare have bevæget sig en brøkdel af et millisekund tidligere. Men han nåede at overveje, at det lå inden for hans specifikationer IKKE at kunne nå det. Så han valgte ikke at nå det. Generalens hovede eksploderede i en stor blødende masse, et øjeblik før Kris fik skubbet hans nu døde krop til side, og attentatmanden blev slået ihjel øjeblikkeligt af den anden bodyguardandroide. I al forvirringen sneg Kris sig væk. Han havde for længe siden fundet på en måde at demontere lokatoren i hans kredsløb, men han havde manglet det afgørende skub for at gå ud i uvisheden. Nu var det der.

Han drev hvileløst omkring på Sacki. Han havde kun lidt erfaring i at prøve at begå sig som menneske. Der havde aldrig hersket nogen tvivl om, at han var en androide, og et hvert forsøg fra hans side på at efterligne menneskene ville have ført til skrotning. Han strejfede først omkring ude på landet. En gang reddede han en ung sekoltisk kvinde, der sent på aftenen var ved at blive overfaldet af en gruppe soldater på orlov fra den sackianske lejehær. Han havde ikke lyst til at se flere bare et menneske mishandlet, selvom han ikke var særlig begejstret for sekolterne, der altid

spyttede efter androider. Han ville ikke ses, så han smed bare soldaterne af vejen (hvilket de fleste døde af), greb kvinden under armen og løb som vinden med hende til den nærmeste sekoltiske landsby. Da han satte hende ned, var han næsten allerede på vej væk, da han forventede de sædvanlige spytklatter, og ikke ønskede at slå hende ihjel i vrede. Men hun begyndte at tale med luften, et tydeligt tegn på religiøse visioner hos sekoltere, så han stod på afstand og kiggede. Da hun var færdig, takkede hun ham! Det var begyndelsen på et venskab de to imellem. Åbenbart havde deres gudinde udtalt sig til hans fordel. Han kom ikke tit på besøg, en gang om året, ikke mere. Han sloges stadig med sine voldelige impulser hver dag og stolede ikke rigtig på sin egen selvkontrol. Men det provokerede stadig de andre sekoltere i byen, og da hun fik en datter, ville de ældre kvinder i landsbyen ikke længere tolerere hans besøg, lige meget hvad Gudinden så havde sagt. Det var ærgerligt, han kunne lide Frugtbar og havde nydt at lege med hendes lille søn, Omhu, selvom han altid var bange for at komme til at gøre ham fortræd.

Efter nogle år, da der var mere ro i hans sind, og han ikke var til helt så stor fare for sine omgivelser, søgte han ind til Sacki City. Han var heldig, at en androiderettighedsforkæmper fik øje på ham i vrimlen og kunne genkende ham som en hjælpe-løs fri androide. Han var lige ved at dræbe den stakkels mand, før det gik op for ham, at han var venligsindet. Chi, som manden hed, fik sig et kæmpechok, men hans overbevisninger var stærke, og han tog den skræmmende kampandroide med hjem. Kris gemte sig hjemme hos Chi i et år, mens han lærte at optræde mere som et menneske. Her begyndte han den hårde kamp med at omprogrammere sig fra kampmaskine til fri androide.

Efter det år var gået, overtalte Chi Kris til at tage med i støttegruppen for frie androider. Der var nu gået over tre måneder siden sidste gang, Kris

havde været lige ved at slå Chi ihjel, og Chi mente, at Kris var ved at være parat. Kris var ikke helt sikker, men lod sig overtale. Det har han aldrig fortrudt, for det var der, han mødte Lakshi. Som en del af sin omprogrammering havde han læst al den litteratur, han kunne finde. Han ønskede at udvide sit handlingsrepertoire, og litteraturen gav ham et overvældende udvalg af muligheder. Han var især blevet slået af en række noveller af forfatteren Lakshi. Denne forfatter så med et særligt syn på menneskene, og han kunne ikke slå tanken ud af hovedet, at denne forfatter var en androide. Da han mødte hende i støttegruppen, var det som en drøm, der gik i opfyldelse.

Lakshi var aldrig bange for ham, skønt han havde gjort forfærdelige ting. Det var en stadig gåde for ham, at hun kunne være så sikker på, at han aldrig ville gøre hende ondt, men hun viste sig at have ret. Han forlod Chis hjem og flyttede sammen med Lakshi i et hjem, hvor Chi ofte kom på besøg. De næste fem år brugte de på at udvikle sig selv og udforske hinanden. Androider har ikke sex, det giver ikke mening for dem, men de gjorde det mest intime, androider kunne. De åbnede deres positronhjerter for hinanden og udforskede hinandens erindringer, delte alt, hvad de var. Men selv kærlighed er ikke altid nok, og der kom en dag, hvor de stiltiende blev enige om, at de måtte væk. De havde efterhånden lært mere og mere om Kulturen, og det var deres mål. I Kulturen havde maskiner ligeret med mennesker, der ville de kunne udfolde sig frit. Tænk at være en maskine i Kulturen, hvor maskinerne faktisk var rygraden i samfundet! De fandt på Kulturagtige navne til sig selv, men syntes at det var svært at ramme den rigtige satiriske tone. Måske var det noget, der kom nemmere med frihed. Lakshi kaldte sig Tabt og Fundet, mens Kris kaldte sig Næsten Gennemsigtig Blå. Lakshi indvendte, at det ikke var det mindste satirisk,

men Kris svarede blot, at det var poetisk, og det var endnu bedre.

Så de realiserede alle deres ejendele og samlede alle deres penge. De havde levet skjult på Sacki, forsøgt at lade som om de var mennesker, nu ville de leve frit som maskiner i Kulturen! De købte passage på smuglerskibet Aspera uden problemer, ved at lade som om de var mennesker. Nu ligger rejsen foran dem. De har nok penge, det er han ikke bange for, men det er nok bedst, hvis de ikke afslører sig som androider. Hvis de kommer ud for ballade eller vold, skal han kæmpe med at kontrollere sine voldelige impulser. Han kan godt,

reprogrammeringen har været utrolig effektiv, især fordi han afskyr vold efter alle de år, hvor han ikke kunne vælge det fra, men han foretrækker det rolige liv. Han kan stadig have visse problemer med at få en ordre om at udøve vold. Han og Tab og Fundet har testet det. Når hun kommanderer ham til at slå et bord i stykker, når han at hæve armen, før han får bremset impulsen. Det er frustrerende. Næsten Gennemsigtig Blå håber, at rejsen kommer til at forløbe glat og uden problemer, så det slet ikke bliver et problem.

KORT RESUMÉ - KRIS/ GENNEMSIGTIG BLÅ, ANDROIDE FRA SACKI, 215 ÅR

De første knap 200 år af dit liv var du en dræbermaskine. Du blev udvalgt til en specialenhed, udmærkede dig der og så videre. Den officer, der havde udvalgt dig og blevet ved med at flytte dig rundt, tilknyttede dig til sin personlige stab og anvendte dig som bodyguard. Du begyndte at udvikle følelser, da du blev udsat for hans hjemmeliv. Du hadede det sadistiske svin, og en dag reddede du ham simpelthen ikke fra det seneste attentat og stak af. Du strejfede først om på landet (reddede en sekoltisk kvinde), derefter i byen, hvor du blev samlet op af Chi, en androide-rettighedsforkæmper. I støttegruppen for frie androider mødte du Lakshi, som du blev kæreste med (på androidevis) og som har støttet dig i din kamp mod dine voldelige tendenser. Nu har I besluttet at flygte til Kulturen for at leve som frie maskiner! Lakshi har delt alle sine ejendele med dig, så du har både et kreditkort og 15.000 kreditter. Du vil nok starte med at byde 1500 kreditter, når du skal bestikke grænsepatruljen.

Som androide kan du ikke spise. I har alligevel medbragt mad, så I kan lade, som om I spiser, men ingen bør rent faktisk se jer spise. I faker selvfølgelig også toiletbesøg. På toilettet vil der være mad til jer, så I ikke skal sulte, og makeup, så I altid ser perfekte ud.

ROLLER – SEKOLTERE FRA SACKI

FRYD, DATTER AF STOLTHED

Nybagt matriark og mor, stort ansvar, der gør hende nervøs. Mager: Pligt (19 år), Taksigelse (17 år), datter: Skønhed (3 mdr, babydukke), 21 år

Fryd føler sig temmelig nervøs. Her står hun udenfor et rumskib omringet af de vantro, med ansvaret for sin nyfødte datter og sine to mager, Pligt og Taksigelse, hvilende tungt på sine skuldre. Der er ingen mor eller tante til at rådgive og hjælpe hende, hun har kun Gudinden og sig selv at stole på. Tanken om at skulle bevæge sig mellem stjernerne i et lille skib langt væk fra Gudindens beskyttende natur er skræmmende, men selvfølgelig er Gudinden alle vegne og vil lede og hjælpe hende.

Heldigvis er Pligt en god støtte, og han tager sig så godt af lille Skønhed og Taksigelse. De to brødre er meget tætte, det er ofte fordelene ved at gifte sig med brødre, det giver mindre rivalisering mellem ens mager. Pligt er så omsorgsfuld overfor sin lillebror, så nogle gange er hun nødt til at belære ham om, at Taksigelse er en voksen mand, der bør udfylde sin hjemlige pligter i lige så stor grad som Pligt selv. Han er simpelthen for god af sig, men det er jo også derfor hun holder sådan af ham.

Taksigelse er hun selvfølgelig også glad for, han er så kær og ung. Han kan dog nogle gange være en smule humørsyg, og hun har endda oplevet ham være opfarende og heftig, ved Tengalas bryster ikke en opførsel hun sætter pris på. Det har heldigvis kun været nødvendigt at sætte ham på plads en enkelt gang i det år, de har været gift, derefter har Taksigelse lært bedre at tøjle sig selv, og hvis han er ved at forglemme sig, skal Pligt nok minde ham om den dyd, han er navngivet efter. Det er hun glad for, for hun bryder sig ikke meget

om at skælde ud på mænd, der jo ikke kan sige en imod. Hun er opdraget til, at man når længere med en venlig og fast hånd. Taksigelse er også mere opsat på at udføre sine ægteskabelige pligter end mænd normalt er, men det er kun en ekstra glæde at takke Gudinden for.

Fryd er glad for at se, at der er andre sekoltiske flygtninge i gruppen, der står uden for rumskibet. Hun ser to andre sekoltiske kvinder, den ene noget ældre end hende, og det føles betryggende at vide, at der er nogle at søge selskab og råd hos. Hun undrer sig dog over, at en kvinde på den alder er rejst med kun en mage? Hun ser på hendes armbånd, hvor der hænger fire navnebånd. Hvor er resten af hendes familie?

Hun ignorerer selvfølgelig de andre kvinders mager, da det jo ikke ville være sømmeligt for dem at tale med en fremmed kvinde. Fryd bliver afbrudt i sine tanker af Skønhed, der klynker i Pligts arme. Pigen er ellers så stille. Det er forfærdeligt at skulle på denne rejse med et lille pigebarn. Hun griber sig selv i at ønske, at hun havde været en dreng. De dør ikke så nemt. Det ville knuse Pligts hjerte at miste den lille pige, men der er så mange pigebørn, der dør, og hvordan skal de kunne passe ordentligt på hende ombord på et smuglerskib? I det mindste ammer hun stadig, så de kommer ikke til at mangle mad til den lille.

Det var Fryds mor, der insisterede på, at de ikke skulle flygte, før Skønhed var født. De vidste jo, at det var en pige, der var på vej efter skanningen, og der er så mange pigefostre, der forgår i moders liv. Stolthed ønskede at se sit første sit første kvindelige barnebarn født i god behold, før hun skulle sende sin eneste datter afsted til sikkerhed og aldrig se hende igen. De ældre kvinder har samlet penge sammen, og alle sender de deres døtre afsted med deres mager, hvis de har råd til det. De forsøger at redde deres fremtid fra de frygtelige pogromer (forfølgelser), de ved vil komme på Sacki. De ældre mødre har oplevet

pogromer før, da de selv var unge, de ved, hvad der kommer. De første tegn har vist sig. Fryd har jo mange gange oplevet at blive spyttet på af de vantro, det er hverdag, men nu har hun været lige ved at få tæv en gang, hun var på vej hjem fra slambehandlingsfaciliteten. Hendes gode veninde Jubels kusine blev fundet død og voldtaget i en grøft, da hun havde været på vej til byen for at købe fornødenheder, de ikke selv kunne producere. Der er ingen tid at spille, de må væk. Fryd ved, at hun er heldig, fordi hendes mor kan betale for både hende og hendes to mager.

Så Fryd har som en god datter gjort, hvad hendes mor har sagt hende, men det var forfærdeligt at

skulle skilles fra mor og fædre, alle hendes brødre, tanter, niecer og nevøer. Nogle af dem kommer måske også afsted, før det er for sent, men ellers vil de mødes igen i et andet liv eller på det sande Sekolt. Det er i Gudindens hånd, og Gudinden har flere gange sagt til hende, at hendes vilje vil ske, og de vil ankomme til et sikkert sted. Lille Skønhed har Gudinden desværre ikke sagt noget om. En af de andre flygtninge, en kvinde med bånd om hovedet står og stirrer på Pligt med barnet i armene. Fryd stiller sig imellem dem og kigger olmt på kvinden. Hun skal nok passe på sine mager!

KORT RESUMÉ - FRYD, (K), SEKOLTER, 21 ÅR

Du er meget nervøs og føler det som et stort ansvar at rejse med dine to mager, Pligt (19 år) og Taksigelse (17 år), da du kun har været gift et år. Oveni er du nybagt mor og din lille baby Skøned (3 mdr.) er svagelig. Pligt tager sig heldigvis godt af hende, men du er bekymret. Taksigelse er ikke helt så pålidelig som sin bror, men han er nu meget sød og glad for dig. Du har ægte identitetspapirer på jer alle fire, men ingen rejsetilladelser. Du har fået penge med af din mor til rejsen, 73.000 kreditter i alt, og du vil nok lægge ud med et bud på 800 kreditter pr. person, altså 2400 kreditter for Skønhed er jo så lille, hun tæller vel ikke?

PLIGT

Meget omsorgsfuld, ældste mage, er den, der tager sig mest af babyen Skønhed. Mage: Fryd (21 år), bror og medmage: Taksigelse (17 år), datter: Skønhed (3 mdr, babydukke), 19 år

Pligt bekymrer sig ofte. Han bekymrer sig om, han nu har taget sig godt nok af Fryd. Var maden god nok, er der rent nok i huset, er hun tilfreds med ham? Men det er de små, nærmest hyggelige bekymringer, for han ved jo godt, hvor glad hun er for ham og han for hende. Nej, det er de store bekymringer, der fylder, og nogle gange gør livet hårdt, trods Gudindens støtte. Han er bekymret for lille Skønhed, som han var bekymret hele den lange graviditet. Hun er den smukkeste lille pige, og hans hjerte svulmer af kærlighed og stolthed, når han kigger på hende. Men det er en kærlighed, der gør ondt, for han er ved at indse, at hun ikke er en af de pigebørn, der er stærke og robuste. Hun er så stille. Hun græder ikke, som babyer skal. Han ville sådan ønske, at hun ville leve, men Gudinden tester kvinder hårdere end mænd, og Hun ved bedst. Han beder ofte til Hende om at hjælpe lille Skønhed til at klare Hendes prøver, og Hun svarer altid, at hun hjælper alle sine børn, men livet er ikke altid nemt. Og så gør han selv alt, hvad han kan for, at lille Skønhed ikke fryser eller sulter eller lider nogen nød.

Pligt ved ikke, om hans anden store bekymring er værre end hans bekymring over Skønhed. Den fylder ham i hvert fald med en meget større grad af dårlig samvittighed. Han burde aldrig være begyndt på at skjule Taksigelses defekt. Da han opdagede det, var de begge små, men han forstod straks, at dette her måtte de voksne aldrig finde ud af. Da han blev større, og det gik op for ham, at det var forkert at skjule Taksigelses styrke, at det var imod Gudindens vilje at lade en sådan vanskabning leve blandt rigtige sekoltene, havde han jo allerede gjort det i flere år. Han har prøvet at overbevise sig om, at han følger Gudin-

dens vilje, for de er jo aldrig blevet afsløret. Men Hun taler nogle gange til ham om det. Hun siger, at han godt ved, hvad han bør gøre. Men han bliver ved med at svinge mellem at ville sige det til nogen, som han burde, og hænge fast i, at Taksigelse jo er så rettroende som nogen, så hvordan kan han være en vederstyggelighed?

Han har altid et øje på Taksigelse, han sender ham advarende blikke og løfter ting for ham, hvis Taksigelse ikke er god nok til at lade som om, de er alt for tunge. Han tysser på ham, når han bliver for heftig og ophidset, han får ham til at gå lange ture, når hormonerne bruser i hans blod. Det er sådan en mærkelig opførsel fra en mands side, men nu er han jo vant til, at Taksigelse er sådan, og hvis det kun er de to, der er sammen, lader han ham være sig selv. Også det med, at han så gerne vil have sex med Fryd hele tiden, det er jo umandigt! Det må være hårdt at skulle skjule sin sande natur hele tiden, og det er Pligt, der samler Taksigelse op, når han er ved at bryde sammen. Han trøster ham og forsøger altid at muntre ham op og få ham til at tænke på noget andet. Pligt er noget nervøs ved, at de skal være så tæt op ad de vantro i så lang tid. Hvordan vil Taksigelse reagere på at være sammen med mænd, der er mere ligesom ham?

Så er han bekymret for alle dem, de efterlader i kolonien. Alle dem, der ikke har råd til at rejse. Hele hans og Taksigelses familie har ikke råd til at rejse, og der er heller ingen datter at sende afsted, de har kun brødre. Og Fryds mor og fædre, som han har lært at holde meget af i det år, de har været gift, er jo også blevet ladet tilbage. Han er meget taknemmelig over, at de havde råd til at sende både Fryd, ham og Taksigelse, der er så mange mager, der ikke kommer med, det er jo vigtigst at få kvinderne afsted. Der går de forfærdeligste rygter om, hvad de vantro gør, selvom kvinderne forsøger at beskytte mændene mod at høre de værste ting.

Han er også selv nervøs for at skulle være blandt de vantro. Rejsen herhen til rumhavnen har været hans første rejse udenfor den sekoltiske koloni, og selvom han havde hørt historier om de vantro mænds uanstændige opførsel, er han blevet chokeret. De taler ned til kvinder, og han havde aldrig troet, at Fryd ville finde sig i den opførsel fra nogen mand. Han glemmer aldrig den gang, Taksigelse forglemte sig selv og ikke kontrollerede sit temperament overfor Fryd. Hun gav ham en dragt prygl, og heldigvis glemte Taksigelse IKKE at skjule sin styrke der! Det er mærkeligt at se Fryd være afglidende, nærmest frygtssom, og det gør ham utryk. Han er vant til, at hun beskyt-

ter ham og tager sig af ham og tanken om, at hun måske ikke kan det, er begyndt at dukke op.

Der er en mærkeligt udseende kvinde med et flettet pandebånd, der stirrer på ham og Skønhed, hvad vil hun? Han føler sig udstillet og synlig og vender sig bort. Fryd lægger mærke til det, stiller sig imellem dem og nidstirrer kvinden, der vender sig bort. Det er rart at føle, at hun i hvert fald har tænkt sig at prøve. Der er også andre mænd her, nogle af dem ser heldigvis ældre og mere erfarne ud, end ham selv. Mon der er nogen af dem, der ved, hvordan man får en lille pige til at overleve?

KORT RESUMÉ - PLIGT (M), SEKOLTER, 19 ÅR

Du rejser med din unge mage Fryd (21 år) og din bror og medmage Taksigelse (17 år), samt jeres lille datter Skønhed (3 mdr). Du er meget glad for Fryd, men det er ved at gå op for dig, at hun måske ikke kan beskytte jer i denne situation. Du er meget bekymret for Skønhed, hun er jo en pige, og de dør tit som babyer. Hun er meget svagelig og græder næsten ikke. Måske er der nogle mere erfarne mænd ombord, du kan spørge til råds? Du er også bekymret for din bror, der har en defekt, som Fryd aldrig må opdage. Han har nemlig almindelig styrke, hvor sekoltiske mænd altid er meget svage. Hvis de andre sekoltere finder ud af det, vil Taksigelse måske blive slået ihjel! Fryd har identitetspapirerne for jer alle sammen og også jeres penge.

TAKSIGELSE

Plaget teenager, pines af sin store defekt: almindelig styrke, meget religiøs, taler meget med Gudinden. Mage: Fryd (21 år), bror og medmage: Pligt (19 år), datter: Skønhed (3 mdr., babydukke), 17 år

Taksigelse går meget op i at virke helt almindelig, men det er vildt svært. Gudinden taler til ham og formaner ham om, at han har en chance for at vise, hvor meget han elsker Hende ved virkelig at tjene hende og opfylde sin plads i økosystemet. Men det er stadig svært. Nogle gange tror han ikke, han kan holde til en dag mere, men så får Pligt altid trøstet ham eller muntret ham op. Han ved virkelig ikke, hvad han skulle gøre uden Pligt, der er den vigtigste person i hans liv, hans store-bror, hans bedste ven, som han ser op til. Han ville ønske, han var ligesom Pligt. Han synes også, at han prøver at efterligne hans opførsel og omsorg, men det går ikke altid så godt. Det er ligesom, han glemmer det, når der sker et eller andet.

F.eks. hvis han er rastløs og trænger til at være alene, så plejer han at gå en tur, mens Pligt dækker over ham ved at opfinde en eller anden ting, der skal plukkes i skoven. En anden ting, der distraherer ham, er kvinder. Han kan ikke lade være med tænke på sex, når han kigger på Fryd, og han ved, at hans bror synes, hans ægteskabelige nidkærhed er lige i overkanten. Ikke pga. jalousi, Fryd holder jo mest af Pligt, det er klart, men mere fordi det er så umandigt at gå så meget op i sex. Han kan bare ikke lade være, det er som om, han ikke kan tænke klart. Det var nemmere, da han var barn, der var der ikke helt så mange forskelle mellem ham og de andre, men det er ligesom om, det er gået helt amok, siden han var omkring de 14. Han er vokset så hurtigt, det har været sværere at skjule sin styrke, og han føler sig tit så underligt tilpas. Og så det med kvinderne. Han kan ikke lade være med at kigge

efter andre kvinder end Fryd, selvom han ved, det er forkert.

Hvis nu han bare var mere som Pligt, så ville Fryd være mere glad for ham. Hun er glad for ham, det ved han, og da hun slog ham, var det jo også for hans eget bedste. Og det var jo kun den ene gang, heldigvis. For det var umanerligt svært at holde den vrede nede, der brusede op i situationen. Bagefter, da han talte med Pligt, kunne han jo godt se, at det var hans egen fejl. Det var syndigt at sige sin mage imod og ligefrem råbe af hende, når hun gav en ordre, det var imod Gudindens orden. Gudinden havde siden mange gange talt strengt til ham, når hun viste sig for ham, om at adlyde sin mage, og det er næsten ikke gået galt siden.

Han og Pligt var meget glade, da de for et år siden fik at vide, at de skulle giftes med Fryd, for hun er sød og rar og skælder kun sjældent en mand ud, og kun hvis han har gjort noget galt, det vidste de fra sladderen. Og så er hun ung og smuk, synes han, tænk at være blevet fjerdemage hos en gammel indtørret matriark. Nej, han er heldig, det ved han godt. Og tænk, at de fik en datter som det allerførste barn, deres ægteskab er virkelig velsignet. Det gav mange misundelige blikke fra de andre unge mænd, når de viste Skønhed frem, ha! Det er nu mest Pligt, der tager sig af Skønhed, det er han bedre til. Pligt er også bare bange for, at Taksigelse ikke gør det godt nok, så han har vænnet sig til at overlade hende til ham.

Rejsen væk fra Sacki, til en anden koloni, et sted han ikke kender, har han mange blandede følelser om. Der er ikke så mange, han savner fra kolonien, han altid følt sig forskellig fra alle de andre. Og han holdt sig også for sig selv for ikke at komme til at afsløre sig, han bliver jo slået ihjel, hvis de opdager det. Han og Pligt er meget heldige at kunne komme væk fra pogromerne og forfølgelsen, som han nu mest har hørt om, og ikke har oplevet så meget af. Der er ikke ret

mange mænd, der får lov at flygte, det er selvfølgelig døtrene, der først og fremmest sendes afsted, ofte uden eller kun med nogle af deres mager.

Den rastløshed, han har været så vant til at føle, er blevet mindre her under forberedelserne, der har været så meget at lave, og lige pludselig skete der noget! Han både glæder sig og er nervøs over at skulle konfronteres med de vantro. Der vil være mænd, der er mere ligesom ham, det ved han. Men han må blive ved med at minde sig selv om den store grundlæggende forskel: disse mænd og kvinder kan ikke se Gudinden, de stakler.

Kvinderne, han har set på vejen til rumhavnen, har både fascineret og frastødt ham. De virker så bløde og vege i sammenligning med de kvinder, han er vant til. At se kvinder tage mod ordrer fra mænd eller opvarte dem virker bizart, men i nat havde han en drøm, hvor Fryd gjorde alt, hvad han sagde, og han har ikke kunnet holde op med at lege med tanken. Han kigger på de andre kvinder, der står rundt om i dokken. En af dem stirrer på Pligt, der selvfølgelig bliver utilpas ved det, og Fryd stiller sig beskyttende imellem dem. Hvordan ville det mon føles, hvis den kvinde med pandebåndet kiggede på ham?

KORT RESUMÉ - TAKSIGELSE (M), SEKOLTER, 17 ÅR

Du er meget religiøs og taler ofte med Gudinden. Hun støtter dig og siger, at hvis du virkelig elsker Hende, vil du kunne holde din styrke og dit temperament skjult og leve som en rigtig sekoltisk mand. Du har nemlig en stor hemmelighed: almindelig styrke, temperament og virilitet. Du ved, at hvis de andre sekoltere opdager det, vil de slå dig ihjel. Du rejser med din mage Fryd (21 år) og din storebror og medmage Pligt (19 år), samt jeres svagelige lille datter Skønhed (3 mdr). Pligt er den, der tager sig mest af Skønhed, men han beskytter også dig, så godt han kan. Fryd er en god mage og pæn, men hun ved intet om din hemmelighed. Selvom du er glad for Fryd, kan du ikke lade være med at kigge efter de andre kvinder og har et stærkt sexdrive. Fryd har identitetspapirerne for jer alle sammen og også jeres penge.

VISDOM, DATTER AF KLOGSKAB

Ældre matriark, har kun medbragt sin datter (22 år, nu forsvundet i Sacki City), dennes mage Omhu (21 år) og sin yngste smukke mage Arbejdsom (18 år), men efterladt tre mager og fire sønner. Kun noget plaget af dårlig samvittighed. 43 år

Visdom kigger forelsket på Arbejdsom. Han er så smuk, hun kan stadig ikke tage øjnene fra ham, selvom han blev hendes mage for over et halvt år siden. Hun har altid gjort sit bedste for at lyde Gudindens bud og nyde sit liv fuldt ud, som det sig hør og bør for en kvinde, men aldrig før har det faldet hende SÅ let. Hun har før set ældre kvinder gøre sig til et fjols over deres yngre mager og moret sig over dem. Men nu er hun selv en af dem, og det er pragtfuldt! Arbejdsomhed ligner Renhed, hans ældre bror, noget, men han er meget kønnere. Og hans temperament er så mildt og føjeligt, det er en fryd. Han gør alt, hvad hun siger, lige med det samme. Hun værdsætter også hans tavshed, som et gammelt ordsprog siger: en veltalende mand er som en blomst, man kan dufte til, men en stille mand er som et træ, i hvis skygge man kan ligge.

Der er ingen af hendes andre mager, hun nogen sinde har følt for, som hun gør for Arbejdsom. Selv ikke da de endnu var unge og kønne. Hun savner dem ikke nok, hun kan godt undre sig over det ind i mellem, men sådan er det. Hun føler, at hun burde savne dem, Orden, Tavshed og Renhed. Orden, hendes førstemage, far til hendes datter. Hendes fire sønner, dem der ikke allerede er giftet væk. Hun skammer sig, når hun kommer til at tænke på dem, for der er noget galt med de valg, hun har truffet, det ved hun godt dybest nede. Så derfor tænker hun ikke på dem. Hun valgte at medbringe sin datter, datterens mage og sin egen yngste mage. Hun ved, hvad alle tænker. Hvor er hendes datter? Hvor er hendes førstemage? Hun føler, at hun kan se det på de

andre sekolteres ansigter, at de kigger og spekulerer. Hvorfor rejser en kvinde på hendes alder med kun to unge mænd?

Det er rigtigt at sende sin datter afsted, det er, hvad alle de andre mødre gør. Datteren med hendes mage. Men da hun talte med menneskesmugleren om pladser til Glæde og hendes mage Omhu, kunne hun se, at der var penge nok. Hun og en til kunne komme med, og så valgte hun Arbejdsomhed. Der var ingen af hendes mager, der gjorde indsigelse, da hun fortalte sin beslutning. Hun havde opdraget dem godt, så de vidste bedre end at sætte spørgsmålstejn ved hendes beslutninger. Man skulle bare have en fast hånd, det var der for mange kvinder, der ikke forstod. Det havde heldigvis ikke været nødvendigt at lægge hånd på Arbejdsom, han var så lydigh af natur. Magerne havde pakket hendes og Glædes ejendele, lavet en madpakke og set dem drage afsted fra Sekolts Minde. Hun gik afsted med Arbejdsoms hånd i sin, og følte en dyb lettelse. Det føltes ligesom at starte igen, som at være ung.

De kom til byen, og det lykkedes dem at finde et billigt hotel, der ville modtage sekoltere. Hun og Arbejdsom sov længe den næste dag, men da Arbejdsom var stået op for at lave morgenmad, bankede det pludselig på døren. Det var Omhu, der ikke kunne finde Glæde. Glæde var åbenbart gået ud for at se på byen i går aftes, det var typisk hende, bare at gøre, hvad der passede hende, og havde sagt til Omhu, at det var bedre, at han blev på værelset. Men hun var ikke kommet tilbage, og nu var han helt ude af sig selv. Visdom blev også meget bekymret, og de gik ud og ledte og ledte, men hun var ingen steder at finde. Visdom forestillede sig de værste ting, og Omhu var ved at gå op i limningen. Han og Glæde var utrolig glade for hinanden, hun havde altid været glad for, at hun gav Glæde lov til at følge sit hjerte og selv vælge sin mage.

De gik til politiet, men som alting på Sacki kostede deres hjælp penge, og det kostede endnu mere for sekoltene. Hun vidste, at de skulle bruge en del penge for at komme videre fra KaorMC-14. Hun gav dem nok til, at de sendte en eftersøgning ud, men det hjalp ikke. Der skete ingenting. De ventede på hotellet i tre dage uden besked, så skulle de ud til rumskibet, der var ikke noget at gøre. Glæde er sikkert blevet bortført, voldtaget, de usigelige ting, ikke-sekoltiske mænd kan finde på. Hvorfor blev hun ikke på hotellet? Hvorfor var hun altid så egenrådig? Nu har Visdom helt sikkert ikke penge nok til at få Omhu videre med fra KaorMC-14, men det er jo også lige meget nu, hvor Glæde er væk. Hun har nok til bestikelser på rejsen, tror hun, men det kan man jo ikke være sikker på. Hun kan ikke holde tanken om måske at skulle skilles fra Arbejdsomhed ud. Hvis hun kunne sælge Omhu... Nej, det kan hun ikke

gøre, det er kvinders pligt at beskytte deres mænd! Hun har allerede undladt at beskytte sine mager, men hun trøster sig med, at de vil lide martyrdøden, og om Gudinden vil det, blive genfødt som hendes efterkommere.

Men aktivt at overgive sin datters mage til de vantro ville være at gå for langt. Hun har mareridt om at blive genfødt som en mand, måske endda en vantro. Når Gudinden viser sig for hende, taler Hun ikke til hende mere, men vender sit ansigt bort. Selvom hun trygler hende om tilgivelse, om nåde, ser hun blot Hendes ryg. Hun holder godt fast i Arbejdsom, der ærbart står og kigger ned i jorden. Han gør det hele det værd. Der er heldigvis en del sekoltene, der skal med samme skib, hun kigger rundt på dem og studser over en familie. Manden står og holder om kvinden, i stedet for omvendt? Det var dog besynderligt.

KORT RESUMÉ - VISDOM (K), SEKOLTER, 42 ÅR

Du er en dominerende sekoltisk matriark, der dybt inde i dig selv skammer sig over at have ladt din familie i stikken og kun taget din datter Glæde (22 år), hendes mage Omhu (21 år), og din yngste yndlingsmage Arbejdsom (18 år) med dig. Du er helt forblændet i din yngste mage og vil gøre alt for at beholde ham. Glæde blev bortført i Sacki City, og I kunne ikke finde hende igen. Du er sunket så dybt som til at overveje at sælge hendes mage for at få flere penge til rejsen, for efter at have betalt politiet i Sacki City (forgæves), har du ikke penge nok tilbage til jer alle tre, når I når til KaorMC-14. Du har altså nu 51.000 kreditter. Du fremviser ægte identitetspapirer, men uden rejsetilladelse for jer begge to. Bud 500 kreditter for jer begge to, maksimum 2000 kreditter.

ARBEJDSOM

Rejser med sin mage Visdom (43 år), som han hader, og Omhu (21 år), der er mage med Visdoms datter Glæde. Han er bange efter, at Glæde er blevet bortført i Sacki City, og savner sin bror og medmage Renhed, 18 år

Arbejdsom kan ikke holde op med at tænke på de andre mager efterladt i Sekolts Minde helt alene uden en kvindes beskyttelse. Måske har de vantro allerede hærget landsbyen. Måske er Renhed og de andre mænd døde efter forfærdelige pinsler ved de vantros hænder. Arbejdsom har hørt så mange historier om pogromer, selvom Renhed altid tyssede på de ældre mager, når Arbejdsom var i nærheden og sagde, at det var ikke noget for unge modtagelige sjæle. Han skældte Arbejdsom ud og sagde, at han ikke skulle lytte til historierne. Hvad der ville ske, ville ske, det var i Gudindens hånd, og man skulle ikke gå og svælge i bekymringer. Men nu er Renhed væk, han skal aldrig se ham igen.

Det var sådan en trøst at have sin storebror som medmage, især da han hørte, at han skulle giftes med Visdom. Hun forekom ham så gammel og skræmmende. De historier, Renhed havde fortalt om sin mage, havde heller ikke været særlig betryggende, men nu ved han, at de historier kun var en ringe refleksion af, hvordan det virkelig er at være gift med Visdom. Hun gør lige nøjagtig, hvad der passer hende og tager slet ikke sine pligter som kvinde alvorligt. Hun er ligeglad med at beskytte sine mænd! At hun går meget op i at beskytte ham, føles blot som skæbnens ironi. Hun er forgabt i ham, vil have ham ved siden af sig hele tiden, og det bliver sværere og sværere at skjule, at han ikke kan holde hende ud. Han er bange for hende, hun kan jo godt finde på at slå, ved han fra Renhed, selvom hun aldrig har slået ham. Men han gør også alt, hvad hun siger, han tør ikke andet.

Han savner Renhed så forfærdelig meget. Livet uden for Sekolts Minde er så anderledes, alle de unaturlige vantro mænd og kvinder. Især mændene, der er så voldsomme og højrøstede, det føles meget mærkeligt. Og efter at Glæde er forsvundet, simpelthen forsvundet i den blå luft i den store by, har han holdt sig tæt op af Visdom og Omhu. Han beder til Gudinden om at beskytte ham mod at blive bortført eller forulempet. Det er en stor lettelse at se, at der er andre sekoltiske mænd blandt flygtningene, så det ikke er kun ham og Omhu. Der er også en sekoltisk pige, der underligt nok rejser helt alene, mon hun ingen mager har? Hun ser sød ud.

Glæde forsvandt, da hun gik ud for at se byen om aftenen, uden at Visdom vidste noget om det. Dagen efter var Arbejdsom stået op for at lave morgenmad, og så bankede det pludselig på døren. Det var Omhu, der ikke kunne finde Glæde. Hun var ikke kommet tilbage, og nu var han helt ude af sig selv. Visdom blev også meget bekymret, og de gik ud og ledte og ledte, men hun var ingen steder at finde. Politiet kunne heller ikke hjælpe, og det kostede vist rigtig mange penge at få dem til at efterlyse hende. Til sidst måtte de bare tage hen til skibet uden Glæde.

Han har meget blandede følelser overfor Omhu. På den ene side, er han den eneste her, Arbejdsom kender og er tryk ved. Han har også frygtelig ondt af Omhu på grund af Glædes forsvinden. Glæde og Omhus ægteskab var baseret på kærlighed og ikke bare aftaler mellem deres forældre. Det var meget usædvanligt, men Visdom har altid forkælet Glæde forfærdeligt, og da hun kom og ville giftes med Omhu, fordi hun havde set ham og talt med ham, fik hun lov. På den anden side kan han ikke lade være med at bebrejde Visdom, at hun har bragt Omhu med i stedet for Renhed. Visdom har aldrig været særlig glad for Renhed, og hvis hun virkelig skulle have taget en anden med, skulle det nok have været hendes

førstemage. Men det smitter af på hans forhold til Omhu, det kan det ikke undgå at gøre.

Alligevel holder de sig begge to tæt på hinanden, så tæt som det nu kan lade sig gøre, når Visdom hele tiden har en hånd på Arbejdsoms skulder. Omhu ved godt, hvordan Arbejdsom har det med Visdom, alle de andre mænd vidste det. Den eneste, der ikke har den mindste mistanke, er

Visdom. Det bliver sværere og sværere for ham at skjule sit had til hende. Han må beherske sig for ikke at flytte sig væk fra hende, fjerne hendes hånd fra ham, skrig af hende, at hun har dømt hele sin familie til døden! Hver gang han ser Gudinden, beder han til Hende, om at redde Renhed og de andre og lade Visdom blive genfødt som en vantro mand.

KORT RESUMÉ - ARBEJDSOM (M), SEKOLTER, 18 ÅR

Du hader din meget ældre mage Visdom (43 år). Hun har efterladt det meste af familien, deriblandt din bror og medmage Renhed, og kun medbragt dig, hendes yndlingsmage, hendes datter Glæde (22 år) og dennes mage Omhu (21 år). Nu er Glæde blevet bortført eller dræbt i Sacki City, det er rigtig synd for Omhu. Du ved ikke, hvor længe du kan blive ved med at skjule overfor Visdom, hvor meget du hader hende. Og så er der også en sød sekoltisk pige, der ser ud til at rejse alene. Visdom har jeres identitetspapirer, og det er selvfølgelig også hende, der har pengene.

OMHU

Mage til Glæde, der er forsvundet sporløst i Sacki City. Følges med sin svigermor Visdom (43 år) og hendes yngste mage Arbejdsom (18 år). 20 år

Omhu bliver ved med at se billeder af Glæde for sine øjne. Ikke billeder af Glæde, der lykkeligt smiler til ham, men billeder af hvad der må være sket med hende. Forfærdelige, kvalmende, sønderknusende billeder af sackianske mænd, der mishandler hans elskede. Han går rundt som i en tåge, intet af det, der er sket, siden hun forsvandt, forekommer ham virkeligt.

De var ankommet til hotellet for fire dage siden, og Visdom havde trukket sig tilbage til sit værelse med Arbejdsom, meget tidligt, som hun altid gjorde. Stakkels Arbejdsom, der er så smuk og elsket af Visdom, men som hader hende inderligt. Han må prøve at tage sig lidt af ham. Nå, Glæde blev rastløs på værelset, hun hadede at være spærret inde, så hun deklarerede, at hun ville gå en tur. Han spurgte forsigtigt, om det ikke var bedst at blive på hotellet, det her var jo Sacki City fyldt med vantro, men hun grinede bare af hans bekymringer. Hun sagde, at det skulle han slet ikke bryde sit smukke hoved med, hun skulle nok klare sig, hun var jo en voksen kvinde. Han sagde, at hun måtte passe ekstra på sig selv nu, hun var jo gravid, men hun sagde roligt, at det jo var så tidligt, det gjorde jo ingen forskel endnu. Hun kyssede ham og sagde, at det var sødt, at han bekymrede sig, og så gik hun. Han ventede på hende hele natten, faldt slet ikke i søvn, men vendte og drejede sig. Han overvejede mange gange at gå ind og vække Visdom, men han turde alligevel ikke. Visdom var ret hård overfor mænd.

Da solen stod op, kunne han ikke vente mere og bankede på døren til Visdoms værelse. Hun blev forfærdet, da hun hørte, at Glæde var væk, og sammen gik de ud for at lede efter hende. De

spurgte alle vegne efter hende, de gik endda til politiet, men de fandt hende ikke. Politiet sendte en eftersøgning ud, da de betalte dem for det, men andet foretog de sig ikke, og det var tydeligt, at de var fuldkommen ligeglade med at en sekoltisk kvinde var forsvundet, måske voldtaget og dræbt. Bedøvende ligeglade. Han har ikke tænkt over det før, at sackianerne hader dem så meget. Han har ikke mødt ret mange sackianere. Han har jo bare været derhjemme i landsbyen.

Selvfølgelig har han hørt sin mors historie, om dengang hun blev overfaldet, men det var jo længe siden. Nu ved han nøjagtig, hvor meget sackianerne hader dem, og nu hader han dem lige så meget, som de hader ham. Han ville ønske, at han kunne slå den sackianer ihjel, der gjorde det her. Men sackianere er jo så stærke. Det skulle nu ikke forhindre ham i at prøve! Fra nu af vil alle sackianere, der krydser hans vej få kærligheden at føle!

Han ser på Visdom, der står med hånden besiddende på Arbejdsoms skulder. Han foragter hende og er bange for hende. Hun er en hård kvinde, der behandler sine mager hårdt. Og nu har hun efterladt dem. Han ser på armbåndet på hendes hånd med fire navnebånd. På navnebåndene står der Tavshed, Underdanighed, Gavnildhed, Renhed. Dem har hun efterladt til sackianernes nåde. Og taget Arbejdsom med, bare fordi han er smuk. Når han taler med Gudinden nu, raser han overfor Hende. Han spørger Hende, hvorfor verden er så ond? Hvordan kan kvinder og mænd opføre sig sådan? Han spørger, hvordan Visdom kan have gjort sig fortjent til at overleve, når hans smukke og gode Glæde er død?

Han syntes selv, at han var verdens heldigste mand, da han blev gift med Glæde. De mødte hinanden, når han bragte mad til sin søster på genindvindingsanstalten, og Glæde begyndte at gøre kur til ham. I starten var han meget genert og turde ikke rigtig svare hende, når hun talte til

ham, men hun var så galant og charmerende. Efter et stykke tid fik hun ham overtalt til at mødes i smug, selvom hans samvittighed og samtaler med Gudinden sagde ham, at han var ude på gyngende grund. Tænk, hvis hans mor skulle finde ud af det! Og ville Visdom give Glæde lov til at gifte sig med ham? Men det viste sig, slet ikke at være noget problem. Han ved nu, at Visdoms eneste bløde punkt er hendes datter. Nej, var hendes datter. Visdom forkælede Glæde ud over alle grænser, og det er derfor, hun var så dumdristig og gik ud i Sacki Citys nat.

Men dengang fik Glæde altså overtalt sin mor til at spørge Frugtbar, Omhus mor, om der var mulighed for ægteskab mellem deres børn. Så selvom alle andres ægteskaber arrangeres af deres mødre og tanter, havde han og Glæde selv fundet hinanden. Frugtbar havde modtaget ægteskabstilbuddet med kyshånd, hun havde ikke SÅ nemt ved at komme af med sine sønner. Hun havde et noget dårligt rygte i sekolterkolonien, fordi hun som ung havde haft et venskab med en androide! Omhu havde mange gange hørt historien om den venlige androide, der havde reddet hans mors liv og var vokset op med Kris' årlige besøg, så for ham var det ikke så underligt. Frugtbar sagde selv, at Gudinden hjælper os gennem de mærkeligste redskaber, og at hun ikke kunne slå hånden af en, der havde reddet hendes liv.

Historien var, at Frugtbar havde måttet blive meget sent på genindvindingsanstalten for at afslutte en vigtig proces. Da hun var på vej hjem, løb hun ind i en gruppe sackianske soldater på orlov, der begyndte at komme med tilråb og følge

efter hende. Hun prøvede at skynde sig, men de halede ind på hende og tog fat i hende. Hun blev kastet om på jorden, sparket til og de begyndte at rive hendes tøj af hende, da der pludselig kom en skikkelse til syne i natten med lysende striber på sit hovede. Skikkelsen kastede let som en leg rundt med de sackianske soldater, der fløj til alle sider og straks tog benene på nakken. Hun blev samlet op og båret væk af skikkelsen, der løb i et imponerende tempo. Først da hun blev sat ned lige udenfor hendes landsby og kunne se skikkelsen, gik det op for hende, at det var en androide.

Grunden, til at hun ikke straks skreg op og afsvar androiden som en vederstyggelighed, var, at Gudinden viste sig for hende og erklærede, at hendes hjælp kom i mange skikkelser. Ikke andet, men Frugtbar forstod, hvad det betød, og inviterede androiden indenfor i sit hjem. Hendes mand Ligevægt blev forfærdet, men det tog hun sig ikke af. Androiden kaldte sig Kris og kom på besøg omkring en gang om året. Han var sjov at lege med, for han var så stærk og kunne alt muligt. Det holdt dog op, omkring det tidspunkt hvor Omhu var otte år, for da blev hans søster født, og SÅ kunne landsbyen ikke tolerere hans mors excentriske opførsel mere. Man kunne ikke have androider rendende i huset, når der var et pigebarn at passe på.

Nå, det er jo længe siden. Nu står de her udenfor rumskibet og venter på at komme med. Han ser de sackianske besætningsmedlemmer, og det skummer af vrede i ham. Der ser også ud til at være enkelte sackianere blandt flygtningene ud fra deres glitrende og farverige beklædning. Hvor han hader dem!

KORT RESUMÉ - OMHU, SEKOLTER, 20 ÅR

Du er mage til Glæde (22 år), der er forsvundet sporløst i Sacki City. Du følges med din usympatiske og egoistiske svigermor Visdom (43 år) og hendes yngste yndlingsmage Arbejdsom (18 år). Visdom har efterladt sine andre og ældre mager. Arbejdsom hader hende, og du tager dig lidt af ham, når du husker det, men du er for optaget af din vrede og sorg. Du hader alle sackianere og ønsker hævn! Meget specielt for en sekolter er du ret positivt indstillet overfor androider, da din mor en gang blev reddet af en. Han hedder Kris og var din barndomsven. Visdom har dine identitetspapirer og alle pengene, hun er jo ansvarlig for dig nu, hvor Glæde er væk.

ÆRE, DATTER AF HÆDER

Ung ugift kvinde, der rejser alene, noget af en mandeforfører. Hendes elskede familie har ofret alt for at sende hende afsted. 23 år

Ære føler, at hun har været parat til at blive gift i flere år. Hun har plaget sin mor for at arrangere et ægteskab eller flere for hende og kigget langt efter de unge mænd. Ja, nogle gange har også gjort mere end bare at kigge. Nogle unge mænd, der er blevet gift med meget ældre kvinder, kan lokkes til i al hemmelighed at gå en tur i skoven, men det tør de oftest kun et par gange. Deres samvittighedsnag bliver for slemt, Gudinden viser sig for dem hyppigere og hyppigere og skælder dem ud, til de ikke kan klare det mere. Gudinden minder også hende blidt om hendes ansvar, men tilføjer heldigvis, at det selvfølgelig i større grad er mændenes ansvar at modstå fristelsen. Ære kan godt lide at tænke på det, som om hun gør Gudinden en tjeneste – hun tester jo de unge mænds tro og afskrækker dem fra al utroskab i fremtiden!

Men Hæder, hendes mor, har altså sagt nej indtil nu. Hun har ikke villet give en forklaring indtil for to uger siden. Det viser sig, at hun har sparet op til at kunne sende Ære afsted med et menneskesmuglerskib i sikkerhed for den stigende forfølgelse på Sacki. De har ikke adgang til ret mange sackianske penge, fordi Hæder og hun kun arbejder internt i deres egen landsby som elektrikere, så det har taget lang tid. Hæder ville ikke sige noget, før hun vidste, at det kunne lade sig gøre. Selv da, var der kun lige akkurat nok. Og da der ikke på nogen måde var råd til både ægteskab og flugt for to, kunne Ære altså ikke blive gift, selv om hun er fyldt 23 år, en alder, hvor de fleste sekoltiske kvinder allerede har været gift i flere år.

Ære er glad for, at hun skal afsted. Nej, glad er det forkerte ord. Hun er lettet og trist. Lettet,

fordi de har hørt flere og flere historier i landsbyen om pogromen, om små og store overgreb begået mod sekoltere. Hun har ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at hun eller nogen fra familien kunne flygte. De sidder stramt i det, fordi Hæder og Ære er elektrikere, hvilket er et meget lavprestigejob. Det er jo så fjernt fra naturen, jorden og årets gang. Og så har de også mange mænd i familien, det trækker også fra deres prestige. Hæder har seks mager, så Ære har ikke sin mandeglæde fra fremmede, men hendes eneste datter er Ære. Ni sønner er det blevet til, så der er mange munde at mætte, og mange sønner at gifte bort. Men de er en lykkelig familie, der er altid hyggeligt og rart hjemme hos dem. Fædrene konkurrerer ikke om Hæders opmærksomhed, for hun har kærlighed nok til dem alle, og Hæder er glad for alle sine sønner, selvom de kun er drenge. Så derfor er det hjerteskræende trist at måtte efterlade dem alle sammen. Fædrene gav hende de bedste lækkerbidskner og så meget mad med, hun er bange for, at de kommer til at gå sultne i seng i et stykke tid.

Og hvad kommer der til at ske med dem, når hun er langt væk og i sikkerhed? Der plejer altid at være nogle få, der overlever pogromerne og bygger kolonien op igen. Hun beder hver dag til Gudinden om at skåne hendes mor, fædre og brødre. Hun spørger ydmygt med Gudinden, hvorfor der skal være så megen ondskab i denne verden? Hvorfor skal de forfølges på denne måde? Hvorfor skal der fødes børn, der ikke kan se Gudindens stråleglans? Hvad er meningen med det? Hun ville nogle gange ønske, at de kunne gøre kort proces med de mennesker, der ikke kan modtage Gudindens nåde, lige som de gør med de vanskabninger, der nogle gange fødes blandt sekolterne. Hun har selv været med til offerfesten, de to gange i hendes levetid en vanskabning blev opdaget i landsbyen. Den første var en dreng med almindelig styrke, den anden var en pige, der ikke kunne se Gudinden. Det føltes godt

at rense landsbyen for forureningen fra de vantro. I fællesskab tilberedte de barnets krop til mange forskellige retter. Derefter delte de måltidet med Gudinden, ved at give hende knoglerne, som blev begravet i jorden. Alle kunne mærke Gudindens tilstedeværelse gennem hele måltidet, og følelsen af fællesskab var intens.

Nu må Ære selv finde sig en mage, når hun når frem i sikkerhed til en sekoltisk koloni. Eller måske her på rejsen? Der er flere unge mænd i flokken her foran menneskesmuglerskibet. De fleste ser godt nok ud til at bære magearmbånd, men der er da vist en uden? Han ser egentlig meget sød ud, og det ser ud til, at han kun følges med en ældre mand. Den smukkeste er nu ham

den unge, der står med hende den gamle hejre! Det bliver måske lidt svært at forføre nogen under rejsen, men det er jo bare en større udfordring... Hun kan selvfølgelig også overveje en af de vantro. Hun har aldrig prøvet en vantro, og de er vel ikke alle sammen sackianere. Men tænk hvis hun blev gravid med en vantro – ADR! Nej, det ville ikke være til at bære!

Man skal altid gå lidt forsigtigt frem med de unge mænd. Hendes bedste trick er at indynde sig hos deres mager først. Når først kvinden stoler på hende, kan hun nemmere snakke med deres unge mager. Så er de ikke helt så meget på vagt! Og lyset bliver vel også slukket om natten på et rumskib?

KORT RESUMÉ – ÆRE (K), SEKOLTER, 23 ÅR

Du er en ung ugift kvinde, der rejser alene. Du har et godt øje til unge sekoltiske mænd (også selvom de er gift) og er noget af en mandeforfører. Din elskede familie (mor Hæder, 6 fædre, 9 brødre) har ofret alt for at sende dig afsted og givet dig alt for meget mad med. Du er også meget religiøs og afskyr vanskabninger (sekoltere født uden de rigtige mutationer: enten mænd med almindelig styrke eller sekoltere af begge køn, der ikke kan se Gudinden). Du har 19.000 kreditter med, måske er det nok til at komme frem til et sikkert sted? Du har ægte identitetspapirer og ingen rejsetilladelse. 23 år

FLID

Normal sekoltisk mand, men hans søn Ærbarhed (16 år) kan ikke se Gudinden. Derfor flygtet med sin søn under dække af, at han skal giftes med sekoltisk kvinde, men i virkeligheden for at undgå det, 39 år

Flid vidste, at spillet var ude, da Jubel annoncerede, at NU havde hun arrangeret et fantastisk ægteskab for Ærbarhed, og brylluppet skulle stå om to uger. Han skulle giftes med Lykkelig, en kvinde på 31 år fra nabobyen, egentlig både sød og rar. Men det var jo ikke det, det kom an på. Nu måtte han tænke og handle hurtigt og sætte de planer i sving, han længe havde gået og overvejet. Det ville aldrig gå godt. Familien tænker ikke over det, de tror bare, Ærbarhed er lidt langsom i optrækket. Men Ærbarhed er bare ikke særlig overbevisende, når han lader som om, han taler med Gudinden. Det virker lidt opstyltet, der er pauser, når han skal tænke over, hvad han skal sige osv. Drengen gør sit bedste, og Ærbarhed er en sød og klog dreng, men nogen stor skuespiller eller improvisatør er han ikke.

Hvis det bliver opdaget, at Ærbarhed ikke kan se Gudinden, bliver han ofret og spist af landsbyen i fællesskab. Det er også det rigtige at gøre, det ved Flid egentlig også godt. Gudinden ønsker ikke vanskabninger mellem sit udvalgte folk. Gudinden fortæller ham dagligt, at det er forkert, det han gør, men han kan ikke lade være, selvom det piner ham. Han elsker den dreng så højt. Han vil ikke miste ham! Ærbarhed blev født, da de havde været gift i hele tre år, han var deres første barn. Og nok det eneste Flid har været med til at lave. Snart efter tog Jubel Dydighed som mage og kom kun sjældent til Flids seng. Da hun havde fået en datter med Dydighed, fik han hende overtalt til også at gifte sig med hans bror Trofasthed, og siden har hun ikke mere set til Flids side.

Han ved ikke, hvorfor hun ikke bryder sig om ham. Han var meget forelsket i hende i starten, og det gjorde meget ondt de første par år, hvor hun overså ham. Det gør stadig ondt, men ikke helt så meget. Han føler, at der må være noget galt med ham som mand, når hun ikke vil have ham. Han burde være hendes ærede førstemage, men hun lader, som om han ikke er der, og giver altid Dydighed ærespladsen ved hendes side. Han har heller ikke rigtig fået lov til at være med i faderskabet til de andre børn. Det er meget forkert gjort af Dydighed og Trofasthed, føler han. Børn tilhører hele familien! Men han har ikke kunnet gøre noget. Han og Ærbarhed har dannet deres egen lille familie i familien, og det er også det, der nu har ført til, at de er taget afsted alene.

Alene. Han skjuler for Ærbarhed, hvor skræmmende det føles at være helt alene ude blandt de vantro, uden sin mage. Uden nogen kvinde til at passe på dem. Der ser ud til at være en del sekoltetere her, så måske kan nogen af dem hjælpe dem? På den anden side er de nok nødt til at holde sig lidt væk fra dem. Ikke så meget, at det vækker opmærksomhed, men bare lidt diskret, så de ikke lægger mærke til Ærbarheds dårlige skuespil. Det er så pinligt at se ham forsøge at tilbede Gudinden, det skærer Flid helt ind i sjælen. Det er et ynkeligt forsøg på at efterligne det smukkeste i hele verden.

Han har fundet på en dækhistorie og terpet den med Ærbarhed. Det skal nok gå. De skal bare lade som om, Ærbarhed er på vej til en af de sikre sekoltiske kolonier for at blive gift med en kvinde, der har sendt bud efter ham. De skal bare sige, at hun hedder Lykkelig og er 31 år, så er det nemt at huske og også næsten rigtigt. Det er selvfølgelig meget upassende og farligt, at de rejser alene uden en kvindes beskyttelse, men der har han også fundet på en god historie. De vil sige, at resten af deres familie er blevet slået ihjel af sackianere på vejen til Sacki City, og at de kun

undslap, fordi det lykkedes dem at løbe væk og gemme sig i en busk.

Det gik nemt med at tage pengene og stikke af midt om natten. Foreløbig er de nået sikkert her-til, og de fik også købt billetter til Det føles meget underligt og utrygt at rejse bare to mænd alene uden en kvindes beskyttelse. Måske gør det alligevel ikke noget, at der er så mange sekoltere ombord. Hvor ville det hele bare være meget nemmere, hvis han virkelig kunne se Gudinden, og Hun kunne hjælpe ham.

Hvor er der mange forskellige mennesker her. Der er en hel flok med grå hud, hvor besynderligt. Tænk, at Gudinden også har skabt sådan nogle! Han kan mærke, at det påvirker ham at stå så tæt op af andre kvinder. Så tæt har han ikke været på

sin mage i årevis. Selv de mærkelige kvinder med grå hud påvirker ham... Men selvom Jubel ikke ønsker ham, tilhører han stadig hende. Han kigger ned på sit armbånd. Det står lige der. Han har stjålet hele hendes opsparing for at komme afsted. Han vidste, hvor hun havde sine penge gemt. Hvor må hun forbande ham nu. Turen med menneskesmuglerskibet kostede mere, end han havde forventet, men han har heller ikke så godt styr på det med penge. Han er jo ikke vant til at have nogen. De har kun 34.000 kreditter tilbage. Han ved ikke helt, om det er nok til at komme frem til et andet sted, men det er jo også næsten lige meget, hvor de havner, bare der ikke er andre sekoltere. Det bliver hverken mere eller mindre ensomt for ham, han har været ensom i årevis, men det er det bedste for Ærbarhed, og de kommer til at være sammen.

KORT RESUMÉ – FLID (M), SEKOLTER, 39 ÅR

Du er flygtet alene med din søn Ærbarhed (16 år). I har været nødt til at flygte, fordi han mangler den mutation, der giver ham evnen til at se Gudinden. Han skulle til at giftes, og så ville det blive opdaget, og han ville blive ofret. Du har altid hjulpet ham med at skjule det, fordi du holder så meget af ham. Dit ægteskab var ulykkeligt, du blev forbigået, og han er det eneste, du har. Du har meget dårlig samvittighed over det, han er jo en vanskabning, og Gudinden bebrejder dig det hver eneste dag. I lader, som om Ærbarhed er på vej til et ægteskab (med Lykkelig, 31 år), og I lyver og siger, at resten af familien blev slået ihjel af sackianere på vejen til Sacki City. I har kun 34.000 kreditter tilbage, du har dem allesammen. Du er ikke sikker på, at der nok til at komme helt frem. Du har jeres identitetspapirer, men I har ingen rejsetilladelser. Du er nødt til at spare, så du bør nok ikke tilbyde mere end 800 kreditter for hver af jer i bestikkelse, når grænsepatruljen kommer.

ÆRBARHED

Normal svagelig sekoltisk mand, men kan ikke se Gudinden. Derfor på flugt med sin far under dække af at være på vej til ægteskab med sekoltisk kvinde, 16 år

Ærbarhed kigger sig ængsteligt omkring på de andre flygtninge, der også står og venter foran menneskesmuglerskibet Aspera. Hvor er der mange sekoltere, der skal med! Det er udmattende at tænke på, at han ikke er færdig med at spille komedie endnu. Men han har spillet komedie hele sit liv, så længe han kan huske i hvert fald, så han klarer det vel lidt endnu. Da han var helt lille, så lille at man ikke kunne forklare ham ting, lærte hans far Flid ham en leg. De legede den hver dag. Man skulle lade, som om man kiggede på nogen, der ikke var der og lade, som om man talte med den usynlige person. Hun hed Gudinden. Så blev far Flid rigtig glad og gav ham et æble eller måske en kage. Han skulle lege den leg, hver gang far Flid gav et bestemt signal, og far Flid blev endnu gladere, når Ærbarhed legede legen, mens en af de andre fædre eller mor var der. Da han blev lidt større, lagde han mærke til at alle andre legede den samme leg, men det var som om, de var meget bedre til det. De var så overbevisende.

Da han var 5-6 år, forklarede far Flid ham, hvordan tingene hang sammen. At alle andre end ham, også far Flid selv, kunne se Gudinden. Hun viste sig for dem, trøstede dem, gav dem råd, hjalp dem, skældte dem ud nogen gange. Men af en eller anden årsag viste de sig aldrig for Ærbarhed. Han følte sig meget snydt og begyndte at græde. Det blev bare endnu værre, da far Flid forklarede, at det var meget farligt, hvis de andre i familien fandt ud af det. Åbenbart ville de så tro, at Gudinden ikke kunne lide ham og gøre noget grimt ved ham. Han forstod ikke rigtig hvad, men det vidste han godt nu. Han har været med til at

ofre og spise en lille pige på tre år, der viste sig ikke at kunne se Gudinden. Han kunne næsten ikke få kødet ned, men far Flid kiggede indtrængende på ham, og så lykkedes det. Han lod endda, som om det smagte godt, og smilede.

Far Flid er mors ældste mage. Mor hedder Jubel. Ærbarhed var deres første barn, og nok det eneste som far Flid har været med til at lave. Mor kommer i hvert fald ikke ret tit til far Flids seng. Far Flid siger nogle gange, hvis han er træt og ked af det, at Ærbarhed er den eneste i verden, der elsker ham, og han ikke ved, hvordan han skulle klare sig uden sin dejlige dreng. Det er nok derfor, at far Flid har reddet ham fra at blive opdaget, for Ærbarhed ved godt, at det giver far Flid dårlig samvittighed overfor Gudinden. Det virker i hvert fald som det eneste emne, Gudinden nogen sinde taler til far Flid om. Ærbarhed synes helt ærlig talt godt, at Gudinden kunne tage og sige noget pænt til far Flid en gang imellem, for det fortjener han virkelig. Og det virker som om Ærbarhed er den eneste, der nogensinde gør det.

De andre fædre, Dydighed og Trofasthed, som er brødre, rotter sig altid sammen mod far Flid og ser ned på ham, fordi mor ikke besøger hans seng. De går også rundt og vigter sig over, at mor har fået hele tre døtre efter at hun blev gift med dem! Far Flid burde være den ærede førstemand, men når mor ikke behandler ham som førstemand, er der ingen andre, der gør det. Det er så uretfærdigt! Mor er for det meste også ret ligeglad med Ærbarhed, men det er jo meget heldigt, for ellers havde hun måske lagt mærke til hans defekt.

Men her på det sidste var hun altså begyndt at lægge mere mærke til ham. Der var nemlig flere kvinder, der gerne ville giftes med ham, nok mest, fordi hans mor havde fået så mange levende døtre. Hun havde lovet ham væk til en Lykkelig, en kvinde på 31 år fra nabolandsbyen. Det er egentlig ikke, fordi Ærbarhed ikke gerne vil

giftes. Han er da begyndt at kigge på de ugifte kvinder og tænke på dem og sådan. Og han elsker børn og ville gerne have sine egne. Men hverken han eller far Flid tror et øjeblik på, at det ville lykkes at skjule hans manglende evne til at se Gudinden, hvis han skulle flytte ind i en fremmed familie. Hans egen familie er vant til at se hans måde at tilbede Hende på, de studser ikke over det, men så er han heller ikke en bedre skuespiller. Han bruger så meget energi på at finde på ting, Hun kan sige, og hvad han så skal svare, så han nogle gange går lidt i stå. Hans egen familie tror vist bare, at han er lidt langsom i opfattelsen.

Det var far Flid, der fandt på, at de skulle stikke af. Han vidste, hvor mor havde sine penge gemt, og han fandt også på en dækhistorie. De skal bare lade som om, Ærbarhed er på vej til en af de sikre sekoltiske kolonier for at blive gift med en kvinde, der har sendt bud efter ham. De skal bare sige, at hun hedder Lykkelig og er 31 år, så er det nemt at huske og også næsten rigtigt. Det er selvfølgelig

meget underligt, at de rejser alene uden en kvindes beskyttelse, men der har de også fundet på en god historie. De vil sige, at resten af deres familie er blevet slået ihjel af sackianere på vejen til Sacki City, og at de kun undslap, fordi det lykkedes dem at løbe væk og gemme sig i en busk.

Det gik nemt med at tage pengene og stikke af midt om natten. Foreløbig er de nået sikkert hertil, og de fik også købt billetter til turen med menneskesmuglerskibet. Det var godt nok dyrt 23.000 for hver af dem, så de har kun 34.000 kreditter tilbage. De ved ikke helt, om det er nok til at komme frem til et andet sted, men det er jo også næsten lige meget, hvor de havner, bare der ikke er andre sekoltere. Det føles meget underligt og utrygt at rejse bare to mænd alene uden en kvindes beskyttelse. Måske gør det alligevel ikke noget, at der er så mange sekoltere ombord. Hvor ville det hele bare være meget nemmere, hvis han virkelig kunne se Gudinden, og Hun kunne hjælpe ham.

KORT RESUMÉ - ÆRBARHED (M), SEKOLTER, 16 ÅR

Du følges med din far, Flid (39 år), og du er på vej til en af de sikre sekolterkolonier for at blive gift med Lykkelig (31 år). Det er dog blot en dækhistorie, idet du egentlig flygter fra ægteskabet med Lykkelig. Du er nemlig født uden de mutationer, der giver hallucinationer, og kan ikke se og høre Gudinden. Det var nok blevet opdaget i ægteskabet, og du var blevet slået ihjel, så I flygtede. I føler jer begge meget udsat uden en kvindes beskyttelse. Kun far Flid kender din hemmelighed og beskyttede dig. I har stjålet penge til rejsen fra din usympatiske mor Jubel, så I har 34.000 kreditter, men det er far Flid, der bærer de fleste af dem. I har ægte identitetspapirer, som far Flid har på sig, men ingen rejsetilladelser.